JASMINE CRAIG
Aşa a fost scris în stele
ALCRIS
Romance
Capitolul 1

Cu o graţie desăvârşită, Gabriella Barini se prăbuşi pe canapeaua aşezată în colţul încăperii. Sprijinindu-şi capul pe perniţa brodată, mai întâi oftă supărată, apoi o privi pe tânăra zveltă care stătea calmă în mijlocul camerei.

— Vrei să mă omori! exclamă ea pe un ton impresionant. Eşti fiica mea şi vrei să mă bagi în mormânt!

Alexandra numără în gând până la zece.

— Dimpotrivă, îi răspunse ea cu un calm prudent. Doar voiam să te scutesc de nişte suferinţe inutile. Trebuie să te operezi mamă, şi medicul tău insistă s-o faci cât mai curând posibil.

Programându-şi efectele dramatice cu virtuozitatea pe care i-o modelaseră cei treizeci de ani de carieră hollywoodiană, superstarul Gabriella Barini îşi duse mâna la frunte şi declamă:

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre medici şi spitalele lor. Îţi interzic să mai rosteşti asemenea cuvinte îngrozitoare. Dio mi-o Sandi, eşti o fiică tare crudă!

Alexandra numără în gând până la douăzeci, apoi inspiră adânc aer în piept şi spuse:

— Mamă, ai o inflamaţie a vezicii din cauza calculilor biliari care trebuie scoşi…

— Oh! Câtă necuviinţă! Cum poţi rosti asemenea vulgarităţi? Calculi-bi-li-ari! Parcă ar fi vorba despre nişe paraziţi din intestinele unui porc! Cum poate fi convinsă presa că aceşti calculi sunt de fapt o boală rafinată?

— Habar n-am, dar pot să te asigur că în momentul acesta puţin îmi pasă ce-or să creadă admiratorii tăi. Fii realistă, ce Dumnezeu! Luna viitoare vei începe turnările la un nou film în California şi, în cazul în care nu accepţi să faci acum operaţia, nu vei fi în stare să respecţi termenii

contractului. Ştiu că preferi chirurgii americani, aşa că am obţinut o rezervare la Centrul medical din Los Angeles pentru săptămâna viitoare. Nu accept niciun comentariu în legătură cu acest subiect.

— Oh, cum am putut aduce pe lume un copil atât de pragmatic?

Îşi strânse în jurul trupului faldurile ample ale capotului din saten albastru, măsurând-o cu o privire uluită pe fiica sa îmbrăcată într-un sobru, dar elegant taior bej.

— E uimitor, continuă ea, cât de multă influenţă a avut pragmatismul tău până şi asupra aspectului tău fizic. Nu ştiu cum să mă exprim mai exact… Sunt convinsă că n-ai moştenit de la mine apucăturile astea… probabil că le-ai căpătat de la tatăl tău. Da, sunt sigură că de vină este numai Richard. Ştiai că provine dintr-o familie destul de ciudată? Nu ţi-am spus niciodată că tatăl tău a fost director la fisc?

Alexandra îşi stăpâni un zâmbet.

— Ba da, mamă, mi-ai amintit adesea de această tară genetică, dar sunt convinsă că şi tata, la fel ca tine, îşi declină orice responsabilitate referitoare la cât de rău am ajuns. Te rog să mă crezi, indiferent din ce familie ar proveni, reprezint pentru el o enigmă la fel de inexplicabilă ca şi pentru tine.

Gabriella o privi cu un aer gânditor.

— Şi totuşi ai putea fi o fată frumoasă, dacă te-ai strădui cât de cât. Uneori mă întreb dacă nu cumva te urâţeşti dinadins. Lucrul de care ai neapărată nevoie, Sandi, este de fapt un bărbat. Un bărbat adevărat. Dacă te-ai îndrăgosti de cineva, poate ai reuşi să devii oarecum umană.

Sandi se îndreptă spre fereastra încadrată de o draperie elegantă şi rămase cu spatele la mama ei. Îşi împreună mâinile tremurânde.

— Deci, îmi sugerezi că ar fi bine să-mi schimb iubiţii în fiecare lună, ca să-mi dovedesc mie însămi că hormonii mei funcţionează normal?

— Ar putea fi şi ăsta un pas în direcţia bună, dar ţie îţi trebuie un bărbat care să te facă să te desprinzi cu adevărat de realitatea cotidiană. Ce n-aş da să te văd măcar o singură dată atât de îndrăgostită, încât să-ţi pierzi uzul raţiunii!

Sandi râse, dar cu o uşoară notă de enervare.

— Dar raţiunea nu este neapărat o crimă, mamă. În anumite familii, este considerată chiar o virtute.

— La vârsta de şapte ani, aveai mai mult bun-simţ decât eu şi tatăl tău la un loc.

Tonul cu care vorbea Gabriella arăta că nu-i făcea fiicei ei vreun compliment.

— Era absolut necesar ca cineva din familie să-şi păstreze totuşi calmul, îi răspunse ea liniştită.

— Oare nevoia de calm este aceea care te-a aruncat în braţele lui Jim nu ştiu-care? Bărbatul acela cu un dicţionar ambulant de psihologie, nu un amant! Nu-i de mirare că ai ajuns îmbrăcată într-un taior bej şi cu părul strâns într-un coc caraghios!

Sandi se strădui să nu se enerveze.

— Dacă îţi duci bine aminte, m-am despărţit de Jim în urmă cu doi ani.

— Şi de atunci, ai dus o viaţă de călugăriţă!

Sandi se întoarse încet, oferindu-i mamei sale un zâmbet care mai îmblânzea frumuseţea clasică a trăsăturilor ei

— Nu prea îmi pot imagina o călugăriţă practicând meseria mea. Mamă, uiţi uneori că ştiu mult mai multe despre sexualitate decât tine.

Gabriella râse înfundat:

— Poate termenii tehnici, dar nu ştii nimic despre vârtejul de emoţii care te domină la un moment dat şi nici despre acea plăcută agonie a dragostei…

— Dimpotrivă, pacienţii mei îmi vorbesc tot timpul despre asta, dar te rog să nu mai încerci să ocoleşti subiectul discuţiei noastre. Suntem aici ca să vorbim despre tine şi nu despre rateurile mele amoroase. Măcar o dată în viaţă fii rezonabilă. Ieri ai avut o criză atât de

dureroasă, încât nici n-ai putut să te dai jos din pat. De ce nu vrei să accepţi ideea că trebuie să te operezi?

Două lacrimi strălucitoare se rostogoliră pe obrajii machiaţi cu măiestrie ai mamei sale.

— Spitalele sunt nişte locaşuri ale morţii! Nu sunt chiar atât de bolnavă! Nu pot să-i las pe medicii ăştia ai tăi să mă deschidă şi să-mi scoată inima din piept.

Sandi începu să-i explice că scoaterea calculilor nu necesită decât o incizie minusculă la o distanţă destul de mare de inimă, dar observă că Gabriella n-o asculta. Atunci se apropie cu paşi mari de ea, se proţăpi în faţa canapelei şi-i vorbi cu o violenţă care nu-i era caracteristică:

— Mamă dragă, m-ai sunat de la Roma în toiul nopţii pentru că aveai nevoie de ajutorul meu. Mă aflu în Italia de peste o săptămână, dar tu nu mă laşi să te ajut. Nu-mi pot permite să lipsesc prea mult de la serviciu. Am o grămadă de pacienţi la Los Angeles a căror viaţă depinde de mine şi responsabilitatea faţă de ei este la fel de mare ca şi datoria faţă de tine. Mâine dimineaţă mă urc în avion şi te implor să vii cu mine. Ştii foarte bine că asta este soluţia cea mai bună.

— Îmi ceri un lucru imposibil! exclamă mama ei, ridicându-se de pe canapea cu braţele înălţate în mod teatral. Nu mi-ai înţeles niciodată sufletul, sensibilitatea mea de artistă. Niciodată!

— Este posibil. Într-adevăr, nu înţeleg de ce ţine neapărat sensibilitatea ta artistică să sufere ca o martiră pentru câţiva calculi pe care un chirurg i-ar putea scoate foarte uşor.

— Ah, dacă n-ai fi atât de rece, m-ai înţelege!

— Sunt convinsă, încheie Sandi discuţia pe un ton aspru.

Oftă adânc. În ultima săptămână avusese cu mama sa aceeaşi discuţie, cu mici variaţiuni, dar acum se hotărâse în sfârşit ca aceasta să fie ultima. Cel mai înţelept ar fi să se întoarcă în Statele Unite şi să-i ceară ajutorul tatălui ei. Gabriella Barini şi Richard Hawkins erau divorţaţi de peste douăzeci de ani, dar Richard avusese întotdeauna asupra

fostei sale soţii mai multă influenţă decât amanţii ei ocazionali. Dacă ar fi acceptat să întrerupă filmările pentru scurtă vreme pentru a sta de vorbă cu

Gabriella, ar fi putut s-o convingă de necesitatea intervenţiei chirurgicale. Sandi se hotărâse: cu cât ajungea mai repede la Los Angeles, cu atât putea să acţioneze mai rapid. Se îndreptă spre uşă:

— De data asta, să ştii că nu glumesc, mamă. Plec la aeroport mâine dimineaţă la ora zece. Îmi dai voie să te trezesc ca să ne luăm rămas-bun?

Gabriella evită privirea fiicei sale.

— Dacă vrei…

Degetele lui Sandi strânseră atât de tare clanţa uşii, încât începu s-o doară mâna, dar pe faţa ei nu se citi deloc tensiunea care îi tulbura sufletul.

— Bineînţeles că vreau să-mi iau rămas-bun, mamă. Atunci, pe mâine. Noapte bună, somn uşor.

Mama ei nu-i răspunse şi, după ce aşteptă în tăcere câteva secunde în faţa uşii, Sandi se hotărî să iasă din cameră.

Capitolul 2

Pavilionul Dorothy Chandler de la Music Center din Los Angeles era înţesat de o mulţime de oameni îmbrăcaţi elegant. Ori încotro ar fi fost îndreptate obiectivele camerelor de televiziune, acestea filmau grupuri compacte de femei pline de aur şi diamante şi de bărbaţi aproape înţepeniţi în cămăşile lor de mătase şi smochingurile negre şi sobre.

În ciuda aparentei note de rafinament a adunării, atmosfera din Pavilion era sufocantă şi Damion Tanner se foia stânjenit pe scaunul său. Ca de obicei, ceremonia premiilor Academiei de film începea mai târziu decât ora stabilită.

Damion se descheie la guler şi-şi îndreptă atenţia asupra scenei unde prezentatorul ceremoniei începea cu câteva glume programul premiilor Academiei de film care decerna în seara aceea Oscarul pentru cel mai bun actor al anului. Părea a se simţi în largul lui, dar Damion, care ştia

ce efort trebuia să depună ca să ţină treaz interesul auditoriului, admira evoluţia acestuia cu detaşarea critică a unui profesionist faţă de activitatea altuia.

Observă perfecţiunea cronometrată a tăcerilor lui, după fiecare glumă, pentru a permite celor trei mii de persoane să râdă apreciativ.

Damion zâmbi, deşi nu auzise niciun cuvânt din ceea ce spusese prezentatorul. Zona profesională, analitică a creierului său era mereu în stare de veghe, pe când restul părea să se fi închis din dorinţa obsesivă de a nu părea implicat.

Tânăra care-l însoţea, al cărei nume îi scăpa pe moment se freca de umărul lui şi-i pipăia mâna cu un gest absent de bună dispoziţie. Era o fată superbă, cu un trup mlădios îmbrăcat într-o rochie de seară lungă din lame argintiu. Studioul o alesese cu o grijă deosebită, îşi spuse el cu cinism, căci părul ei blond deschis scotea perfect în evidenţă părul lui negru şi ochii albaştri. De obicei avea o bună memorie a numelor, talent care-i era extrem de util atunci când avea de-a face cu ziarişti şi criticii, şi amnezia lui trecăoare din seara aceea demonstra efortul pe care-l făcea de a păstra aparenţa unui calm rafinat.

Aruncă o privire spre însoţitoarea lui şi observă că era machiată în mod excesiv, pentru a face faţă proiectoarelor de televiziune. Se gândi, fără niciun resentiment însă, că era la fel de important pentru amândoi ca el să câştige Oscarul: era convins că studioul îi promisese acestuia că-i va aranja să dea un interviu în cazul în care Damion Tanner va fi ales, ceea ce ar fi reprezentat desigur prima ei mare şansă de a apărea în faţa camerelor de luat vederi ale unui post naţional. Ea va pretinde, evident, că este iubita lui Damion şi va povesti detalii despre viaţa lor de cuplu, fără să se abată cu nicio iotă de la replicile pregătite de către serviciul de publicitate. De peste un an de zile, Damion nu se mai revolta împotriva acelor minciuni comerciale ale studiourilor, deşi se întreba şi acum cum putea publicul să înghită asemenea gogoşi indigeste.

De când terminase, săptămâna trecută, cel de-al doilea film regizat de Richard Hawkins, petrecuse peste zece ore pe zi la montaj şi mixaj, lucrând uneori şi douăzeci de ore fără pauze, dar cu toate astea, presa îi atribuia întotdeauna suficientă energie pentru a-i vârî în fiecare săptămână câte o altă femeie în pat, exagerându-i cu bună ştiinţă performanţele amoroase.

Cel mai adesea, se ducea la culcare fără a mai avea nici măcar puterea de a se spăla pe dinţi.

Se încruntă. Nu-i plăceau deloc aranjamentele serviciului de publicitate, dar le accepta ca fiind totuşi necesare.

— Ce s-a întâmplat? îi şopti la ureche însoţitoarea lui. E ceva în neregulă?

— Nimic, nimic, scumpo…

Se forţă să zâmbească. Fata aceea frumoasă n-avea nicio vină pentru tâmpeniile inventate de sistemul comercial.

— Sunt nerăbdător să văd deschizându-se odată blestematul ăla de plic.

— Uite, membrii juriului se urcă pe scenă, îl linişti ea. Damion, îţi urez tot norocul din lume.

Părea sinceră, ba chiar uşor îngrijorată.

— Îţi mulţumesc, îi spuse el, mirat că reuşise să-şi controleze atât de bine tonul vocii, dar nu cred că se va opri pământul în loc dacă n-o să fiu eu cel ales şi, oricum, îţi voi pune o vorbă bună pe lângă şefii studioului.

Tiffany Brandon, vedeta care fusese partenera lui Damion într-un serial de succes urcă pe scenă ca să-l înlocuiască pe prezentator. Ca de obicei, era îmbrăcată într-o rochie foarte mulată pe corp şi, tot ca de obicei, sânii ei mari stăteau gata să se reverse peste decolteul din satin albastru. Era însoţită de Demon Rex, interpretul ultimului şlagăr la modă în America.

Pentru seara Oscarurilor, acesta înlocuise machiajul lui obişnuit cu roşu şi verde cu o tentă uşoară de albastru care se asorta perfect cu rochia lui Tiffany. Ar fi trebuit să-i spună cineva că albastrul nu dădea bine la televizor…

Observând că este fixat de o cameră de luat vederi, Damion îşi folosi tot talentul profesional ca să şteargă tensiunea care i se citea pe faţă şi să adopte o atitudine de aparentă relaxare. Ştia că n-are nicio şansă să câştige Oscarul, dar se pregătise să pară că ştie să piardă. Petrecuse două ore dimineaţă compunându-şi declaraţiile pentru presă după înfrângere şi era mulţumit de nota de umor pe care ştiuse s-o dea scurtul său discurs. De altfel nici acum nu înţelegea de ce fusese selecţionat pentru rolul din Visul tenebrelor. Nu văzuse decât o singură dată filmul în forma finală şi era departe de a se simţi demn de a câştiga un Oscar. Descoperise atât de multe greşeli în jocul său, atâtea replici care nu atinseseră perfecţiunea, încât pentru el ar fi fost o adevărată tortură să asiste şi la alte proiecţii ale acestuia. De aceea fusese uluit, extrem de neîncrezător şi destul de jenat atunci când fusese anunţat că era nominalizat printre cei cinci actori care candidau la Oscar. Nu mai era nevoie ca Richard Hawkins, regizorul, să-l anunţe că nu va obţine niciodată acel premiu.

— N-ai nicio şansă, băiete! Hawkins le spunea „băiete” tuturor bărbaţilor care nu aveau încă cincizeci de ani. Dar nu pune la inimă prea tare insuccesul ăsta. Oscarul nu se dă niciodată primului film. Se consideră că nominalizarea reprezintă o onoare suficient de mare.

— Sunt perfect de acord cu ei, mai ales când mă gândesc la câţi actori mari au fost nominalizaţi de-a lungul anilor până să ajungă să-l câştige.

— Da… oftă Richard, dar ceea ce e trist în cazul tău e faptul că ai fi avut toate şansele, dacă n-ai fi fost înzestrat cu un aspect de-a dreptul sculptural şi dacă ai fi interpretat rolul vreunui personaj diafan din trecut, un martir sau un vizionar. Hai să privim lucrurile în faţă, Damion, în Visul tenebrelor sunt prea multe scene în care eşti arătat stând într-un pat şi seducând câte o femeie apetisantă cu ajutorul muşchilor tăi de atlet.

— Tu vorbeşti aşa, Richard? Ştii foarte bine că pentru fiecare din aceste scene există o justificare dramatică.

— Bineînţeles că ştiu, şi majoritatea criticilor au

recunoscut acest lucru, dar nu poţi să negi că ai un corp extraordinar şi juriului Oscarurilor nu prea le place zeul Apollo. Membrii juriului par să creadă că etalarea muşchilor pectorali este invers proporţională cu talentul actorului. Şi cum, colac peste pupăză, mai ai şi nişte trăsături de o perfecţiune clasică…

Richard oftase încheind discuţia cu o înălţare din umeri.

— N-ai nicio şansă, băiete, deşi o să mă rog la Dumnezeu să ai măcar una. Un Oscar ne-ar aduce cu uşurinţă un plus de cinci milioane la box office.

Hohotul de râs al auditoriului îl trezi pe Damion din uitare. Auzi în microfon foşnetul produs de desfacerea plicului şi închise ochii. Ducă-se naibii camerele de luat vederi ale televiziunilor! Nu se simţea în stare să privească tot bâlciul acela!

— Câştigătorul premiului Oscar al Academiei de Film pentru cel mai bun actor al anului este Damion Tanner pentru rolul din Visul tenebrelor.

Parcă nu auzise bine anunţul lui Tiffany. Prea multe nopţi albe petrecute imaginându-şi cu o anticipaţie exaltată acea propoziţie, îi afectaseră percepţia auditivă. Cu un efort suprem, îşi strâmbă gura într-un zâmbet forţat şi ascultă ropotul asurzitor de aplauze.

Tânăra care-l însoţea se agăţă de gâtul său şi, cu obrazul lipit de-al lui, observă că plângea şi acesta era singurul lucru pe care mai era în stare să-l simtă prin scutul de gheaţă cu care îşi înconjurase sentimentele.

— O, Damion, ai fost ales! O meritai din plin! Ştiam că tu vei fi cel ales!

Cuvintele ei surescitate pătrunseră cu greu până la mintea lui. Desprinse încet braţele tinerei de gâtul lui, se ridică în picioare şi îşi roti privirea peste mulţimea elegantă din sală. Nu se îndrepta nimeni spre scenă şi aplauzele entuziste se înteţiseră. Richard Hawkins stătea în picioare întors spre el şi bătea frenetic din palme.

Doar în clipa aceea Damion înţelese că Tiffany Brandon anunţase într-adevăr numele lui.

Inspiră adânc aer în piept, simţindu-se ca şi când s-ar fi pregătit să declame pentru prima oară un monolog din Shakespeare. Apoi, cu paşi şovăitori, se apropie de scenă.

Nu mai avea în minte decât o singură idee şi anume, cum să procedeze ca să nu se facă de râs. Se simţi uşurat în momentul în care ajunse pe scenă, unde îl aştepta Tiffany ca să-i înmâneze Oscarul. Ştiu ce să facă, pentru că ea îi întindea obrazul ca s-o sărute. Dar când momentul triumfător al sărutului se termină, cu o lipsă de tact nemaiîntâlnită, ea îl luă de braţ pe Demon Rex şi-l lăsă pe Damion singur în faţa microfonului şi a spectatorilor.

Acum, când era prea târziu ca să încropească vreun discurs, înţelese de ce laureaţii Oscarurilor ţineau nişte cuvântări atât de plictisitoare. Când deschise gura să vorbească, trecu prin câteva momente de panică, fiind convins că nu va reuşi să scoată niciun cuvânt:

— Le mulţumesc membrilor Academiei, se auzi el zicând, şi vă mulţumesc şi dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, pentru aplauzele generoase.

Observă fără să vrea că anii îndelungaţi petrecuţi pe scenele Broadway-ului îl ajutaseră să-şi menţină vocea gravă şi profundă în momentele cele mai grele provocate de trac. Inspiră din nou aer în piept şi simţi cum tensiunea mai slăbeşte puţin. Îi mulţumi lui Dumnezeu pentru această relaxare.

— Pregătisem un discurs grozav, spuse el zâmbind la gândul că trecuseră deja două minute fără să se facă de râs, dar nu se potrivea cu situaţia aceasta fericită. Ca să fiu sincer, nu mă aşteptam deloc să mi se întâmple aşa ceva.

Spectatorii râseră cu simpatie, şi acest fapt îl făcu să prindă curaj. Dacă încă un pic de materie cenuşie ar reuşi să-l scoată mai repede din şoc, ar fi posibill să-i vină-n cap nişte fraze raţionale:

— Niciun actor nu-şi decernează lui însuşi un premiu, continuă el, şi Visul tenebrelor l-a câştigat deja în seara asta pe acela de cel mai bun scenariu. Julie Blake, care joacă rolul primei mele iubite, a meritat din plin premiul

pentru cel mai bun rol secundar şi filmul a fost nominalizat şi pentru regie şi muzică. Voi toţi cei care v-aţi adunat aici în această seară, sunteţi profesionişti. Ştiţi deci că Visul tenebrelor este rezultatul eforturilor unei echipe şi că succesul lui se datorează mai multor oameni. Acestora vreau să le mulţumesc în mod special, tuturor acelora care şi-au unit talentul pentru a face din Visul tenebrelor un film mare. Îi sunt recunoscător mai ales lui Richard Hawkins, regizorul nostru. Richard mi-a dat o şansă atunci când eram un necunoscut la Hollywood. De-a lungul ultimelor luni, datorită lui mi-am putut forma o părere despre ce înseamnă cu adevărat o zi actor de cinema. În cazul în care Richard şi ceilalţi profesionişti cu experienţă nu-şi vor pierde răbdarea, poate că într-o zi voi fi capabil să joc un rol care va merita cu adevărat un Oscar pentru cel mai bun actor pe care mi-l acordaţi acum cu anticipaţie. Vă mulţumesc tuturor!

Ridică trofeul deasupra capului în semn de victorie, de data asta abia auzind ropotul de aplauze în timp ce părăsea scena. Când ajunse în culise, aproape că se izbi de Richard Hawkins, care-l aştepta.

— Ştiam eu, băiete! Ştiam că îl vei lua! Discursul de mulţumire a fost formidabil! De când am văzut ultimele probe, am fost sigur că vei câştiga Oscarul!

— N-am nicio îndoială că aşa este, zâmbi Damion. Îmi amintesc exact cât de sigur erai şi din cauza asta am pierdut trei ore în dimineaţa asta ca să intru în pielea unui perdant.

Îl bătu cu afecţiune pe umăr pe regizor, care evită să-i răspundă. Înconjuraţi de câţiva agenţi de pază, îşi croiră drum spre o lojă:

— Vino, băiete. Te aşteaptă Maria Merlin. Directorul de publicitate îşi va smulge părul din cap dacă nu-i vei oferi ocazia să aducă în faţa camerelor balivernele pe care le-a pregătit vreme de câteva săptămâni.

— Maria Merlin?

Richard făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă ce aude:

— Prietena ta. Femeia care a venit cu tine, care a stat lângă tine toată seara, cea care arde de nerăbdare să-ţi dezvăluie toate talentele de care e în stare la pat.

Damion îşi privi gânditor Oscarul. Fu cuprins de o senzaţie de frig atât de brusc, încât simţi cum i se contractă stomacul.

— A, da, spuse el încet. Maria. Îi uitasem numele.

Capitolul 3

Damion nu prea avu ocazia să stea de vorbă cu Maria în noaptea aceea. A fost asaltat de reporteri, prieteni şi cunoştinţe până în zorii zilei, când Richard Hawkins se hotărî să-l salveze.

— E vremea să luăm micul dejun, îl anunţă el îndepărtându-i politicos pe un ziarist şi trei ataşaţi de presă. Ni-l va pregăti Linda.

Damion se uită la tânăra starletă de lângă Richard. Avea trăsături inteligente, părul blond tuns scurt şi era probabil a cincea sau a şasea soţie a regizorului. Damion sorbi o ultimă înghiţitură de şampanie şi zâmbi.

— Bună seara, Linda, spuse el, impresionat şi acum de perfecţiunea dicţiei lui.

Repetă „Bună seara, Linda” doar ca să-şi dovedească lui însuşi că era în stare s-o facă şi, făcându-i cu ochiul, se aplecă spre urechea ei:

— Ai un mers foarte frumos, ştiai?

— Şi al tău e frumos, zise ea pufnind în râs.

Linda nu era o actriţă prea grozavă, dar era drăguţă şi avea un suflet foarte generos. Dacă Richard n-ar fi trecut prin cinci divorţuriînainte s-o întâlnească pe ea, Damion l-ar fi invidiat. În ceea ce-l privea pe el, o singură căsnicie dezastruoasă îi fusese de-ajuns pentru tot restul vieţii şi era convins că nu va mai repeta figura.

Îi luă de braţ pe regizor şi pe soţia lui şi ieşiră din sala de recepţie.

— N-o să mă mai însor niciodată, spuse el brusc, împungând cu un deget acuzator în stomacul lui Richard Hawkins, şi nimeni nu va putea să mă facă să-mi schimb părerea!

— Te rog să mă crezi, băiete, că n-am niciun chef să te văd însurat, pentru că asta ar dăuna imaginii tale de artist. Rămâi celibatar şi toate femeile din America îţi vor mulţumi.

— Atunci, totul este O.K.: eu îţi mulţumesc, tu îmi mulţumeşti, femeile Americii îmi vor mulţumi. Pare a fi o afacere bună. Începând chiar de mâine vom anunţa presa că nu mă voi recăsători! Damion Tanner, declară el emfatic, celibatarul cel mai înveterat, a câştigat de curând Oscarul şi promite că se va păstra liber pentru admiratoarele lui. Ce zici de asta, Richard?

Prietenul lui îl prinse de umeri.

— Nu-ţi face griji din cauza asta, băiete. Vino cu noi, micul dejun aşteaptă.

Damion se lăsă dus până la limuzină şi se prăvăli pe scaunul din spate. La un moment dat, în timpul petrecerii, îşi dăduse seama că ar fi trebuit să nu mai bea şi acum regreta că n-o făcuse. Gândurile care-l asaltau nu erau deloc liniştitoare. De ce oare nu-şi striga fericirea pe toate drumurile? Câştigase un Oscar! Visul său de paisprezece ani i se împlinise în sfârşit, paisprezece ani de muncă îndrăcită, de victorii asupra momentelor de descurajare, fără să mai pună la socoteală sărăcia de la începuturi şi orele de somn ciupite din când în când ca să sară peste mese. Nu, într-adevăr, nu era momentul potrivit să se simtă nefericit.

O văzu pe Linda descălţându-se şi lipindu-se de pieptul soţului ei. Cu o intensitate care-l uimi, îşi dori şi el să aibă o femeie care să-l strângă în braţe. Închise ochii şi încercă să îndepărteze acele gânduri confuze din minte. Ştia cu exactitate cât l-ar fi costat implicarea într-o relaţie intimă şi de aceea era hotărât să nu mai repete figura. Părinţii lui, fosta soţie, îl învăţaseră o lecţie dură pe care n-avea de gând s-o uite atât de uşor. Buzele lui schiţară un zâmbet ironic: din fericire nu câştiga prea des Oscaruri, care se vede treaba că-l făceau să devină melodramatic.

Linda îi încântă cu vocea ei limpede de soprană, cântece vechi de pahar, care ar fi făcut să roşească şi un

birjar. În cele din urmă, Richard şi Damion cântară împreună cu ea şi ajunseră astfel la splendida proprietate a regizorului. În faţa uşii, Richard începu să se pipăie prin buzunare în căutarea cheilor. Chicotind, Linda îşi plimbă degetele provocatoare pe smochingul soţului ei, încercând să-l ajute. Îşi aruncase pantofii pe drum şi, fiind cu un cap mai scundă decât acesta, se înălţă pe vârful degetelor, luându-l de gât, nemaiprefăcându-se că mai caută blestematele acelea de chei. De altfel, şi Richard renunţă curând la ideea de a mai deschide uşa.

Damion suportă priveliştea oferită de sărutul lor cu o resemnare amuzată şi întinse braţul pe deasupra capetelor lor ca să apese pe sonerie. Familia Hawkins avea o menajeră care probabil se trezise deja. De altfel, auzi imediat cadenţa militărească a tocurilor ei pe dalele de piatră.

Uşa grea din stejar se deschise, dar nu era menajera cea care venise să-i întâmpine în prag. O tânără zveltă, cu păr negru şi ochi verzi strălucitori, stătea tăcută în faţa lor. În ciuda orei matinale, era îmbrăcată impecabil într-un taior bej şi o bluză din mătase de culoare mai închisă. În picioare avea pantofi cu toc ascuţit şi părul era strâns într-un coc după moda franţuzească. Machiajul era redus la minimum necesar. Damion avu impresia că acesta îi servea pentru a arăta că toaleta ei era completă decât pentru a-i accentua feminitatea. Privirea glacială a străinei îl fixă pe actor o singură dată cu un aer superior, apoi se întoarse spre Linda şi Richard Damion, care nu era obişnuit să fie ignorat, era cât pe-aci să o prindă de cap şi s-o forţeze să-l privească mai mult în ochi.

Tânăra încă nu rostise niciun cuvânt, dar efectul prezenţei acesteia asupra Lindei fu de-a dreptul exploziv.

— Sandi! exclamă doamna Hawkins. O, Dumnezeule mare!

Se desprinse rapid din braţele soţului său şi începu să alerge prin parc în căutarea pantofilor. Dat fiind că acţiunea se dovedi inutilă, începu să se joace cu colierele de la gât pentru a încerca să ascundă cu mâinile ei

nervoase decolteul rochiei de seară, ca o adolescentă care venise prea târziu acasă.

Şi efectul pe care-l produse această femeie asupra lui Richard era la fel de dramatic.

— O... Hmm... Bună, Sandi, îngăimă el în timp ce se grăbea să-şi încheie cămaşa la gât şi să-şi netezească părul ciufulit.

În industria cinematografică, Richard Hawkins era faimos pentru faptul că ştia de minune să-i facă să tremure de spaimă pe cei din jurul lui, dar acum Damion avu impresia că regizorul începuse să roşească uşor.

În cele din urmă, tânăra vorbi:

— Bună, Linda. Bună, tată. Sunteţi foarte eleganţi. De unde veniţi?

Privirea ei alunecă din nou peste figura lui Damion, de parcă acesta ar fi fost din sticlă, apoi se opri asupra lui Richard şi Linda cu o notă de toleranţă afectuoasă.

Tată? Uluit, Damion aruncă o privire spre Richard. Nu-şi imaginase niciodată că vreuna din căsniciile lui Hawkins durase suficient de mult pentru ca din ea să rezulte copii şi, în plus, Richard nu pomenise niciodată despre existenţa vreunei fiice.

— Tată, trebuie să stăm puţin de vorbă, continuă Sandi. Am trecut pe la tine de dimineaţă, ca să te prind acasă înainte să pleci la studio. Sper că nu te deranjez.

Richard îşi drese glasul.

— Nu, nu, nu mă deranjezi deloc, Sandi. Sunt chiar foarte bucuros să te văd. Foarte bucuros. Putem intra?

Amuzamentul care se citea în ochii ei se amplifică.

— Bine, tată, dar este casa ta, nu a mea!

Richard şi Linda parcurseră holul spaţios aproape cu timiditate, ca şi când nu erau prea siguri dacă locuiesc sau nu acolo, iar Damion îi urmă, întrebându-se de ce erau amândoi atât de grijulii să-şi aranjeze hainele de pe ei. Era evident că petrecuseră noaptea sărbătorind un succes, dar ce era rău în asta? Şi cu siguranţă, n-o privea pe Sandi faptul că indivizii chefuiau până în zori şi-şi permiteau nişte giugiuleli amoroase în propria lor curte, dar ştia din

proprie experienţă nefericită că multe femei simţeau o nevoie obsesivă de a controla viaţa bărbaţilor din familia lor. După câte se părea, nici Sandi nu făcea excepţie.

În timp ce ea mergea înaintea lui, rătăcind cu ochii de la fineţea gleznelor la conturul perfect al gambei, urcând apoi la unduirea şoldurilor în mers, Damion fu cuprins de un acces de iritare. Fu surprins de sentimentele pe care i le stârnea femeia aceea. Simţea nevoia urgentă de a o ciufuli, de a-i şifona taiorul impecabil şi a o face să-şi piardă cumpătul. Cum ar fi arătat oare cu părul răvăşit şi fără haine pe ea?

Din motive necunoscute, imaginea unei Sandi cu părul în dezordine i se păru extrem de erotică şi de aceea şi-o alungă din minte. Martor îi era Dumnezeu că trecuse multă vreme de când nu mai avusese o aventură, dar nu credea că ajunsese în aşa hal încât să aibă halucinaţii având ca subiect un cerber ca Sandi!

Se opriră cu toţii în living, ale cărui ferestre uriaşe ofereau o vedere panoramică asupra oceanului. Linda îşi puse poşeta pe unul din fotoliile îmbrăcate în pluş.

— Mă duc să fac cafea, îi anunţă ea cu o voce ciudat de stridentă.

— Vrei să te ajut? îi propuse Sandi.

— Nu, mulţumesc. Tu… ăă… rămâi aici să discuţi cu… ăă… tatăl… rămâi aici cu Richard. Nu v-aţi mai văzut de un car de ani.

Linda o şterse din încăpere cu un oftat de uşurare.

Nu era de mirare că se bâlbâie îngrozitor. Damion nu mai întâlnise nicio femeie care să-i facă pe oameni să se simtă atât de prost ca Sandi. Fiica lui Richard nu era o persoană pe care s-o doreşti în preajma ta atunci când îţi cam pierzi controlul.

Zâmbetul ei era acela care-i speria pe oameni, hotărî el. Blestematul acela de zâmbet îngăduitor care amintea de cel al unei mame superioare care inspectează ţinuta copiilor. Orice om normal s-ar fi simţit stânjenit de privirea ei şi şi-ar fi pus neliniştit întrebarea dacă avea în picioare şosete de acelaşi fel sau dacă îşi vârâse bine cămaşa în

pantaloni. Oare ce meseria o avea? Era convins că era programatoare de calculatoare sau profesor de matematică la universitate; oricum, credea că era vorba despre o profesiune rigidă şi conservatoare, care nu merita nicio umbră de căldură umană sau de compasiune.

Richard o îmbrăţişă cu afecţiune, dar ea rămase neschimbată. Faţa şi părul ei reflectau rezultatele acelui contact fizic la fel de mult ca un obiect din plastic.

— Da, sunt bucuros să te văd, continuă Richard, dar credeam că mai stai în Italia încă o săptămână.

— Nu, nu puteam să mai irosesc încă o săptămână departe de munca mea.

— A, da, munca ta… desigur, spuse tatăl ei, uşor stânjenit. În sfârşit, continuă el cu dorinţa evidentă de a schimba subiectul, sunt bucuros că te afli aici, pentru că în felul acesta îmi oferi ocazia de a ţi-l prezenta pe unul din cei mai buni prieteni ai mei. Ai putut să-i apreciezi interpretarea uluitoare în Visul tenebrelor, dar stai să-l vezi în versiunea finală a lui Flodtide. O să ţi se facă pielea de găină… Cel puţin aşa sper. Sandi, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Damion Tanner. Damion, ea este fiica mea, Alexandra Hawkins, căreia noi îi spunem Sandi.

— Bună, Damion.

Ea nu dădu niciun semn că ar fi impresionată să-l întâlnească pe cel mai bun actor al anului. Ochii ei verzi fixară un punct aflat deasupra capului lui şi Damion simţi o crispare firească interioară, senzaţie trecătoare, dar extrem de neplăcută. Răspunse răcelii ei printr-o uriaşă risipă de farmec, simţind o plăcere perversă în găsirea inflexiunilor celor mai seducătoare:

— Bună ziua, Sandi. Sunt încântat să te cunosc. Pentru mine este o adevărată minune să fac cunoştinţă, în sfârşit, cu fiica lui Richard.

Îi zâmbi în modul cel mai cuceritor cu putinţă. Strângerea de mână a lui Sandi fu la fel de scurtă şi de rece ca şi formula de politeţe, iar pe faţa ei nu se citea decât o umbră de amuzament îngăduitor. Indiferenţa ei era în contrast izbitor cu adularea de care avusese parte cu

puţin timp în urmă la Music Center. Se simţi deodată cam nesigur pe capacitatea lui de a emoţiona oamenii. Pe toţi dracii, zâmbetul lui languros era aproape brevetat! De ce nu avea efect şi asupra Alexandrei Hawkins?

— Vă rog să mă scuzaţi dacă v-am deranjat într-un moment important pentru voi, spuse ea, cu vocea la fel de riguros modelată ca şi restul aspectului ei exterior. Sper că n-am întrerupt o discuţie de o importanţă capitală?

Dat fiind că îi surprinsese pe toţi trei în timp ce cântau refrene deocheate în curtea interioară a casei, întrebarea avea în mod evident o nuanţă sarcastică. Toţi muşchii lui Damion se încordară în timp ce se pregătea de atac.

— E clar că nu l-ai mai vizitat de foarte multă vreme pe tatăl tău, spuse el cu o politeţe exagerată, dat fiind că eu vin pe-aici aproape în fiecare zi. Nu-ţi face griji, Sandi, putem să continuăm discuţia şi după ce vei pleca.

O umbră de culoare îi apăru în obraji, dar niciun alt semn nu dovedi că era conştientă de grosolănia replicii lui. Dar se uită în tăcere la Damion preţ de câteva secunde, apoi se întoarse spre tatăl ei:

— Vreau să-ţi cer o favoare, tată, dar am să vin mai târziu, văd că am picat într-un moment nepotrivit. Ai putea să-mi acorzi o oră, diseară?

Pentru prima oară, o uşoară ezitare o făcu să vorbească mai rar:

— Este vorba despre mama.

Richard, care se aşezase comod pe un fotoliu, ridică brusc ochii spre ea:

— Gabriella! S-a întâmplat ceva cu ea?

Sandi îi zâmbi cu atâta afecţiune, încât trăsăturile feţei i se schimbară complet. Observând că Richard îşi ţinuse până atunci respiraţia şi începuse să răsufle cu zgomot, se duse şi se aşează în faţa ferestrei.

— Nimic care n-ar putea fi rezolvat de tine. Nu este nimic grav, nu-ţi face griji, tată.

— Am adus cafea proaspătă, îi anunţă Linda care intra împingând o măsuţă pe rotile. M-a ajutat doamna

Sánchez s-o fac, aşa că puteţi fi siguri că e bună, adăugă ea cu umor.

Cât lipsise din living se îmbrăcase cu o rochie mai decentă de satin turcoaz care-i scotea perfect în evidenţă frumuseţea desăvârşită. Atunci îşi dăduse seama Damion că avea probabil cu doi-trei ani mai puţin decât Sandi. Simţi un grăunte de simpatie pentru Sandi. Nu era prea uşor să ai o mamă vitregă mai mică decât tine, cu atât mai mult cu cât Linda era a cincea sau a şasea femeie care juca acel rol în viaţa tatălui ei.

Richard luă o ceaşcă de cafea şi se sprijini din nou de spătarul fotoliului:

— Dacă aş fi ştiut că te-ai întors din Italia, ţi-aş fi trimis o invitaţie.

— Pentru ce?

— Pentru premiile Oscar.

— Dumnezeule! Cum am putut să uit? Sigur că da, a fost în noaptea asta! îmi pare nespus de rău, dar zborurile transatlantice mă dau mereu peste cap. În afară de asta, avionul a decolat de la Roma cu întârziere şi am pierdut legătura cu cel de New York. Asta a însemnat circa treizeci de ore de călătorie până să ajung acasă. Am dormit ieri toată ziua şi m-am trezit astăzi de dimineaţă. Cum a fost la Oscar? Visul tenebrelor a luat vreun premiu?

Pe faţa lui Richard apăru un zâmbet de satisfacţie.

— Două din cinci nominalizări. Oscar pentru scenariu original şi în acest moment îl priveşti în ochi pe cel mai bun actor al anului.

— Eu nu privesc niciodată bărbaţii în ochi, îi răspunse Sandi indiferentă, punându-şi ceaşca pe măsuţă.

Se ridică, mişcându-se cu graţia pe care deja Damion o remarcase, şi-l sărută pe frunte pe tatăl său.

— Felicitări, tată. Sunt foarte bucuroasă pentru tine… Nu e de mirare că împreună cu Linda aţi venit acasă atât de bine dispuşi!

— Am băut toată noaptea şampanie, îi mărturisi tânăra soţie.

— Dacă nu se bea şampanie nici când se câştigă nişte

Oscaruri, atunci când naiba s-o faci?

Sandi îi zâmbi cu simpatie mamei ei vitrege şi lui Damion îi veni dintr-odată să-i tragă una zdravănă la fund. Sorbi o înghiţitură mare de cafea şi se trezi că-i ia gura foc.

— Te felicit şi pe tine, Damion, îi spuse ea cu politeţe. Nu se întâmplă prea des ca un actor să câştige un Oscar pentru primul lui film, dar sunt convinsă că juriul a ştiut ce face.

Richard şi Linda radiau de fericire, dar Damion observă foarte uşor cuţitul ascuns în spatele cuvintelor ei duioase.

— Îţi mulţumesc, scumpo, spuse el apăsând asupra ultimului cuvânt, pentru că ştia în mod instinctiv că ea detesta acea vorbă de alint hollywoodiană, dar cred că eşti prea generoasă.

Pentru o clipă, privirile li se întâlniră şi el bănui că era mai puţin calmă decât voia să pară. Mici sclipiri de oţel îi săgetară prin ochii ei verzi. Antipatia era nu numai iraţională, dar şi reciprocă.

— N-am fost deloc generoasă, îi zise ea cu o voce îmblânzită. Ai fost magistral în rolul acela, Damion. De fapt, ai fost atât de convingător, încât mi-e greu să cred că nu te interpretai chiar pe tine însuţi.

Trăsăturile lui Damion se aspriră.

— Toţi actorii au drept sursă de inspiraţie experienţa personală atunci când interpretează un rol.

— Sunt convinsă de asta, aprobă ea zâmbindu-i în continuare. Şi experienţa ta pare a fi extrem de variată şi plină de energie. Te rog să mă crezi că sunt profund impresionată de asiduităţile tale sexuale, Damion.

Eroul din Visul tenebrelor cucerise toate femeile între şaisprezece şi şaizeci de ani pe care le întâlnise. Scopul filmului nu era totuşi acela de a înfăţişa un bărbat obsedat de succes. Dimpotrivă, Damion îşi folosise tot talentul pentru a demonstra că personajul era îngrozit de anormalitatea lui sexuală. Încercă să-şi înăbuşe un acces de furie copilărească: la ce bun să explice un astfel de

concept unei femei ca Sandi? Dar eforturile lui de a se controla fură zadarnice. În momentul în care ea îşi lua rămas-bun de la Linda şi tatăl ei explicându-le că va întârzia la serviciu, el se ridică brusc în picioare:

— Vin şi eu cu tine, poţi să mă laşi undeva?

Abia spuse aceste cuvinte, că-i veni să şi le ia înapoi. Ce naiba îl apucase să vrea să petreacă câteva minute în plus cu o femeie atât de glacială ca Alexandra Hawkins? Nu avusese niciodată înclinaţii masochiste!

Dar era prea târziu să retracteze fără să se facă de râs, de aceea continuă, cu unul din zâmbetele lui gen „băieţel neajutorat" care aveau un efect garantat asupra femeilor, şi mai mult ca s-o enerveze decât să-i influenţeze decizia:

— Tatăl tău are un interviu la televiziune în dimineaţa asta şi are nevoie de limuzină. Dacă aş putea să beneficiez de maşina ta, aş scuti studioul să-mi trimită un alt şofer.

El simţi lupta dintre politeţe şi animozitate care se ducea în sufletul ei, dar nu fu mirat când văzu că învinsese politeţea. Probabil că Sandi Hawkins permitea rareori sentimentelor să triumfe în dauna bunelor maniere. Îşi îndepărtă cu un bobârnac o scamă imaginară de pe jachetă şi se îndreptă spre uşă:

— Fireşte că îmi face mare plăcere să te iau cu mine. Dacă eşti gata, aş vrea să plec imediat. Am prima consultaţie la ora nouă.

El îşi luă rapid rămas-bun de la Linda şi Richard şi o urmă pe Sandi până la maşină. Era o Toyota Celica de culoare gri metalizat, care părea lustruită de două ori pe zi, ca şi cum niciun fir de praf nu îndrăznise vreodată să pătrundă în interior pentru a se depune pe scaunele din piele gri deschis.

Fără să-i arunce vreo privire şoferiţei, se aşeză scaunul din dreapta, cu faţa întoarsă spre portieră, întrebându-se prost dispus ce naiba căuta acolo. Chiar în momentul acela putea foarte bine să stea întins liniştit pe bancheta din spate a limuzinei, împreună cu Richard şi Linda. Cu cât se gândea mai mult, cu atât înţelegea mai

puţin de ce stătea lângă o femeie care-i displăcea şi pe care n-avea intenţia s-o cunoască mai bine.

Trase cu coada ochiului spre ea. Era evident că nici ea n-avea niciun chef să stea de vorbă cu el.

— Poţi să-ţi pui centura, Damion?

Da, ar fi putut, dar tonul ei autoritar îi distrugea toate intenţiile bune.

— De ce? îi răspunse el sarcastic. Ai de gând să ciocneşti maşina?

— Nu, îi răspunse ea politicos, dar cu înfăţişarea unui adult care trebuie să se înarmeze cu multă răbdare atunci când se află în faţa unui copil obraznic, dar nu crezi că e mai bine să-ţi iei măsura asta simplă de precauţie? Cine ştie cum conduc alţi şoferi maşina în dimineaţa asta? Poate că sunt unii are au băut cât tine şi sunt la fel de morocănoşi.

Îi zâmbi cu un aer plictisit, ceea ce avu darul de a-l enerva şi mai mult. Purtarea ei politicoasă dar indiferentă îl scotea din sărite. Se foi în scaun. Nicio femeie nu-i rezistase atunci când îşi pusese în cap s-o cucerească. Era sigur că Sandi îi va dovedi curând că nu făcea nici ea excepţie de la regulă. Îi şopti duios la ureche:

— Îţi mulţumesc de mii de ori că mă duci acasă, Sandi. Sper că nu te fac să ocoleşti prea mult.

— Încă nu mi-ai spus unde vrei să mergi.

El rezistă cu greu dorinţei bruşte, dar ridicole, de a o apuca de păr şi de a o săruta până când zâmbetul ei dispreţuitor ar fi dispărut în flacăra pasiunii.

— Orange Grove Boule vard, spuse el pe un ton la fel de duios.

— Atunci înseamnă că nu voi face un ocol prea mare, i-o tăie ea scurt.

Se lăsă tăcerea şi niciunul din ei nu se obosi s-o curme. Damion închise ochii, sperând să poată moţăi un pic. Parcurseră astfel câţiva kilometri, după care îi deschise şi spuse deodată:

— Richard nu mi-a spus niciodată că are o fiică…

Se mira el însuşi de agresivitatea tonului său.

Apropierea de Sandi Hawkins era suficientă pentru a i se ridica sângele la cap.

— Am douăzeci şi opt de ani, spuse ea cu sinceritate, ca şi cum aceste vorbe ar fi explicat tot.

— Şi ce dacă?

Ea dădu din umeri:

— Linda are douăzeci şi patru, soţia dinainte a tatălui meu abia împlinise treizeci…

Faţă de orice altă femeie şi-ar fi exprimat compasiunea, dar Sandi nu părea deloc deranjată de căsătoriile repetate ale tatălui său cu femei care erau cu treizeci de ani mai tinere ca el.

O luase pe drumul cel mai scurt folosindu-se de străzile de la periferie, fără să-l întrebe pe unde s-o ia. Până în dimineaţa aceea nu ştiuse cât de mult detesta femeile eficiente.

— Alexandra este un nume foarte frumos. Mama ta este italiancă?

— Mama mea este Gabriella Barini, îi răspunse ea numind-o pe una dintre cele mai faimoase şi mai capricioase vedete pe un ton total detaşat. A fost prima soţie a tatălui meu. Când s-au căsătorit, ea avea optsprezece ani, eu m-am născut şase luni mai târziu şi avea douăzeci atunci când au divorţat, dar tatăl meu îi oferise primul ei rol mare în Şoimul negru.

— Habar n-am avut că tatăl tău a fost căsătorit cu Gabriella Barini.

— Nu este niciun secret. Nu citeai revistele de cinema pe vremea când erai copil?

— Nu.

Damion uită pentru câteva secunde cât de mult îl enerva Sandi şi-i răspunse întrebării cu sinceritate:

— Mulţi actori par să ştie încă de când s-au născut că vor fi actori, dar acesta nu este şi cazul meu. Pe vremea când eram la şcoală, cariera de artist nu mă atrăgea în niciun fel. Nu apăream niciodată în piesele montate la şcoală şi nu mă duceam la cinematograf mai des decât ceilalţi prieteni ai mei. E adevărat că pe măsură ce

creşteam mă duceam mai des la film, dar eram mai interesat de fata cu care eram decât de ceea ce se petrecea pe ecran.

— Sunt convinsă de asta.

Expresia de pe faţa lui Sandi nu se schimbă, dar el observă o urmă de râs în vocea ei. Ea întoarse maşina în faţa complexului în care se găsea apartamentul lui, un grup de clădiri neoclasice aranjate în jurul unor pieţe pline de fântâni arteziene.

— Am citit odată un articol în care scria că ţi-ai început cariera pe scenele de pe Broadway, spuse ea încetinind pentru a respecta restricţia de pe indicatorul rutier.

Damion nu parcursese niciodată strada aceea cu viteza reglementară şi acest fapt îl făcu să descopere cu un anumit interes clădirile din jur. Multe din ele erau superbe.

— Cum ai ajuns să faci teatru dacă nu te interesa meseria asta? continuă ea.

— O, asta s-a întâmplat în colegiu. Un prieten mi-a propus să fac parte din Clubul dramatic şi acolo am jucat-o pe regina vrăjitoarelor într-o fantezie pentru Halloween. De atunci, am devenit pasionat de teatru.

Pentru prima oară de când se urcaseră în maşină, ea îl privi drept în ochi:

— Regina vrăjitoarelor? se miră ea strâmbându-se uşor.

— Da, producătorul nu prea avea prejudecăţi în legătură cu sexele, dar avea simţul efectelor dramatice. Voia o vrăjitoare înaltă şi eu eram cel mai mare dintre actorii amatori de la Club. Era rolul cel mai important din piesă şi am stârnit gelozia tuturor fetelor, interpretându-l.

Ea râse uşor. Era prima oară, de asemenea, când îi auzea râsul şi fu uluit cât de mult îi plăcea sonoritatea acestuia.

— Am ajuns, spuse ea oprind maşina la colţul străzii.

— Nu vrei să bem o cafea?

Ea tăcu vreme de câteva secunde.

— Eşti foarte amabil, dar nu vreau, Damion. Trebuie

să fiu la serviciu într-un sfert de oră.

El ajunse să creadă că se simţea mai uşurat pentru că-l refuzase. Fusese nebun să invite la el acasă o femeie cu care nu avea absolut nimic în comun! O femeie care nu era deloc atrăgătoare din punct de vedere fizic şi al cărui caracter avea „însuşirea" de a-l respinge în permanenţă!

— Îţi mulţumesc pentru plimbare, Sandi. Ce zici, am putea să luăm masa de prânz împreună, într-una din zilele următoare?

Râsul ironic lumină din nou ochii ei verzi:

— Desigur, Damion. Într-una din zilele următoare…

El trânti uşa cu o violenţă inutilă. Era imposibil să se poarte politicos cu o asemenea femeie. O doză minusculă de Sandi Hawkins îi era de-ajuns pentru tot restul zilelor lui!

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Sandi stătea cu capul sprijinit de spătarul înclinat al scaunului de machiaj, într-o cabină a studiourilor de televiziune. Regreta amarnic faptul că acceptase să apară în emisiunea matinală a lui Mark Kline. Mai întâi de toate, trebuise să amâne patru pacienţi la clinică, dintre care unul avea nevoie urgentă de consultaţie.

Acţiona destul de rar sub imperiul impulsurilor, ceea ce era bine pentru toată lumea, pentru că ştia din experienţă că atunci când se lăsa mânată de instinct, rezulta în mod invariabil un dezastru. Lăsase ca interesul ei absurd şi de-a dreptul copilăresc pentru Damion Tanner să triumfe asupra bunului simţ, o calitate pe care o aprecia în mod deosebit. Atunci când Mark Kline o sunase cu o zi în urmă ca să-i propună, ca psiholog, o confruntare în platou cu actorul, referitoare la Visul tenebrelor, acceptase.

Stând cu pleoapele închise şi simţindu-se mângâiată de pensulele machiorului, îl revăzu pe Damion aşezat între stâlpii curţii interioare atunci când deschisese uşa vilei tatălui ei. La început, expresia lui aproape austeră prezenta un contrast destul de accentuat între conturul

inteligent al trăsăturilor şi senzualitatea trupului său. Cravata neagră era desfăcută şi cămaşa de gală era descheiată până la jumătatea pieptului, dezvăluind o fascinantă piele bronzată. Mai târziu, după ce-l lăsase acasă la el, rămânând singură în maşină, îşi spusese cu cinism că probabil îşi compunea fiecare din detaliile aspectului său în faţa oglinzii, pentru a produce maximum de efect asupra femeilor sensibile.

Ochii lui albaştri şi ironici se plimbaseră peste trupul ei şi Sandi descoperite cu uimire că nu voia să fie ignorată de Damion Tanner. Îi venea să-i zgârie cu unghiile ei mari triunghiul acela de piele goală, să-i simtă mişcarea muşchilor sub degete. Toate acele senzaţii o ameţiseră. Idolii Hollywoodului erau pentru ea figuri comune încă de pe vremea când se afla în leagăn, aceştia inspirându-i întotdeauna ori un uşor amuzament, ori o pliciseală de moarte.

Dar ieri, îi trebuise ceva vreme ca să se poată controla şi să prindă din nou grai. Nici acum nu-şi amintea ce spusese, deşi ţinea minte că urmărise fiecare mişcare a lui Damion în timp ce acesta se agita prin salon. Trebuia să mărturisească fără nicio rezervă că sexualitatea acelui bărbat o înspăimântase. Atracţia faţă de el era cu atât mai stânjenitoare cu cât ştia din experienţă profesională că magnetismul animalic al lui Damion era pe cât de flagrant, pe atât de artificial. Cu cât apărea Damion Tanner mai erotic pe ecran, cu atât Sandi era mai convinsă că performanţele lui sexuale lăsau de dorit. Şi, din experienţa ei referitoare la fauna hollywoodiană, ştia că vedetele dădeau dovadă de un narcisism uriaş, pe măsura talentului lor. Dacă era normal ca marii actori să-şi creeze o puternică imagine despre ei înşişi pentru a-şi putea croi drumul către glorie, era la fel de evident că obsesia referitoare la cariera lor făcea din ei nişte părinţi nereuşiţi, soţi infideli, prieteni pe care nu te puteai baza. Încă nu împlinise treisprezece ani când tatăl său făcea a treia nuntă şi mama ei îşi lua al şaptelea amant oficial. Începând de atunci, se hotărâse să nu aibă niciodată de-a face cu

vreun actor şi nu regretase niciodată că procedase astfel.

Studiile şi munca la clinică din anii următori i-au confirmat această opinie. Nişte studii recente spulberau mitul bărbatului viril şi agresiv care ar reprezenta partenerul ideal. Bărbatul tandru şi liniştit nu numai că era mai potrivit din punct de vedere sentimental, ci şi tehnic, deoarece acesta era interesat şi de satisfacţia partenerei sale.

Dacă femeile visau şeici care bântuiau prin deşert şi le trânteau pe pernele de mătase pentru a le viola, în viaţa reală îşi doreau un bărbat iubitor, atent, care să le mângâie cu tandreţe… şi să nu facă mofturi la spălat vasele.

— Vă rog să vă protejaţi ochii, doamnă doctor Hawkins, vreau să vă dau un fixativ pe coc, ca să nu vă cadă în focul luptei.

Sandi îşi ţinu în dreptul frunţii folia de plastic pe care i-o întindea machiorul.

— Într-adevăr, „luptă” este cuvântul cel mai potrivit pentru a defini ceea ce mi-a pregătit Mark Kline.

— Nu-mi fac griji în privinţa lui, doamnă doctor. Niciodată Mark nu-i provoacă pe oameni să se înfurie.

— Nici nu este nevoie. I-am văzut emisiunea de prea mule ori ca să nu mă simt deloc liniştită. El doar îi alege în mod inspirat pe invitaţi şi aşteaptă ca cei doi să se înfurie unul pe altul.

— Mă îndoiesc că va reuşi cineva să vă scoată pe dumneavoastră din sărite, doamnă doctor. Îmi aduc aminte de confruntarea aceea televizată cu profesorul acela agresiv din New York… Dacă aţi supravieţuit acelui eveniment, înseamnă că puteţi rezista la orice…

— S-ar putea, dar nu sunt prea sigură de asta. Domnului Tanner nu-i va plăcea deloc ce voi spune despre Visul tenebrelor.

— L-am machiat şi pe dumnealui, chiar înaintea dumneavoastră… Este un bărbat cu care este foarte plăcut să lucrezi. Nu este ca celelalte vedete ale marelui ecran. Nici n-ai spune că a cucerit de curând Oscarul. L-aţi

întâlnit până acum?

— Doar o singură dată.

— După părerea mea, succesul filmului se datorează interpretării lui. Am dus-o pe iubita mea la una din proiecţiile private şi toată săptămâna aproape nici nu i-am auzit gura, atât de ocupată era să viseze la Damion Tanner. A doua zi dimineaţă când am intrat în camera ei, am descoperit un poster uriaş cu Damion fixat deasupra patului!

Puse pieptenul în vasul de sterilizare cu veselia lui caracteristică.

— Nu eşti gelos? se interesă Sandi, curiozitatea profesională dovedindu-se mai puternică decât discreţia.

Tânărul dădu din umeri.

— Damion Tanner nu este decât o imagine aşezată deasupra patului, pe când eu sunt real.

Machiorul era în mod evident un om foarte echilibrat care se înţelegea de minune cu el însuşi şi ea îşi dori ca într-o zi şi pacienţii ei că se poate bucura de aceeaşi încredere în propriile forţe.

— Gata, doamnă doctor, am terminat.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

Se privi în oglindă. Machiajul neobişnuit îi făcea pometii obrajilor mai înalţi şi ochii mai verzi pe ovalul palid al feţei, dar nu-i afecta cu nimic aspectul dintotdeauna: rămânea distantă, rezervată şi inaccesibilă.

Nu ştia din ce cauză unii oameni păreau inaccesibili, dar era clar că ea aşa era. Atunci când începuse activitatea la clinică, condamna acest defect, dar îşi dădu seama destul de repede că de fapt era vorba despre o calitate. Comportamentul cam repezit şi simţul ei practic îi făceau pe pacienţi să aibă încredere în ea. Cu cât erau mai intime confidenţele lor, cu atât mai mult îi apreciau spiritul conformist. Aerul ei rezervat pe care nu putea să-l perturbe absolut nimic, în cele din urmă se dovedise un atu profesional.

Machiorul o conduse în studioul în care Mark Kline discuta cu invitaţii săi. Când intră în încăpere, îl zări pe

Damion Tanner şi simţi o uşoară crampă în stomac, în timp ce respiraţia începuse să i se accelereze. Observă propriile reacţii cu o detaşare de medic, ştiind că în momentul acela se afla în primul stadiu al dorinţei sexuale. Aceasta era produsă de un stimul biochimic şi n-avea nimic de-a face cu vreun sentiment oarecare pentru obiectul dorinţei. Dintr-un motiv inexplicabil, trupul ei răspundea într-un mod destul de violent la feromonii lui Damion Tanner. Asta nu însemna însă nici că simţeau ceva unul pentru celălalt, şi nici măcar că ar dori să petreacă o noapte împreună. Dat fiind că această atracţie se datora unei clinici genetice, era imposibil să fie controlată în vreun fel. Sandi scrisese un eseu în care îşi exprima opinia că forţa acestei atracţii chimice, numită sex appeal, provocase omenirii un număr uriaş de dezastre inutile de-a lungul secolelor. Din punctul ei de vedere, n-avea nicio intenţie să permită secreţiilor hormonale să-i hotărască destinul.

Damion era înconjurat de invitaţi şi tehnicieni care ardeau de nerăbdare să stea de vorbă cu cel mai bun actor al anului. Serviciul de publicitate putea fi mândru de el, observă ea enervată, ştia să-şi joace foarte bine rolul de învingător.

Un timp, se gândi să-l evite, dar acesta ridică brusc capul, ca şi cum i-ar fi simţit privirea uşor dispreţuitoare. Privirile li se întâlniră şi acest fapt avu efectul rezultat din izbirea unui buldozer de un zid de beton. El zâmbi.

Ea se încruntă. Zâmbetul nimănui nu putea avea asupra ei un efect atât de devastator. Nu, palpitaţiile inimii şi umezeala mâinilor erau probabil datorate nervozităţii. În definitiv, nu apărea prea des la televiziune. Tocmai luase această înţeleaptă hotărâre, când îl văzu pe Damion îndreptându-se spre ea şi atunci se strădui să se concentreze asupra altor lucruri. Deoarece nu reuşea, îşi aduse aminte cât de antipatic îi era Damion Tanner, dar trupul ei refuză să acorde atenţie acestui mesaj.

— Sandi, ce surpriză plăcută…

Vocea lui limpede şi gravă îi provocă un frison de-a lungul coloanei vertebrale şi atingerea mâinii pe umăr o

făcu să se înfioare. Se forţă să ignore acele senzaţii plăcute:

— Bună ziua, Damion. Ce mai faci?

— Foarte bine, mulţumesc. Ai venit cu tatăl tău? Nu ştiam că participă şi el la emisiune.

— Nu participă, îi răspunse ea scurt.

Tipic masculin! De parcă ea n-ar exista decât în calitate de fiică a tatălui ei! Tipic pentru un arogant falocrat! Şi oare nu-şi încheia niciodată nasturii la cămaşă? Adună în intonaţia vocii tot veninul de care era în stare:

— Mark Kline m-a invitat să discutăm despre Visul tenebrelor din punctul de vedere al profesiunii mele.

El schiţă un zâmbet. Sandi nu văzuse în viaţa ei ceva mai enervant:

— E formidabil, scumpo! Nu-mi închipuiam că lucrezi în industria filmului. Te ocupi de publicitate?

— Nu, zise ea scrâşnind din dinţi şi abţinându-se să-i spună ce gândea despre bărbaţii care îi spuneau „scumpo”. Nu lucrez în industria filmului, ci îmi petrec timpul tratându-le pe victimele sistemului de propagandă hollywoodian.

Avu satisfacţia să vadă că e surprins de vorbele ei, dar nu mai continuară discuţia pentru că asistentul de producţie îi rugă pe participanţi să-şi ocupe locurile pentru a putea începe emisiunea. Ea se simţi uşurată că dialogul fusese întrerupt. Nu prea obişnuia să se enerveze din orice fleac. Ambii ei părinţi considerau că Sandi era personificarea echilibrului şi gândirii raţionale. Încă înainte de a merge la liceu, învăţase să rămână calmă în mijlocul furtunilor sentimentale care distrugeau viaţa atâtor copii. Viaţa alături de Gabriella Barini însemna să stea în permanenţă pe un vulcan aflat în plină erupţie şi Sandi descoperise arta de a evita să se lase atinsă de lava incandescentă.

Putea să pună pe seama reacţiilor chimice din trupul ei tensiunea sexuală neobişnuită pe care i-o provoca Damion, dar nu ştia pe cine să dea vina pentru furia cumplită care o cuprinsese.

— Tu, Sandi, ştii în linii mari cam ce întrebări îţi voi pune, pentru că deja am discutat această problemă. Cât despre tine, Damion, nu trebuie să răspunzi decât la întrebări standard de genul: cum ţi s-a părut rolul din film, ce stare de spirit ai avut la filmări, ce părere ai despre partenera ta Julie Blake, cum te simţi după ce ai câştigat un Oscar etc.

— Programul ăsta mi se pare destul de suspect, Mark. Te previn că am intenţia să evit capcanele şi să ies la atac.

Deşi nu părea a avea mo vite, dat fiind avertismentul pe care-l rostise, Damion zâmbea foarte relaxat. La începutul carierei, se remarcase mai ales în televiziune, aşa că avea toate motivele să se simtă în largul lui în atmosfera sufocantă din studio.

Zâmbetul lui Mark se accentuă:

— Mi-a plăcut Visul tenebrelor, aşa că stai liniştit, Damion, n-am de gând să-ţi aplic lovituri sub centură.

Expresia de pe figura lui Damion rămase sceptică însă, printr-un semnal, regizorul anunţă sfârşitul spoturilor publicitare şi începutul emisiunii. Mark Kline se întoarse spre camera centrală:

— Bună ziua. Bine aţi venit la emisiunea noastră, stimaţi telespectatori. Cred că cei doi invitaţi ai mei de astăzi prezintă pentru noi toţi un interes deosebit. Damion Tanner, vedeta uluitoare din Visul tenebrelor şi câştigătorul premiului Oscar pentru cel mai bun actor nu mai are nevoie de nicio prezentare…

Continuă cu seria de întrebări anunţată la care Damion răspunse cu uşurinţa dată de rutină şi de un farmec evident. Da, îi plăcuse să lucreze sub conducerea lui Richard Hawkins; da, Julie Blake era o actriţă foarte talentată datorită căreia interpretarea lui părea mai bună decât era în realitate; da, regreta că nu mai joacă pentru televiziune, dar avea de gând să revină pe micul ecran cu un serial nou având drept subiect viaţa lui Genghis Han; da, fusese uluit de câştigarea Oscarului pentru primul lui film de lung metraj. Recunoscu faptul că era un eveniment

fără precedent pe un ton modest, comparativ cu onoarea care i se făcuse.

Mark Kline păstră un moment de tăcere. Zâmbetul lui era neschimbat, dar spasmul uşor al unui muşchi al feţei anunţă că se pregătea de atac:

— Unii critici au sugerat că Academia de Film te-a ales mai mult pentru trupul tău splendid decât pentru calităţile de actor. Ce le răspunzi acestor critici?

— Mai întâi, le-aş sugera şi eu la rândul meu să vadă totuşi filmul înainte de a-şi scrie comentariile. Visul tenebrelor are drept subiect povestea unui tânăr obsedat de propriul complex de inferioritate. Nu este în stare să-şi descopere calităţile reale pe care le are şi se foloseşte de oameni, în special de femei, în tentativa disperată de a ajunge sus. Nu văd legătura dintre acest subiect şi ipotetica fascinaţie pe care o exercită muşchii mei, deşi mă simt măgulit că unii ziarişti îi găsesc atât de spectaculoşi. În cazul în care următorul meu film va fi un eşec, probabil că va fi suficient să iau nişte vitamine.

Mark Kline îi aprecie umorul.

— Dacă înţeleg eu bine, Damion, vrei să spui că nu te consideri ultimul sex-simbol al Hollywoodului?

— Sunt actor, spuse el accentuând fiecare silabă. Tocmai ţi-am explicat că în Visul tenebrelor joc rolul unui tânăr care se foloseşte de sex ca de o armă în cursul bătăliei pe care o duce împotriva societăţii. Fireşte, în film există şi câteva scene erotice, dar nu văd cum ar putea acestea să mă transforme într-un sex-simbol. Mai mult ca oricine altcineva, criticii de film ar trebui să ştie să discearnă între interpretarea şi aspectul fizic al actorului.

— Sunt convins că suntem cu toţii de acord cu această concluzie şi-ţi mulţumesc pentru sinceritate, spuse Mark Kline şi se întoarse spre Sandi.

Luminiţa roşie a celei de-a treia camere se aprinse.

— Invitata mea din dimineaţa asta nu are aceeaşi viziune asupra Visului tenebrelor ca Damion Tanner. De fapt, ea ne va aduce la cunoştinţă nişte foarte interesante obiecţii referitoare la rolul lui din film… Bine ai venit la

emisiunea noastră, Sandi.

— Mulţumesc de invitaţie.

— Doamna doctor Alexandra Hawkins lucrează la clinica Laurence din Los Angeles. Este profesor universitar de psihologie şi consilier parental. Teza ei de doctorat are drept temă „disfuncţionalităţile sexuale psihogenetice la femei”. În limbajul de specialitate, explică el zâmbind uşor maliţios, doctorul Hawkins este psihoterapeut sexolog.

Sandi auzi un râs înfundat venind dinspre locul în care se găsea Damion, pe care însă Mark Kline nu-l luă în seamă. Acesta i se adresă lui Sandi:

— Doamnă doctor, puteţi să ne explicaţi de ce Visul tenebrelor vi se pare un film care provoacă un anumit tip de tulburări psihice?

Tânăra ar fi dat oricât să se găsească în momentul acela la capătul celălalt al studioului şi deci cât mai departe de Damion Tanner, dar rugăciunile pioase nu puteau schimba nimic din situaţia dificilă în care se afla. Inspiră adânc hotărâtă să vorbească limpede şi în mod profesionist. N-avea de gând să rateze ocazia de a transmite un mesaj atât de important milioanelor de oameni care urmăreau emisiunea lui Mark Kline.

— Mi-au plăcut câteva aspecte ale filmului, spuse ea, dar cred că acesta oferă o viziune posibil dăunătoare relaţiilor sexuale dintre oameni. Pe parcursul activităţii mele la clinica Laurence, întâlnesc din ce în ce mai mulţi tineri care suferă de ceea ce psihoterapeuţii numesc anxietate a performanţei. Acestora le este frică să se implice într-o relaţie intimă, deoarece ştiu că nu sunt în stare să obţină succesele ireale înfăţişate în filmele de genul Visul tenebrelor. Mai precis, ei ştiu că nu vor putea să egaleze niciodată standardele de aparentă senzualitate stabilite de actori ca Damion Tanner.

— Senzualitate aparentă? repetă Mark Kline.

— Nu există nicio certitudine că, în viaţa cotidiană, performanţele sexuale ale domnului Tanner sunt la fel de mari ca cele din celebrul standard pe care-l impune pe ecran într-un stil atât de… figurat.

Damion se înclină spre ea:

— Vrei să-ţi demonstrez pe viu cum stau lucrurile?

Sandi se înfurie deoarece, fără voia ei, obrajii începuse să i se înroşească.

— Nu, domnule Tanner, nu asta am vrut să spun.

— Doar te-am întrebat, scumpo! Niciodată n-am forţat o femeie să-mi cedeze.

Îi venea să-l strângă de gât. Dacă-i mai spunea încă o dată „scumpo”, nu va mai răspunde de reacţia ei. Intervenţia lui Mark Kline o împiedică să-i dea un răspuns tăios, pe care era sigură că l-ar fi regretat.

— Puteţi să ne spuneţi mai exact, doamnă doctor, de ce vi se pare performanţa domnului Tanner atât de periculoasă?

— Desigur. În America circulă un mit referitor la revoluţia sexuală a anilor şaizeci care ne-ar fi rezolvat toate problemele şi ne-ar permite să pornim veseli şi liberi în căutarea fericirii. De fapt, noi, psihologii, care lucrăm cu indivizi tulburaţi psihic şi familiile lor afectate, am descoperit că relaţiile sexuale nu le ameliorează neapărat starea de sănătate.

— Ştiţi cumva care este cauza, doamnă doctor?

— O mare răspundere în această privinţă o au instituţiile media. Nu e niciun secret faptul că sexul este folosit pentru a vinde orice produs, de la brânză până la candidatul la preşedinţie. Televiziunea, Hollywoodul şi agenţiile de publicitate transmit un mesaj comun şi destul de vizibil cum că toţi oamenii trebuie să corespundă în mod obligatoriu unui anumit criteriu de frumuseţe. Acesta ar putea fi un lucru bun dacă instituţiile media nu ar acorda trupului un loc preponderent, în dauna inteligenţei şi sufletului. Nu ni se spune niciodată să fim buni sau generoşi cu ceilalţi şi nici să încercăm să fim mai bine informaţi sau să ne îmbogăţim în permanenţă spiritul. Ni se spune în fiecare zi, prin diverse modalităţi, că ar trebui să fim frumoşi, cu un trup atletic, zvelţi, dezodorizaţi şi seducători. În plus, ni se mai spune să fim şi „sexy”.

— Oare este acesta un mesaj răuvoitor? în definitiv

nu se face un rău oamenilor atunci când sunt încurajaţi să devină cât mai atrăgători posibil?

— Într-o anumită măsură, aş fi gata să fiu de acord cu dumneavoastră şi din fericire mulţi oameni au suficientă încredere în ei ca să nu ia în seamă mesajul, atunci când acesta depăşeşte anumite limite. Dar printre pacienţii care vin să se consulte la clinica Laurence şi printre mulţi alţii care nu uzează de niciun tratament, acest mesaj produce efecte dezastruoase. Filmele de genul Visul tenebrelor dau de înţeles tinerilor că pentru a avea succes la femei trebuie să fie seducători ca domnul Tanner. Din nefericire, pentru cei mai mulţi dintre ei, acesta este un vis irealizabil. Orele petrecute în sălile de forţă sau şampoanele revitalizante pe care le folosesc nu schimbă nimic situaţia, ei nu vor semăna niciodată cu Damion Tanner. Se opune propria lor genetică.

Damion zâmbi, arătându-şi dantura impecabilă.

— Sunt încântată, doamnă doctor, că mă găsiţi atât de irezistibil.

— Departe de mine gândul de a vă găsi irezistibil, domnule Tanner. În cazul în care n-aţi înţeles greşit, vă mai pot spune că unii tineri, care nu prea ştiu pe ce lume se află, speră să semene cât de cât cu dumneavoastră.

— Dacă am înţeles bine, aceste bande de tineri neştiutori nu speră numai să-mi semene, dar vor să facă şi dragoste ca mine.

— Aţi interpretat greşit vorbele mele, domnule Tanner. Sunt sigură că faceţi dragoste la fel ca toată lumea, poate chiar mai slăbuţ decât unii din pacienţii mei, dar tinerii care vin să-i consult nu-şi dau seama de asta. Vă văd pe dumneavoastră seducând o femeie pe ecran şi uită faptul că dumneavoastră jucaţi un rol cu ajutorul unei duzini de oameni care vă spun cum să faceţi ca să asiguraţi maximum de efect erotic. Ei uită de muzica filmului care subliniază dramatismul unei situaţii, uită că electricianul poate a muncit cinci ore să potrivească proiectoarele în aşa fel încât să creeze atmosfera perfectă, uită faptul că operatorul camerei reglează lentilele aparatului şi alege

filtrele necesare şi că machiorul a petrecut jumătate de zi trudind la faţa dumneavoastră pentru a-i da luminozitatea dorită.

— Hei, scumpo, de câte ori m-ai văzut făcând dragoste de ai putut să întocmeşti lista asta cu atâta precizie?

— Numele meu nu este „scumpo”. Dacă nu ştiaţi până acum, domnule Tanner, eu sunt doctor Alexandra Hawkins.

Damion se aplecă în faţa fotoliului lui Mark Kline şi şopti cu ochii înceţoşaţi de o pasiune care nega existenţa vreunui tehnician al studioului sau a milioanelor de telespectatori:

— Doamnă doctor Alexandra Hawkins, de câte ori m-aţi văzut făcând dragoste pentru a putea face lista asta?

În vocea lui Mark Kline se simţi un real regret în momentul în care întinse mâna ca să-l reducă la tăcere:

— Doamnelor şi domnilor, îmi pare nespus de rău că trebuie să întrerupem discuţia noastră într-un moment atât de important, dar ştiţi foarte bine că n-am voie să depăşesc timpul alocat emisiunii. Doamnă doctor, domnule Tanner, vă mulţumesc pentru participare…

Sandi nu mai vru să audă restul frazei. Era furioasă şi nu ştia dacă pentru asta era vinovat Damion sau Mark Kline, care iniţiase confruntarea. Producătorul anunţă o altă pauză publicitară şi asistentul aduse în platou alţi doi invitaţi şi-i însoţi pe cei care evoluaseră deja, spre ieşire:

— Doriţi o cafea? o întrebă el.

— Nu, mulţumesc, sunt foarte grăbită. La revedere, Damion.

Sandi se grăbea mai ales să pună o distanţă cât mai mare între ea şi Damion Tanner. Îşi luă geanta şi ieşi din platou fără să se mai uite în urmă; de aceea, când ajunse la lift, fu uluită să constate că actorul era în spatele ei. Tânăra apăsă pe butonul liftului cu mai multă forţă decât era necesar.

— Îţi dai seama ce-ai făcut? Jumătate din ziariştii americani se uită la emisiunea asta, îi spuse el brusc.

— Filmele trăiesc din publicitate, nu contează dacă e pozitivă sau negativă.

Din fericire, părea mai calmă decât era în realitate. Sosi liftul şi intrară împreună. Damion era tot supărat:

— Pentru mine contează. Ştii foarte bine cum procedează ziariştii de scandal. Le vor trebui circa două secunde şi jumătate să descopere că eşti fiica lui Richard Hawkins şi încă trei pentru ca rotativele să tipărească titluri de genul: „Fiica regizorului acuză vedeta masculină că este un obsedat sexual cu o dotare cam slăbuţă”.

Ea înghiţi în sec.

— Atâta vreme cât îţi creşte preţul la box office, ce importanţă are?

— Lăsând deoparte propria mea persoană, nu trebuie să uiţi că ai făcut praf şi pulbere chiar scenariul tatălui tău! A muncit pe brânci să scrie o poveste serioasă şi eforturile lui au fost răsplătite cu un Oscar, dar din cauza ta, majoritatea publicului se va întreba acum dacă nu cumva anul acesta premiile Academiei de Film au fost acordate unui film pornografic.

Uşile liftului se deschiseră şi Sandi ieşi în hol:

— Visul tenebrelor este un film interesant, spuse ea, dar nu cred că avea nevoie de numărul acela imens de scene în care o mângâi pe Julie Blake, care leşină instantaneu. Bănuiesc că aspectele ştiinţifice nu te interesează, dar trebuie să ştii că o femeie este inaptă din punct de vedere psihic să procedeze în acest fel.

— Cu cât te ascult mai mult, doamnă doctor Hawkins, cu atât mă conving mai tare că suferi de refulare sexuală cronică. Filmul meu nu are pretenţia de a fi un manual şcolar de educaţie sexuală, ci un simplu divertisment. Din câte îmi dau seama, ţi-ai concentrat atenţia pe un singur detaliu din întreaga intrigă imaginată de scenarist. Care e problema, doamnă doctor? Faci oare parte din acea categorie de oameni care îşi alină frustrările criticând viaţa sexuală a altora?

Sandi parcurse parcarea cu un pas furios.

— Nu, dar chiar dacă ar fi aşa, tot m-aş situa

deasupra ta. Măcar eu nu trebuie să-mi disimulez temerile legate de nepriceperea mea sexuală în spatele a tot felul de vicleşuguri.

Vocea lui Damion deveni periculos de calmă:

— Ce vrei să spui de fapt, doamnă doctor?

— Am făcut de curând nişte cercetări, zise ea dând din umeri, care m-au determinat să trag concluzia că multe sex-simboluri de la Hollywood sunt nemulţumite de relaţiile lor din viaţa privată. De fapt acestea îşi schimbă atât de des partenerul pentru că speră să găsească într-o zi pe cineva care să le ofere magia pe care nu sunt în stare s-o găsească în ei înşişi.

— Asta este o modalitate de a-mi sugera că sunt impotent din punct de vedere sexual?

Privirile li se întâlniră:

— Tu ai zis asta, domnule Tanner, nu eu.

— Pentru ca lucrurile să fie clare, doamnă doctor, ţin să te anunţ că interpretarea mea în faţa camerelor nu ascunde nicio hibă sexuală. De fapt, sunt convins că pot cuceri orice femeie liberă pe care aş pune ochii şi, contrar bănuielilor tale, pot s-o fac fără ajutorul machiorilor, luminilor bine plasate sau regizorului care să-mi arate cum să-mi folosesc mâinile.

Ea se sprijini de portiera Toyotei cu o dezinvoltură prefăcută:

— E uşor să te lauzi atâta vreme cât nu te pune nimeni la încercare.

— Da, dar tu poţi s-o faci, obiectă el după câteva secunde. Dacă am înţeles bine, doamnă doctor, eşti o femeie fără nici obligaţie în prezent şi bănuiesc că totuşi, din punct de vedere biologic, eşti un om normal.

— Nu văd legătura.

— Şi cu toate astea, e destul de clar: îţi fac o propunere. Eu încerc prin toate mijloacele să te cuceresc, iar tu faci tot posibilul să-mi rezişti. Vom vedea destul de rapid care dintre noi este mai tare.

Tânăra vârî cheia în broască atât de neîndemânatic, încât zgârie vopseaua maşinii. Era singurul semn de pe

întreaga caroserie şi Sandi îl făcu răspunzător imediat pe Damion.

— Asta-i bună! exclamă ea furioasă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi mai spune doamnă doctor Hawkins!

— Am crezut că aşa îţi place să-ţi spun!

— Eram în faţa camerelor de televiziune! Numele meu este Sandi. E un nume atât de greu de ţinut minte?

— Deloc. De fapt, este extrem de uşor… Deci, facem târgul, Sandi? continuă el zâmbind.

— Evident că nu! Şi acum, te rog să mă scuzi, Damion, sunt deja în întârziere şi pacienţii mei au într-adevăr nevoie de mine. Am pierdut deja destul timp în dimineaţa asta.

El nu-i răspunse imediat, dar o prinse cu două degete de bărbie şi-i întoarse faţa spre el pentru a o studia.

— Ţi-e frică, Sandi? şopti el pentru a o studia.

— Nicidecum, să fim serioşi!

— Atunci, de ce nu accepţi experimentul pe care ţi l-am propus? Gândeşte-te ce note interesante ai lua pentru acest proiect de cercetare.

Trebuia să găsească repede o portiţă de scăpare înainte ca mângâierea lui senzuală pe bărbie să nu-i provoace un prejudiciu ireversibil. Îi mulţumea Domnului că avusese suficient bun-simţ ca să respingă propunerea lui stupidă.

— Bine, accept, Damion, se auzi ea spunând cu o voce agitată. Batem palma!

Ce se întâmplase oare? Nu-i venea să creadă! Cu obrajii în flăcări, îşi desprinse bărbia din degetele lui şi imediat începu să gândească din nou în mod coerent.

— Vei regreta acest pariu, Damion. Îţi promit totuşi că nu voi menţiona numele tău în raport, pentru a nu te putea recunoaşte nimeni.

— Eşti foarte amabilă, şopti el, dar nu este necesar, pentru că am de gând să nu regret nimic din ce voi face.

Acum nu mai exista niciun contact fizic între ei, însă căldura trupului lui se răspândea în jur, străbătând spaţiul

dintre ei ca un incendiu căruia nu-i pasă de niciun extinctor. Raţiunea o îndemna să plece, dar trupul refuza să se supună comenzii. Simţea cum se apropie primejdia, fără să mai poată scăpa vreodată. Şi ce dacă, de fapt nici nu voia să scape. Îşi dădu seama cu groază că dorea într-adevăr să ia foc.

Închise pleoapele preţ de o clipă şi când le deschise, strălucirea ciudată din ochii lui Damion o făcu să-şi dorească să fie suficient de înţeleaptă ca s-o ia din loc atâta vreme cât mai putea s-o facă. El o prinse cu mişcări lente de mijloc, şi-şi apropie gura de buzele ei până când îi simţi răsuflarea fierbinte. El îi atinse buzele foarte uşor. Era un adevărat supliciu. Vibrând în mod dureros, Sandi aştepta ca el s-o sărute mai apăsat.

El îşi desprinse buzele de gura ei:

— La revedere, Sandi, îi spuse el cu o voce răguşită. Te voi suna diseară, ca să fixăm prima întâlnire.

— Nu… aşteaptă puţin. Damion, nu pot… N-am acceptat…

Mâinile lui se desprinseră de şoldurile ei, dar urma atingerii lui se imprimă în adâncul fiinţei ei.

— Pe diseară, Sandi.

Damion se întoarse şi traversă rapid parcarea.

Capitolul 5

Nici nu răsucise bine cheia în contact şi deja regreta pariul acela absurd. Nu reuşea să înţeleagă cum de acceptase să participe la un joc atât de nepotrivit cu firea ei. Meseria ei de sexolog era provocatoare prin însăşi specificul său şi rezultatele cercetărilor erau adesea eronate. Acest fapt o determinase să fie întotdeauna prudentă, ca să nu jignească în vreun fel demnitatea pacienţilor ei sau echipa clinicii cu care efectua anchetele. Numai un puseu de demenţă putea explica acceptarea unei propuneri atât de aiurite.

Îşi revenise complet atunci când opri maşina pe locul rezervat ei în parcarea clinicii. Într-adevăr, n-avea niciun motiv să-şi facă griji pentru un lucru atât de vulgar. Damion Tanner n-o va suna niciodată, aşa că de ce ar face

atâta risipă de energie despicând firul în patru în legătură cu pariul acela?

Îşi salută secretara cu un zâmbet în timp ce studia agenda deschisă pe biroul ei şi apoi răsfoi teancul de scrisori. Ca de obicei, era atât de ocupată la serviciu, încât nu-i mai rămânea nicio clipă liberă pentru problemele personale.

Prima întâlnire o avea cu o tânără pereche care nu-şi consumase căsătoria nici după şase luni de la nuntă. Într-o lume în care ziarele relatau despre numeroase cazuri de avort la adolescente de treisprezece ani şi în care personalităţile din show business se simt jignite dacă nu divorţează de cel puţin şase ori, Sandi descoperise că un număr foarte mare de oameni erau atât de inhibaţi, sau atât de ignoranţi în legătură cu funcţionarea corpului lor, încât nu se puteau bucura de o relaţie sexuală normală.

Primii pacienţi urmau să sosească în două minute, dar zâmbetul ironic al lui Damion continua s-o obsedeze. Afurisit om! Ce fusese în capul ei de acceptase pariul? Dat fiind că provenea din familia Hawkins, trebuia totuşi să-şi păstreze mintea limpede. Îşi aduse aminte că mama ei încă nu se hotărâse să facă operaţia şi gândurile ei luară pe alt drum. Măcar făcându-şi griji pentru mama ei, reuşea să-şi scoată din cap chinurile pe care i le provoca Damion Tanner. Era ca şi în cazul leacului chinezesc pentru durerea de cap: trânteşte-ţi un ciocan pe picior şi vei uita de durerea dinainte.

*

* * *

Telefonul sună la miezul nopţii, la o oră şi jumătate după ce se culcase. Ridică imediat receptorul, temându-se să nu fie cumva un apel din Italia, dar nu era nici Gabriella, nici medicul acesteia. Era Damion. Îi recunoscu pe loc vocea groasă şi se simţi cuprinsă de un fior uşor. Se ridică mai sus pe pernă, închise ochii şi-şi lipi receptorul de ureche.

— Bună seara, Sandi. E târziu pentru o convorbire telefonică, dar am fost plecat până acum şi nu voiam să te

culci fără să ştii că mă gândesc mereu la tine. Mi-a fost dor de tine astăzi, sper că sentimentul este reciproc.

— Şi eu m-am gândit la tine, recunoscu ea umezindu-şi buzele.

— Mă bucur. Ştii ce-am făcut în ultimele cincisprezece minute? Am stat întins în pat, singur, imaginându-mi că erai ghemuită la pieptul meu. Îţi vedeam părul răvăşit pe pernă, îţi simţeam sânii în mâinile mele. Căutam gustul buzelor tale care se deschideau să le primească pe ale mele, în timp ce trupul îţi tremura de dorinţă. Te doresc, Sandi. Te doresc atât de mult, încât nu pot să dorm…

Vibraţiile răguşite ale vocii lui aveau ecou în fiecare celulă a corpului ei! oftă înduioşată, apoi, din fericire, ceaţa provocată de somn i se risipi de pe creier, mintea i se limpezi şi o avertiză referitor la dezastrul ce era pe cale să se producă. Se ridică în capul oaselor şi făcu ochii mari de furie. Dumnezeule, ce se petrecea cu ea? Cum putuse să uite de pariu? Doar nu avea de gând să cadă într-o capcană atât de ieftină?! Vorbele lui dulcege nu erau demne nici măcar de cel mai prost scenariu de serie B.

— Ce drăguţ eşti că m-ai sunat, începu ea cu o voce duioasă. M-am gândit toată ziua la tine, Peter, întrebându-mă unde eşti. Bineînţeles că mi-a fost dor de tine. De unde mă suni? Te-ai întors în Los Angeles?

Vreme de câteva secunde, domni tăcere la capătul celălalt al firului, după care urmă un zgomot distinct de pături sau cearşafuri date la o parte cu furie. Sandi zâmbi satisfăcută. Reuşise să-l facă să se trezească pe diavolul acela arogant.

— Nu sunt Peter. Sunt Damion.

— Damion? Damion Tanner? zise ea folosind exact doza de mirare necesară. Ce vrei? Adormisem. De ce mă suni la ora asta?

— Nici eu nu ştiu. Mi s-a părut o idee bună atunci când îţi formam numărul. Îmi pare rău că te-am trezit. Cine e Peter?

Spre mirarea ei, părea mai degrabă amuzat decât

jignit.

— Peter? O, doar un prieten, un foarte bun prieten. Ăă… călătoreşte foarte mult şi nu ştiu niciodată când îşi va face apariţia.

— Înţeleg. Păi, dacă Peter nu e în oraş, hai să cinăm împreună mâine seară. Ştiu un restaurant excelent unde un vietnamez s-a specializat în bucătăria franţuzească, dar cu uşoare influenţe exotice. Sunt sigur că o să-ţi placă.

Prima mişcare din campania de seducere. Sandi studie cu atenţie firul telefonului, recapitulând în gând numărul amanţilor mamei ei, cele şase soţii ale tatălui şi cei douăzeci şi opt de ani petrecuţi în mijlocul faunei hollywoodiene. În cele din urmă vorbi, fără niciun regret:

— Îţi mulţumesc pentru invitaţie, Damion, dar nu cred că am avea vreun interes să ieşim împreună. Am petrece o seară extrem de plictisitoare. N-avem nimic în comun şi de aceea nu văd ce am avea să ne spunem.

— Renunţi la pariu? Îţi este atât de frică de ceea ce ţi s-ar putea întâmpla încât capitulezi înainte de prima bătălie?

— Nu mi-e frică de nimic, Damion. Nu suntem în campanie de război, nu se pune problema nici să pierdem, nici să câştigăm. Este vorba despre modul în care ne organizăm fiecare viaţa. Ne-am purtat prosteşte, azi-dimineaţă. Acum îmi dau seama… Uite ce este, Damion, tu eşti în momentul de faţă bărbatul de aur al Hollywoodului, ai toată lumea la picioarele tale. Toate starletele Californiei ar sări în sus de bucurie dacă li s-ar oferi ocazia să iasă cu tine. Sunt sigură că ştii mii de feluri, mult mai plăcute, de a-ţi petrece timpul liber, decât să încerci să mă cucereşti pe mine şi pe de altă parte, eu am lucruri mult mai interesante de făcut decât să-mi pierd o seară întreagă rezistând avansurilor tale, numai ca să demonstrez o teorie oarecare.

— Sunt perfect de acord cu tine, aşa că fa bine şi nu-mi mai opune rezistenţă, scumpo, şi-ţi garantez că ne vom petrece o noapte fabuloasă.

Starea de tulburare emoţională dinainte fu înlocuită

brusc cu una de exasperare, când văzu aroganţa nemaipomenită cu care o tratează:

— Dacă tu crezi într-adevăr că poţi garanta producerea de plăcere oricărei femei, dă-mi voie să-ţi spun că îmi pare rău pentru tine. Cu toată experienţa de care faci atâta paradă, n-ai înţeles până acum că actul sexual presupune existenţa a două fiinţe care se iubesc şi au încredere una în cealaltă? Chiar şi pentru o îmbrăţişare efemeră, este nevoie de stima partenerilor ca să fie satisfăcătoare. Află de la mine că un trup musculos dotat cu o infatuare egoistă nu valorează doi bani. Garanţiile tale nu sunt decât vorbe goale, Damion.

— Atunci, arată-mi cum să-ţi produc plăcerea, Sandi. Învaţă-mă cum îţi place să faci dragoste, cum crezi că trebuie făcut acest lucru.

Degetele lui Sandi strânseră şi mai tare receptorul. Vocea lui ar fi trebuit încadrată în categoria armelor mortale.

— Dacă îmi ceri un sfat profesional, domnule Tanner, onorariul meu este de o sută cincizeci de dolari ora, plus cheltuielile. Presupun că nu faci parte din categoria pacienţilor cărora le acordăm reduceri pentru că nu-şi pot permite acest tarif.

— Într-adevăr, n-am de gând să mă târguiesc în legătură cu onorariul şi sunt sigur că voi face o afacere bună, indiferent de preţ. Deci, voi trece mâine seară să te iau la ora şapte şi jumătate şi vom face programarea întâlnirilor următoare în timpul mesei. Sunt foarte nerăbdător să iau prima lecţie. Noapte bună, Sandi.

El închise telefonul înainte ca ea să mai apuce să refuze.

*

Sandi ştia din experienţă că vedetele de cinema vin cu întârziere la întâlniri, pentru a-i impresiona pe ceilalţi invitaţi. Îşi spuse că Damion, care era cel mai bun actor al anului, va sosi cu cel puţin trei sferturi de oră după ora stabilită, cu braţele pline de flori scumpe şi buzele pline de

scuze pe cât de mirobolante pe atât de nesincere.

Damion o surprinse în mod plăcut, venind cu două minute mai devreme şi fără niciun fel de cadou, dar hainele cu care era îmbrăcat depăşeau cele mai rele presimţiri ale ei. Purta blugi negri foarte strânşi pe corp, cu marca fabricantului afişată la vedere pe buzunarul din faţă şi cel din spate, un tricou cu gâtul înalt tot negru şi cu două fante aurii tăiate în diagonală pe piept, de la umăr până la mijloc. Prin una din fante, care era parţial deschisă, i se vedea veşnicul triunghi de piele bronzată, ţinea într-o mână mănuşile de şofer din piele… neagră şi părul era atât de spilcuit, încât era convinsă că-i luase cel puţin o oră ca să-l aranjeze. Deşi era aproape noapte, ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari groşi de pilot.

Sandi îşi dădu seama că îşi alesese acea ţinută vestimentară special pentru a o enerva şi de aceea schiţă un zâmbet dezgustat:

— Ai uitat cumva să te schimbi după repetiţia rolului de gigolo? îl întrebă ea intrând prima în salon.

El îşi scoase ochelarii şi o studie îndelung cu privirea. Ochii lui ironici se fixară mai întâi asupra cocului pieptănat foarte strâns, apoi coborâră spre rochia simplă din mătase gri lungă până la jumătatea gambei şi spre pantofii asortaţi. În cele din urmă o privi în ochi:

— Nu, spuse el foarte serios. Dar tu ai uitat să te schimbi după ce ai repetat rolul vreunei călugăriţe?

Nemaiputând să reziste ridicolului situaţiei, ea izbucni în râs:

— Bine, Damion, repriza asta ai câştigat-o tu, dar fii drăguţ şi lasă-ţi ochelarii în maşină în timp ce stăm la masă.

Intensitatea ochilor lui albaştri o făcură să-i tremure genunchii.

— Sigur, Sandi. În seara asta vreau să-ţi fac toate plăcerile.

Sesizând sensul dublu al cuvintelor lui, ea se întoarse rapid, motivând că se duce să-şi ia din casă jacheta de lână. Simţea că sângele din vene parcă îi luase foc,

răspândind în jur scântei de dorinţă.

Atunci când intrară în restaurant, chelnerul şef îi întâmpină cu respect şi-i aşeză imediat la o masă mai retrasă. Salonul era plin de oameni eleganţi, dar Damion nu făcu nimic care ar fi putut să atragă atenţia asupra lui, lucru pe care Sandi îl consideră cu totul neobişnuit, în comparaţie cu ceilalţi actori pe care-i cunoştea.

Însuşi patronul restaurantului veni la masa lor cu meniul.

— Domnule Tanner, vă felicităm pentru uriaşul dumneavoastră succes din seara premiilor Oscar. Fiica mea m-a rugat să vă mulţumesc pentru autograful pe care i l-aţi trimis. Toate prietenele ei sunt moarte de invidie.

— Am făcut-o cu multă plăcere, îi răspunse politicos Damion. Ce mai faci, Ben? După câte văd, restaurantul merge foarte bine.

— S-a dezvoltat foarte mult de când aţi avut amabilitatea de a-l recomanda prietenilor dumneavoastră. Sâmbăta trecută am fost nevoit să refuz nişte rezervări, inclusiv pe cea a celebrei Sarah Fawcett. În urmă cu şase luni, nici n-aş fi îndrăznit să visez la un asemenea succes.

Damion zâmbi.

— Dacă vedetele de la Hollywood au început să sune, cred că ai ajuns deja în vârful piramidei. Va trebui să nu-ţi mai laud mâncărurile înainte ca restaurantul să devină prea popular. În curând, va fi necesar să telefonez cu şase luni înainte ca să rezerv o masă.

— Nu, domnule Tanner, pentru dumneavoastră se va găsi întotdeauna una liberă.

Ben se scuză că trebuie să plece, dar era chemat la bucătărie. Sandi luă meniul îmbrăcat în piele:

— Prietenul tău vorbeşte perfect englezeşte.

— Şi-a făcut studiile în Statele Unite prin anii cincizeci, apoi s-a întors după căderea Saigonului. Adevărul este că e cel mai bun bucătar din California. Sper că-mi vei da dreptate după ce-i vei gusta preparatele.

Aleseră ca apetitiv creveţi cu ghimbir, apoi carne de vită la cuptor cu umplutură de migdale prăjite şi garnisită

de spanac. În momentul în care au făcut comanda, Damion se aplecase spre Sandi şi-i trecuse uşor degetul peste mână. Încercând să pară calmă, ea îşi retrase mâna, îşi luă paharul şi sorbi rapid câteva înghiţituri de apă rece. Superabundenţa feromonilor lui Damion Tanner nu se diminuase absolut deloc de la ultima întâlnire.

El comandă o sticlă de vin alb fără să comenteze anul înscris pe etichetă, apoi se lăsă pe spătarul fotoliului îmbrăcat în pluş.

— Vorbeşte-mi despre tine, Sandi. Cum ai ajuns sexolog? Ai fost întotdeauna interesată de psihologie?

— Deloc. De fapt, în liceu eram mai tare la matematică şi, de aceea, la început m-au preocupat mai mult ştiinţele exacte. Mă amăgeam cu speranţa vagă că voi deveni astrofiziciană şi voi face nişte descoperiri extraordinare în domeniul originii universului.

— Îmi imaginez că traiectoria stelelor ţi se părea mai previzibilă în comparaţie cu comportamentul uman. Viaţa alături de Richard Hawkins şi Gabriella Barini n-a fost prea uşoară.

— Nu întotdeauna.

Ea îl privi, mirată de perspicacitatea lui. Nici oamenii care o cunoşteau de foarte mult timp nu înţeleseseră din ce cauză ordinea stabilă a universului o atrăsese atât de mult. Aceştia nu făcuseră niciodată o apropiere între a treia căsătorie a tatălui ei cu o explozivă cântăreaţă de rock şi plăcerea pe care o găsea ea în logica şi siguranţa ecuaţiilor matematice.

— Şi ce te-a determinat să deviezi spre psihologie? Ţi s-au părut dintr-odată oamenii mai interesanţi decât planetele?

— Nu cred. Bănuiesc că motivele schimbării ţin mai degrabă de caracterul versatil specific adolescenţei.

— Profesorul de psihologie era cumva mai tânăr şi mai dinamic decât cel de fizică?

Ea zâmbi:

— Şi mai rău. La mijlocul celui de-al doilea an de specializare, mi-am dat seama că petreceam nopţi întregi

bătându-mi capul cu învăţătura, dar neobţinând la fizică decât note mediocre, în timp ce eram prima la psihologie, fără să mă ostenesc măcar să deschid vreun manual. La sfârşitul semestrului, am schimbat secţia şi abia în anul în care mi-am dat licenţa am înţeles cât de mult îmi plăcea să lucrez cu oamenii şi să-i ajut să-şi depăşească dificultăţile. Cu puţin timp înainte să aflu ce se întâmpla cu mine, obţineam titlul de profesor şi autorizaţia legală de a lucra în spitale.

Se opri în momentul în care ospătarul aduse apetitivul, dar Damion reluă subiectul imediat ce rămaseră singuri.

— Bănuiesc că totuşi ceva anume te-a determinat să te faci sexolog. Nu pare să fie genul de meserie pe care să-l practici pentru că se poate obţine uşor o diplomă de psiholog.

Ea ezită, apoi ridică uşor din umeri. I se părea că deja vorbise prea mult.

— Calitatea pe care o am la clinică, face să pară munca pe care o prestez mai specializată decât este în realitate. Mulţi psihologi care se ocupă de adulţi îşi petrec o mare parte a timpului acordând consiliere pacienţilor cu probleme sexuale. Înainte de orice, eu sunt la bază consilier parental.

— Nu în felul acesta ţi-a descris activitatea Mark Kline în timpul emisiunii.

— Te rog, Damion! Ştii mai bine decât oricine cum pot fi deformate faptele de către un prezentator.

Fu salvată de venirea ospătarului şi ea profită de întrerupere ca să abată discuţia spre cariera lui Damion. După ce-i ascultase ani în şir pe părinţii ei şi prietenii acestora, ştia că puţini actori rezistau tentaţiei de a-şi povesti succesele triumfale.

Descoperi destul de repede că Damion era o excepţie. E adevărat că nu se lăsă prea mult rugat, dar o făcu într-un stil oarecum modest şi cu umor. Oricât de plăcută şi amuzantă fusese povestirea lui, ea se surprinse că-şi doreşte să-i smulgă masca şi să descopere omul real

care se ascunde în spatele bărbatului sarcastic şi rezervat.

— Remarcându-te în rolul de vrăjitoare, ţi-a propus vreun producător faimos să-ţi încerci norocul la New York?

Damion schiţă o grimasă.

— Dacă ar fi existat vreun producător faimos în sală, acesta cred că ar fi fost suficient de inteligent ca să nu-mi propună aşa ceva. Dă-mi voie să-ţi reamintesc că fusesem ales pentru că eram solid şi nu pentru că ştiam să joc.

— O.K. Atunci, ce-ai făcut după acel scurt moment de glorie? Au avut nevoie cumva de un Moş Crăciun uriaş pentru piesa de sfârşit de an?

Damion stătu destul de mult timp cu ochii în farfurie. Sandi gustă o bucăţică de carne, care era excelentă.

— După aceea m-am căsătorit, spuse el în cele din urmă. Am divorţat peste trei ani.

— Îmi pare rău, Damion, nu ştiam că ai fost căsătorit, îi spuse ea cu compasiune.

El dădu din umeri cu o aparentă indiferenţă:

— Asta s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă. Nici măcar ziarele de scandal n-au găsit ceva interesant de publicat în legătură cu căsătoria mea.

— Câţi ani aveai? Optsprezece, douăzeci? Ai întrerupt studiile?

— Nu, părinţii mei au fost bucuroşi să ne întreţină şi eu eram suficient de imatur ca să accept banilor fără probleme. Eu şi Janet locuiam la Cleveland. Ea era învăţătoare şi eu petreceam mult timp la Clubul dramatic al universităţii. După doi ani de trudă, ne-am hotărât să montăm Macbeth.

— Nu era un proiect prea ambiţios?

— Nu, nu era ambiţios, ci ridicol. Îţi aduci aminte de David Berenstein? Fusese un regizor celebru la New York. Pe vremea aceea, conducea departamentul artistic al universităţii şi avea în jur de optzeci de ani. În zilele lui bune, era mahmur până la prânz... Atunci când s-a aruncat în aventura aceea, a hotărât că Macheth va fi un tip solid, cu ochii albaştri. A chemat la el toată trupa şi m-a ales pe mine, fără să vrea să mă asculte jucând rolul. Nu m-am

simţit niciodată atât de jignit. Pierdusem trei săptămâni repetând şi eram ales pentru culoarea ochilor mei! Când văzu cât de scandalizat eram, mi-a răspuns că oricum audiţia n-ar fi fost de niciun folos, din moment ce niciunul din noi nu eram în stare să jucăm Shakespeare.

Sandi începu să râdă:

— Nu reuşesc să ghicesc finalul poveştii. Până la urmă, piesa a fost un fiasco monumental sau un triumf?

— O, fireşte că a fost un triumf! Cum ar fi putut fi altfel sub conducerea lui Berenstein? Atunci când era treaz era fenomenal, dar şi când era beat făcea o treabă foarte bună. Evident că pe vremea aceea nu vedeam lucrurile în felul acesta. îl consideram un bătrân arţăgos care îmi punea mereu frână şi nu era deloc impresionat de talentul meu. Puţin îi păsa că eram socotit cel mai bun actor din campus. Când ziarul universitar a trâmbiţat succesul interpretării mele în Macbeth, m-am repezit în biroul lui, cu articolul în mână:

— Sper că de data asta a fost impresionat în mod plăcut.

— Impresionat nu este cuvântul potrivit, spuse Damion cu o scânteie de veselie în privire. Când i-am vârât extrasul de presă sub nas, l-a luat şi l-a aruncat cât colo spunând: „Tinere, orice ar spune criticii aceia amatori, ai atâta talent cât să interpretezi doar rolul crupei unui cal. Partea din faţă a acestuia ar fi prea greu de jucat pentru tine. Dacă vei munci pe brânci, în treizeci de ani vei fi în stare să-l joci pe Macbeth, dar mă cam îndoiesc c-o vei putea face şi atunci”.

— Şi cu toate astea, am impresia că îl admiri foarte mult.

— Aşa este. Chiar şi în momentele acelea, recunoşteam că-mi făcea o mare onoare că îmi spunea adevărul în legătură cu aşa-zisul meu talent, deşi mai cred şi acum că aş fi putut totuşi să joc şi rolul unui cap şi al unui greabăn de cal.

— Mi se pare că am citit undeva un necrolog despre David Berenstein.

— Da, a murit acum cinci ani, cu o sticlă de whisky în mână. Îmi este dor şi acum de el. El este totuşi cel care mi-a oferit primul meu rol la New York, într-un spectacol de mâna a treia de pe Broadway. Un spectacol jalnic. Afişul n-a ţinut decât trei săptămâni, dar, în mod surprinzător, criticii l-au lăudat. Din momentul acela, am început să mă feresc de ziarişti.

— Păcat că David nu te-a văzut câştigând Oscarul.

— Glumeşti? Probabil că l-ar fi comentat cu nişte vorbe atât de aspre, încât orgoliul meu nu şi-ar mai fi revenit niciodată.

— Nu cred că orgoliul tău se poate şifona atât de uşor, spuse ea luând ceaşca de cafea pe care i-o întindea ospătarul. Ce spunea soţia ta despre primul tău rol pe o scenă profesionistă? Pun pariu că prefera Macbeth.

— Janet n-a venit niciodată la New York, spuse el laconic.

Îşi bău cafeaua şi se întoarse pentru a-i face semn ospătarului.

— Dacă nu vrei desert, Sandi, pot să cer nota şi să te conduc acasă? Mâine dimineaţă trebuie să mă scol devreme şi cred că şi tu ai acelaşi program.

— Ăă… da. Da, sigur că da, trebuie să mă întorc acasă la o oră rezonabilă.

Se aşezară tăcuţi în scaunele stacojii ale bolidului Porshe de culoare neagră. Lui Sandi îi veni să glumească pe seama senzualităţii evidente a celor două culori combinate, dar cuvintele îi muriră pe buze. Nu se simţea în largul ei, era încordată. Hainele lui Damion şi maşina acestuia se potriveau stereotipului uşor de ironizat în care voise să-l cantoneze încă de la prima lor întâlnire, dar seara aceea nu corespundea aşteptărilor ei. În loc să încerce s-o seducă prin priviri senzuale şi suspine inutile, condusese în aşa fel discuţia încât parcă ar fi încercat să-i impresioneze intelectul, nu trupul şi, ca să fie sinceră, petrecuseră împreună câteva ore fascinante. Însă fascinaţia, aşa cum le spunea pacienţilor şi studenţilor ei, nu constituia o bază sănătoasă pentru întemeierea unor

relaţii stabile între adulţi, dat fiind că aceasta dispărea datorită frecuşurilor zilnice, lăsând în loc de obicei plictiseală şi dezamăgire.

Tăcerea care domni între ei pe drumul de întoarcere era exact lucrul de care avea nevoie pentru a-şi analiza sentimentele la rece. Îşi recăpătase pe deplin controlul asupra ei însăşi în momentul în care maşina luxoasă se opri în faţa casei ei. Se pregătea să coboare după ce el oprise şi răsucise cheia în contact.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta încântătoare, spuse ea.

Văzu mâinile lui, fără mănuşi, crispându-se pe volan.

— Scuteşte-mă de politeţurile astea răsuflate, Sandi. Cred că niciunul dintre noi nu va recunoaşte ce simte, dar ăsta nu este un motiv să ne ascundem în spatele unor banalităţi inutile. Ne datorăm unul altuia ceva mai multă sinceritate.

Ea inspiră adânc aer în piept.

— Nu ne datorăm nimic, Damion, în afară de nişte mulţumiri pentru o seară încântătoare.

— Dacă aşa gândeşti, de ce eşti atât de nervoasă?

— Din cauza acelui pariu ridicol, recunoscu ea muşcându-şi buza de jos. Nici nu ştiu de ce l-am făcut.

— Fără îndoială, ieri ne-am purtat ca doi oameni fără minte, dar nu s-a dovedit în felul acesta că emoţiile puternice tulbură normalitatea comportamentului, doamnă doctor?

— Ascultă, Damion, trebuie să recunoşti şi tu că în cazul în care pe noi doi ne-ar lega nişte sentimente mai speciale, acestea n-ar fi decât unele negative.

El n-o contarzise defel.

— Dar antipatia reciprocă poate fi la fel de puternică şi de violentă ca şi atracţia. Eşti psiholog, Sandi. Explică-mi şi mie motivele pentru care ne-am urî noi doi.

— O, sunt cu sutele, îi răspunse, prefăcându-se foarte sigură pe ea. Este posibil să n-ai niciun fel de încredere în tagma psihologilor, sau poate că-ţi amintesc de o dădacă pe care o urai, sau poate că subconştientul tău vede în tine

un băiat care mă trage de codiţe pe vremea când erai la grădiniţă.

— Se poate… i-o reteză el. Sau este posibil să simţim intensitatea sentimentelor pe care ni le stârnim unul altuia. Profesorii nu te-au învăţat că nu-i iubim întotdeauna pe cei pe care-i dorim, doamnă doctor Hawkins?

— Ba da, dar noi suntem fiinţe umane, nu animale şi profesorii mei m-au mai învăţat şi faptul că aventurându-te într-o relaţie fizică tumultuoasă, dar lipsită de iubire, rişti să intri într-un mare pocinog.

— Relaţie fizică, şopti el. Ce expresie antiseptică şi rece! Nu cred că aşa se numeşte ceea ce simţim noi doi. Pentru

Dumnezeu, doamnă doctor, de ce îţi analizezi mereu sentimentele în loc să le trăieşti?

Preţ de câteva momente, strălucirea ochilor lui păru să se stingă, iar trăsăturile care până atunci erau încordate, se mai destinseră puţin. Apoi, tensiunea dintre ei crescu din nou. El îşi plimbă uşor degetele pe decolteul rochiei ei de mătase gri.

— Doamnă doctor Hawkins, şopti el lângă obrazul ei, pot să-ţi spun ce am simţit noi unul faţă de celălalt, încă din prima clipă în care ne-am văzut?

— Nu. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Ea îşi mobiliză fiecare celulă a creierului să funcţioneze.

— Sandi, draga mea, se pare că va trebui să te învăţ cum se spune da. E uşor după ce ţi se formează deprinderea. Ţii buzele aşa…

Se vedea în privirea lui că-i venea şi lui să râdă în timp ce-i apăsa cu degetele colţurile gurii.

— Acum inspiră adânc şi încearcă să spui cuvântul magic.

Celulele creierului ei se făcură deodată ţăndări, împiedicând-o să rostească vreun cuvânt. Închise ochii şi dădu fără să vrea capul pe spate, oferindu-şi gâtul mângâierilor lui paralizante. Poate că dacă el s-ar fi oprit, şi-ar fi recăpătat uzul vorbirii. Dar palmele lui alunecară

brusc spre ceafa ei şi, într-o clipă, îi scoase acele care-i susţineau părul. Ea se înfioră când el îi împrăştie părul mătăsos pe umeri:

— Ai un păr splendid. Chiar şi atunci când mi-l imaginamâm prăştiat pe perna mea, nu mi se părea atât de minunat.

Nereuşind nici acum să scoată vreun cuvânt, ea deschise ochii. Se pare că nu fusese o idee înţeleaptă. Foarte aproape de ea, genele lungi ale lui Damion umbreau o privire arzând de pasiune. Pulsul lui Sandi se acceleră ca un răspuns instinctiv şi, ca în vis, ridică mâna şi-i mângâie ezitând ridurile fine de pe tâmple. Se enervă când constată că se înfioară la contactul cu pielea lui.

— Deschide gura, îi şopti el. Vreau să te sărut.

Îi cuprinse sânii şi-i urmări cu degetele conturul sfârcurilor care se întăriră rapid. Îi era imposibil să nege reacţia fizică de moment care avusese loc.

— Spune-mi că asta e ceea ce-ţi doreşti, Sandi. Spune-mi că asta ai vrut încă din prima clipă. Spune-mi că vrei să fac dragoste cu tine aşa cum îţi place mai mult…

Aceste cuvinte de seducător experimentat căzură ca un pietroi în conştiinţa ei toropită. Trupul i se încordă, respingându-l cu dezgust. Măiestria mângâierilor şi cuvintele lui îi aduseră aminte la timp că Damion nu urmărea decât câştigarea unui pariu care i-ar fi măgulit vanitatea. Îngrozită de ceea ce ar fi putut să se întâmple, prinse mânerul portierei:

— Frumoasă încercare, Damion, îi spuse ea cu răceală în glas, dar ai uitat un lucru esenţial: am învăţat de multă vreme să recunosc tehnicile de seducţie, chiar şi atunci când sunt aplicate într-un mod atât de abil.

El rămase câteva secunde încremenit, apoi se şterse la ochi ca pentru a alunga o fantomă. În cele din urmă se întoarse spre ea, trecându-şi ambele mâini prin păr.

— Presupun că ar trebui să mă simt măgulit. Puţini elevi obţin atât de bune aprecieri de la prima încercare. Ce-mi recomanzi pentru data viitoare, în cazul în care aş vrea să improvizez?

— Ce-ai zice de un pic de emoţie autentică adăugat la măiestria tehnică?

O privi cu ironie.

— Scumpa mea, puteai să găseşti ceva mai bun decât observaţia asta stupidă. Emoţia autentică este interzisă de statutul sindicatului. Aş fi alungat din Hollywood dacă aş urma un asemenea sfat.

Pentru o clipă lui Sandi i se păru că e gata să leşine. Ieşi din maşină fără să-i arunce nicio privire lui Damion. Portarul, care probabil observase staţionarea lor prelungită cu un viu interes, se prefăcu cufundat în citirea ziarului. Dar discreţia lui nu era necesară. Damion doar se aplecă s-o sărute scurt şi impersonal pe obraz.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta minunată. Păstrăm legătura…

— Sigur. La revedere, Damion.

Din fericire, siguranţa din tonul ei nu lăsă să se vadă cât de tulburată era. Se îndreptă spre lift fără să se uite înapoi şi intră în locuinţă felicitându-se că-i rezistase lui Damion Tanner, ultimul cadou al Hollywoodului menit să populeze visele erotice ale femeilor americane şi, prin exerciţii, peste douăzeci de ani va ajunge să se convingă că e nemaipomenit să se ducă la culcare singură.

Capitolul 6

De când se întorsese din Italia, îl sunase pe tatăl ei de cinci ori şi fusese de două ori la vila lui, dar nu-l găsise niciodată. În cele din urmă, încercă să-l prindă la birou a doua zi după cina cu Damion.

— Bună, draaga mea! exclamă el pe un ton vesel atunci când secretara o conduse în biroul lui. Nu mă aşteptam să te văd astăzi. Linda trebuie să vină dintr-o clipă în alta ca să mergem să mâncăm la Rinaldo. Vrei să vii şi tu?

— Nu, mulţumesc, tată.

Se abţinu să-i spună că-i telefonase de două ori în dimineaţa aceea pentru a-i aminti că voia urgent să stea de vorbă cu el. Constată cu resemnare că numai din întâmplare îl găsise liber în acel moment.

— Ce te aduce la studio la ora asta? Nici n-am avut timp să vorbim despre şederea ta la Roma. Cum a fost şi cum se simte Gabriella? Sunt sigur că este la fel de uluitoare ca întotdeauna.

Uitase cu desăvârşire motivul călătoriei ei în Italia.

— Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc, tată. De fapt, Gabriella nu se simte prea bine. Are calculi biliari care i-au provocat o infecţie gravă la vezica biliară.

Richard rămase stupefiat.

— O infecţie la vezica biliară? Gabriella? Nu mi-aş fi închipuit niciodată că ar fi predispusă la aşa ceva.

Sandi încercă să se stăpânească. De când devenise adultă, se întrebase adesea dacă toţi artiştii erau la fel de incapabili ca tatăl ei să poarte o discuţie normală cu un membru al familiei sale.

— Vezica biliară nu este o boală la care poţi fi predispus, tată. Toată lumea are aşa ceva, inclusiv mama. Ea stochează bila din ficat şi dacă nu funcţionează bine, poate provoca boli foarte grave. Mama trebuie să se opereze de urgenţă, dacă nu… riscă să fie în mare pericol.

— Dar Gabriella urăşte spitalele! exclamă el. Le-a urât întotdeauna, ca şi clinicile private. A insistat chiar să te naşti acasă şi era gata să te pierdem pentru că moaşa era o nepricepută…

— Da, tată, ştiu asta, i-o reteză ea scurt, nevrând să-i mai audă amintirile din tinereţe, dar mama a acceptat să vină aici şi să consule un medic american. Ceea ce mă îngrijorează este faptul că exact în momentul în care am interna-o în spital, va refuza să semneze actele necesare.

— Asta este într-adevăr o problemă. Dacă tu crezi că pot fi într-un fel de ajutor… Gabriella e o şmecheră şi e şi bună actriţă. Viaţa cu ea e un iad, dar ca profesionistă, jos pălăria. Da, mi-e greu să mi-o imaginez având calculi biliari.

— De fapt, chiar ai putea să faci ceva, tată. În general, mama ascultă de sfaturile tale mai mult decât de ale altora. Dacă vei încerca s-o convingi că e absolut necesar să facă operaţia, avem o şansă s-o facem să

cedeze. Ieri a sosit la New York şi mâine mă duc s-o iau de la aeroport. Vrei să vii şi tu cu mine ca să încerci s-o aduci pe calea cea bună?

— Ăă… da, mi-ar face o mare plăcere. N-am mai văzut-o pe Gabriella de la ultima mea nuntă. E posibil ca şi Linda să vrea să vină cu noi. Ştii tu… ca să-i ofere sprijin moral etc…

— Îţi mulţumesc, dar ar fi mai bine să mergem singuri.

Era convinsă că propunerea tatălui ei era bine intenţionată de aceea avu tactul necesar de a nu spune că Gabriella, care avea patruzeci şi şase de ani, nu s-ar simţi în niciun caz, sprijinită moral de a şasea nevastă a soţului său care avea douăzeci şi patru.

— Avionul aterizează la ora două şi jumătate. Pot să te iau de aici pe la două. Sunt sigură că mama va prefera limuzina ta în locul Toyotei mele.

Richard fu de acord şi se îndreptară amândoi spre uşă.

— Am auzit că ai ieşit cu Damion aseară, e adevărat? O să-l vezi în Flodtide, e fantastic! Pot să bag mâna în foc că ne aşteaptă un alt Oscar.

— Cine ţi-a spus că am ieşit cu Damion? întrebă Sandi prost dispusă. Nu cumva a făcut-o chiar el? Ce ţi-a spus despre treaba asta?

Richard o privi mirat:

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Doctorul Lindei a luat masa la Ben şi i-a spus, absolut întâmplător, că v-a văzut împreună.

— Aha, acum înţeleg… spuse ea jenată că se arătase tulburată de o remarcă oarecare a tatălui său. Nu mai fusesem niciodată la Ben. Mâncarea lor este excelentă.

— Atunci când Linda mi-a comunicat vestea, mărturisesc că am fost un pic mirat. Îmi închipuiam că voi doi n-aveţi nimic în comun.

— Într-adevăr, aşa este, n-avem nimic în comun cu excepţia faptului că ne plac amândurora creveţii cu ghimbir… Sărut-o pe Linda din partea mea. Ne vedem

mâine, tată.

Dar se părea că întâmplarea nu prea ţinea cu ea în ziua aceea. Printr-o coincidenţă nefericită, chiar în clipa în care se despărţea de tatăl ei în faţa recepţiei, Damion Tanner traversa holul clădirii. Era îmbrăcat cu nişte blugi decoloraţi şi o cămaşă simplă din bumbac, dar cu toate astea, aerul din jurul lui era încărcat de o electricitaie explozivă, atrăgând privirile tuturor. Dactilgorafele, rămase cu gura căscată, încremeniseră cu degetele pe taste. Cât despre Sandi, ea privea în mod intenţionat în partea opusă a holului.

— Ah, Damion, îl auzi ea exclamând pe tatăl ei. E foarte bine că ai venit la ora micului dejun. Am să-ţi arăt un scenariu foarte interesant. Cum a fost la proba costumelor?

— Perfect. Trei sferturi din costume mi se potrivesc.

Richard schiţă o grimasă.

— Nu sunt prea sigur că asta e o veste bună. Totul merge prea bine. Stau şi mă întreb ce dezastru îngrozitor ne aşteaptă la cotitură.

Damion râse, dar când i se adresă lui Sandi, acesta dispăru de pe buzele lui pentru a face loc unui rânjet maliţios:

— Bună dimineaţa, doamnă doctor Hawkins. Ce coincidenţă fericită! Chiar mă gândeam să vă sun după-amiază. Aţi dormit bine după seara petrecută împreună?

Peste o duzină de persoane ascultau dialogul lor cu un interes evident. Tocmai ei, care ura să se dea în spectacol, i se întâmpla una ca asta.

— Am dormit foarte bine, mulţumesc, îi răspunse ea, scrâşnind din dinţi.

— Îmi pare bine să aud acest lucru… Apropo, în legătură cu întâlnirea noastră din seara asta, doamnă doctor Hawkins, voi trece să vă iau de la apartamentul dumneavoastră la ora şapte. E bine aşa?

— Dar ştiţi foarte bine că n-avem nicio întâlnire, protestă ea.

Damion îşi duse mâna la buzunarul de la spate al

blugilor şi scoase o agendă mică din piele:

— Şi totuşi aşa scrie aici…

Dezamăgirea lui era atât de convingătoare, încât preţ de o secundă, Sandi se întrebă dacă nu cumva chiar uitase de întâlnire. Apoi clătină din cap, uluită de ceea ce putuse să gândească. Fir-ar să fie, dar oare nu aflase până acum că, în ciuda tuturor calităţilor care-i lipseau, Damion Tanner era un foarte bun actor?

El îi întinse agenda deschisă. Zâmbetul lui rugător amintea de jalnicul Oliver Twist cerşind o coajă de pâine.

— Uitaţi aici. Secretara mea a scris pe calendar. Doamna doctor Hawkins, ora şapte, cină. Ştiţi, i-am vorbit despre dumneavoastră astrologului meu în dimineaţa asta şi el m-a sfătuit să continui tratamentul cu dumneavoastră.

— Dumnezeu mi-e martor că n-aş vrea cu niciun chip să-l dezamăgesc pe astrologul dumneavoastră, spuse ea ironic. Toată lumea ştie cât de infailibili sunt astrologii.

El se bucură nespus.

— Eram sigur că aşa veţi reacţiona. I-am explicat astrologului că studiile dumneavoastră de astronomie nu v-au făcut să deveniţi sceptică referitor la explicaţiile pe care ni le poate furniza corpul nostru astral. De fapt, l-am asigurat că dumneavoastră apreciaţi foarte mult semnificaţia metafizică a cerului.

Ea îşi muşcă buza de jos ca să-şi stăpânească un hohot de râs, dar până să apuce să-i dea un răspuns, Damion îi prinse mâinile cu înfrigurare:

— Vă mulţumesc, doamnă doctor Hawkins, că aţi acceptat să ne vedem în seara asta. Ştiam eu că pot să contez pe dumneavoastră.

*

Sandi îşi privea supărată imaginea din oglindă. Ceea ce vedea era deprimant şi din cauza asta se gândi să-şi schimbe rochia din mătase maro cu ceva mai excitant, dar îşi scoase ăcele din păr şi îşi strânse şi mai tare decât de obicei cocul auster. Dacă ar fi avut un dram de glagorie, l-ar fi sunat pe Damion şi i-ar fi spus că nu va ieşi cu el în

seara aceea şi în nicio altă seară. Pierduse destul de multă vreme în după-amiaza aceea încercând să se convingă că nu acceptase invitaţia lui decât ca să nu provoace scandal în faţa funcţionarilor din biroul tatălui ei, dar nu prea avea darul de a se minţi pe sine însăşi şi ştia foarte bine că ar fi fost de-ajuns să-i spună: „Îmi pare rău, domnule Tanner, dar nu sunt liberă în seara asta, mi-e teamă că secretara dumneavoastră s-a înşelat, nu-mi dau niciodată întâlnire după ora şaisprezece…” Dar n-o făcuse.

Se ridică de pe scaun. De fapt, n-avea niciun interes să se facă mai frumoasă pentru Damion. Dacă aseară o comparase cu o călugăriţă, ei bine, în seara asta va fi şi mai anost îmbrăcată şi-şi jură că aceea va fi ultima oară când se lăsa manipulată de el. Damion nu se arăta interesat de ea decât din cauză că era obsedat de ideea de a câştiga pariul. De aceea procedase aseară la acea primă abordare, mai mult pe plan intelectual decât fizic. Foarte şiret individul! El ştie că o va cuceri mai uşor printr-o conversaţie menită să-i stârnească curiozitatea, decât prin muzica romantică şi flacăra lumânărilor. În seara aceea, însă, Sandi nu va uita nicio clipă ce însemna o relaţie la Hollywood: două luni – sau două săptămâni, sau două zile – de vâlvătaie, urmate de reproşuri reciproce şi ofilirea dorinţei.

El se prezentă la uşă în ţinută de seară neagră şi cămaşă albă cu plastron scrobit. Într-un moment de slăbiciune ea regretă că nu se îmbrăcase cu ceva mult mai frumos, ca de exemplu rochia lungă şi exotică din mătase de culoarea smaraldului, dar îşi reveni curând şi-şi întâmpină vizitatorul cu zâmbetul rece care o caracteriza.

— Eşti foarte elegant. Sunt de-a dreptul impresionată.

— Mulţumesc pentru apreciere. Astrologul meu m-a anunţat că în seara asta complimentele vor fi tot timpul mai palide decât realitatea.

— Oh… Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez unde te-a sfătuit astrologul să mă duci.

— Adevărul este că m-am simţit destul de curajos

pentru a lua o hotărâre fără să-l consult pe el. E frig afară. Ia cu tine o haină mai groasă.

El nu răspunsese la întrebarea ei, dar Sandi nu mai insistă, fiind preocupată în timpul acesta de tremuratul inexplicabil al picioarelor sale.

Şoferul limuzinei îi aştepta în faţa peronului. Traversară oraşul şi ajunseră la o alee splendidă mărginită de firme luminoase pe care Sandi le recunoscu. Aceasta ducea la complexul de clădiri în care avea apartamentul Damion. Privi ostentativ împrejur prin fereastra maşinii:

— Grandioasă alee, constată ea cu sprâncenele încruntate. Parcă ar fi o imitaţie de temple greceşti, dar nu văd nicio firmă de restaurant.

— Nici nu este aşa ceva pe-aici. M-am gândit că am putea să cinăm la mine acasă.

Ea se prefăcu surprinsă, apoi continuă pe un ton indiferent:

— Nu mă deranjează deloc. Nu cred că vei fi mai irezistibil în apartamentul tău decât pe scaunul maşinii tale.

— Aşa este, dar alegerea mea n-are nicio legătură cu pariul, Sandi. Există puţine restaurante în oraş în care să putem discuta, ca la Ben, fără să fim deranjaţi. De când am luat premiul Oscar, îmi face din ce în ce mai puţină plăcere să iau masa în oraş.

Ea coborî din maşină şi intră prima în holul clădirii. La ieşirea din lift, în faţa uşilor apartamentului erau aşteptaţi de o menajeră pentru a lua capa de blană a lui Sandi. Ea îi zâmbi lui Damion:

— Masa este gata şi poate fi servită când doreşti, domnule Tanner.

— Mulţumesc. Vrei să mâncăm acum, Sandi? Cât despre mine, pot să-ţi spun că sunt mort de foame. Linda ţine regim de slăbire şi la prânz am mâncat numai o salată verde stropită cu zeama de la o felie de lămâie.

Cu cât se vor aşeza mai curând la masă, cu atât va putea să plece mai repede şi era convinsă că după două seri, dintre care una petrecută în apartamentul lui, putea

să-i declare lui Damion că era învingătoarea de necontestat a ridicolului lor pariu.

— Da, să mâncăm. N-am pus nimic în gură de la prânz, aşa că a cina mai devreme mi se pare o idee foarte bună.

Pe masă se afla un platou cu nişte apetitive extrem de apetisante. Menajera aduse o sticlă de vin roşu de Burgundia şi dispăru.

— Ţi-ai angajat bucătar? se interesă ea politicos. Totul pare delicios.

— Nu, n-am nevoie de aşa ceva. Nu prea am norocul să iau masa aici şi când se întâmplă s-o fac, îmi place să gătesc eu însumi. Totul este preparat în casă.

În timp ce mâncară apetitivele, discutară despre arta culinară, apoi menajera reveni cu o raţă crocantă şi o garnitură de anghinare la grătar şi discutară despre avantajele proprietăţilor de la ţară sau de la malul mării.

Deşi felurile de mâncare erau extrem de rafinate, Sandi nu fu prea încântată de ele. Crescuse în mijlocul festivalurilor de la Hollywood şi de aceea gastronomia nu era una din pasiunile ei. Prin farfuria ei se perindaseră icrele de somon, prepeliţele şi vânatul de toate soiurile, cu excepţia perioadelor când mama ei ţinea regim de slăbire şi era obligată să supravieţuiască numai cu ce putea găsi prin frigider.

Spre deosebire de seara trecută, Damion părea distrat, ca şi cum n-ar fi reuşit să-şi concentreze atenţia asupra subiectelor aflate în discuţie. Sandi ar fi putut să creadă că prezenţa ei îl plictiseşte dacă la un moment dat nu i-ar fi surprins privirea fixată cu lăcomie asupra ei.

Îi sugeră să-şi bea cafeaua într-un salonaş amenajat special pentru acest gen de îndeletnicire. Din combina stereo se auzea în surdină un concert de Vivaldi.

Damion îi oferi un loc pe canapea, zâmbind amuzat:

— După cum vezi, nu există aici nici oglindă pe tavan şi nici beţişoare parfumate care ard răspândind un miros ameţitor.

— Presupun că ai rezervat aceste accesorii pentru

dormitor, împreună cu uriaşul pat prevăzut cu saltea cu apă şi cearşafuri din satin.

— Vrei să mergi să vezi? o întrebă el în şoaptă.

— Nu, mulţumesc. S-a făcut târziu, Damion, şi trebuie să mă întorc acasă peste câteva minute.

— Da, cred că aşa e cel mai bine.

Se întoarse brusc şi se îndreptă spre celălalt capăt al camerei:

— Vrei un coniac la cafea?

— Nu, mulţumesc.

Îl privi în timp ce îşi turna în pahar şi cum nu avea de gând să facă efortul de a face conversaţie, fu mirată să se audă spunând:

— Vorbeşte-mi despre noul tău film.

— Noaptea şoimului, care este în turnare?

— Nu, Flodtide. Tatăl meu este de-a dreptul entuziasmat de el.

El se aşeză lângă ea pe canapea.

— Filmările au decurs foarte bine. Richard a regizat actorii cu o mână de maestru şi distribuţia a fost reuşită, dar ca să fiu sincer, nu sunt prea sigur că filmul ăsta va fi un succes comercial. Va necesita o prea mare parte de implicare din partea spectatorului.

— Şi asta este un defect? Uneori se creează impresia că Hollywoodul subestimează energia psihică de care este în stare publicul. Despre ce este vorba în film?

— În linii mari, nu este prea complicat. Un şofer de curse, Brad Foster, este închis pentru crimă. Brad nu este obişnuit cu analiza psihologică. Tot ce ştie să facă este să se aşeze la volanul unei maşini de curse şi să apese pe accelerator ca să ajungă primul la linia de sosire. Sunt sigur că ţi se va părea un bărbat arogant, care se foloseşte şi de forţa fizică, dar şi de atracţia sexuală exercitată de trupul lui. Atunci când este acuzat de uciderea fostei lui soţii, trebuie să înveţe să scape cu faţa curată din nişte situaţii total noi pentru el şi în acelaşi timp se vede nevoit să-şi apere în permanenţă viaţa aflată în pericol. Este hăituit şi de poliţie şi de vagabonzi şi pentru prima oară în

viaţă trebuie să-şi folosească mai mult mintea decât muşchii. Este ajutat şi de o femeie şi filmul nu este lipsit nici de scenele obişnuite de urmărire. În ciuda tuturor aşteptărilor, acesta se termină cu bine, dar după părerea mea Flodtide este un film cu o anumită morală şi anume aceea că îl arată pe un bărbat pe cale să descopere că este diferit de ceea ce credea e că este.

— Mi se pare că filmul conţine toate ingredientele comerciale necesare. Brad se îndrăgosteşte cumva de femeia care l-a ajutat?

— Bineînţeles, zise Damion care căzu brusc pe gânduri în timp ce răsucea în mâini paharul cu coniac. Femeia aceea, Sheila, este avocat. Spre deosebire de el, ea este o intelectuală, dar fac dragoste într-un hambar înconjurat de poliţie. Ultima imagine a filmului îi înfăţişează pe cei doi îmbrăţişându-se într-un pat. Tatăl tău este mult prea rafinat ca să sublinieze scena cu un tril de viori şi un apus de soare, dar este clar că Brad şi Sheila vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Eu consider acest sfârşit total lipsit de realism.

— De ce? Nu crezi în fericirea eternă?

— Ba da, cred în tot ce poate să crească încasările la box office. Tu cunoşti foarte bine industria cinematografului, Sandi, şi ştii că producătorii nu-şi pot permite luxul de a fi idealişti. Sunt deci de acord cu fericirea lui Brad şi a avocatului lui din moment ce studiourile au calculat că va fi benefic pentru finanţele echipei noastre, dar în viaţa reală pun pariu că cei doi eroi ar divorţa înainte de a-şi sărbători un an de la căsătorie.

— Din nefericire, statisticile nu-ţi dau dreptate. În viaţa obişnuită, căsniciile nu supravieţuiesc doar pentru că un bărbat şi o femeie se aseamănă ca două picături de apă. Ele sunt durabile atunci când doi oameni se hotărăsc să facă din ea un angajament serios. Într-o relaţie bazată pe dragoste adevărată, soţul şi soţia pot avea în comun judecăţi de valoare, dar nu neapărat şi interese specificie. Brad şi Sheila se pot iubi suficient de tare ca să-şi ia acel gen de angajament pe care-l cere căsătoria.

— Se poate, spuse el cu o umbră de cinism în glas. Dar pe de altă parte, după ce trece flacăra pasiunii sexuale, se pot foarte bine trezi într-o bună dimineaţă întrebându-se ce naiba caută acolo amândoi, în acelaşi pat.

Ea dădu din umeri.

— Da, este posibil şi aşa ceva. Mai întâi şi întâi, ce-l atrage pe Brad la această avocată? Dacă ea i se pare o intelectuală plictisitoare, de ce o seduce în hambarul cu fân?

— Brad Foster le seduce pe toate femeile cât de cât atrăgătoare care se află în preajma lui.

Sandi avu senzaţia că a primit un pumn în stomac:

— În urmă cu câteva minute, spuneai că Flodtide reprezintă istoria metamorfozei lui Brad, iar acum spui că o posedă pe Sheila din obişnuinţă.

Buzele lui Damion schiţară un zâmbet ironic.

— La unele năravuri e mai greu să renunţi decât la altele şi încarcerarea pentru omor nu pare să fi avut vreun efect asupra libidoului lui Brad. De altfel, motivele nu sunt prea clare, nici măcar pentru el însuşi. Este atras de Sheila mai ales pentru că nu seamănă cu celelalte femei. Nu e prea interesată de modul cum arată şi nici nu lasă impresia că pune prea mare preţ pe inteligenţa ei. O interesează mai ales cariera lui de şofer de curse, dar într-un mod abstract, analitic, care îl scoate mai mereu din sărite. Se trezeşte obsedat de dorinţa de a-i atrage atenţia. Este evident că Sheila încă n-a trăit o pasiune sexuală reală şi, fără să ştie de ce, vrea cu disperare să fie bărbatul care o va face să descopere plăcerea. Indiferenţa Sheilei este pentru el un factor erotic care o deosebeşte de toate femeile care vor să se culce cu el.

— Înţeleg, zise ea, muşcându-şi buza de jos. De unde ştie el… Mă rog, de ce este Brad atât de sigur că Sheila n-a cunoscut pasiunea sexuală? E o presupunere destul de… arogantă, nu crezi?

Privirea contemplativă a lui Damion se opri asupra buzelor ei. Sandi întoarse capul, amestecând cu linguriţa în cafea pentru a dizolva zahărul.

— Cred că ştii deja răspunsul la întrebarea asta. Datorită profesiei tale, eşti la fel de pricepută ca şi mine să sesizezi un fapt evident: un bărbat ştie întotdeauna când o femeie nu are simţurile trezite din punct de vedere sexual.

— Posibil.

Puse ceaşca pe masă cu un gest atât de stângaci, încât vărsă cafea în farfurioară.

— Dar nu toate femeile focoase şi pasionale simt nevoia să se îmbrace în satin roşu ţipător sau să-i privească pe bărbaţi clipind des din ochi. Există modalităţi mult mai subtile de a transmite un mesaj sexual.

— Slavă Domnului, exclamă el râzând.

Ea oftă enervată, stăpânindu-şi cu greu o criză de furie. În definitiv, nu discutau decât despre un film, ce Dumnezeu! N-avea niciun motiv de a se simţi implicată personal.

— Sheila mă interesează, continuă ea după ce-şi recăpătă controlul vocii. Din ce cauză se aruncă în braţele eroului? Gestul ei nu pare a fi o hotărâre prea înţeleaptă din partea unei femei inteligente, foarte educată şi o bună profesionistă.

— Serios? zise el pe un ton neutru… în calitatea mea de actor, trebuie să studiez foarte bine personajul lui Brad, dar n-am niciun motiv să fac acelaşi lucru cu cel al Sheilei. Eu trebuie doar să ştiu cum să-i dau replica şi nu să intru în pielea ei. Tu eşti, în schimb, femeie şi deci poţi mai bine decât mine să-i explici evoluţia. Din ce cauză cineva ca Sheila s-ar hotărî să şteargă cu buretele anii de disciplină personală ştiind că nu va obţine nimic în schimb în afară de o noapte de pasiune dezlănţuită? Cu atât mai mult cu cât, din punctul ei de vedere, Brad nu prea merită acest lucru?

El se apropie de ea şi căldura trupului acestuia începea să o ardă, ca o pădure incendiată. Îşi umezi buzele şi privi undeva, peste umărul lui Damion:

— Poate că Sheila e mai pasională decât pare la prima vedere… Poate că Sheila simte singurătatea şi frustrarea care se ascund în spatele aroganţei lui Brad.

Poate că speră că dăruindu-i-se, va şti să-l tulbure într-un mod pe care el nu-l mai simţise niciodată cu vreo altă femeie… Poate că se gândeşte că în felul lui, Brad ştie la fel de puţin ca şi ea ce înseamnă cu adevărat o relaţie bazată pe dragoste…

Ea simţi cum degetele lui Damion i se strecoară prin păr, dar nu protestă în timp ce el îşi scoase ghearele.

— Bietul Brad, şopti el… Biata Sheila… încep să cred că aveau într-adevăr nevoie unul de celălalt… Au avut noroc că au găsit la timp hambarul acela, nu-i aşa?

— Nu… nu ştiu…

Căldura palmelor lui care coborau de-a lungul mânecilor strâmte ale rochiei îi ardea pielea. Respiraţia devenise o operaţiune extrem de dificilă.

— N-am văzut filmul, spuse ea repede.

— Nici eu. Poate vom reuşi să-l vedem împreună, cândva…

El nu părea să aştepte răspuns, ceea ce era foarte bine, pentru că, din nefericire, corzile vocale ale lui Sandi se blocaseră. Mâinile lui fierbinţi îi răvăşeau părul şi se plimbau pe pielea sensibilă a cefei. Ochii lui albaştri străluceau de dorinţă.

— Am petrecut multe ore împreună şi nu te-am sărutat niciodată, spuse el cu vocea răguşită din cauza nerăbdării. Nu te mai abţine atâta, Sandi. Gura ta este făcută să fie sărutată şi conturul ei nu mă lasă să dorm.

Sângele din venele ei se transformă în plumb topit. Ca prin ceaţă, mintea ei enumera duzina de motive pe care le avea să nu asculte cuvintele fascinante ale lui Damion. Îşi aminti vag că elaborase un plan pentru a face faţă unei asemenea situaţii, dar în clipa aceea nici planul, nici motivele nu mai aveau importanţă.

El îi urmări conturul buzelor cu vârful limbii înainte de a o săruta cu adevărat. Totul începu să se învârtă în jurul ei şi apăsarea gurii lui deveni centrul universului său. Ca şi cum ar fi putut să-i ghicească gândurile, Damion, cu uşurinţa dată de o practică îndelungată, găsi fermoarul de la spatele rochiei ei. Fără să slăbească ritmul pasionat al

sărutului, îi dădu mânecile jos şi o dezbrăcă până la talie. Ea simţi imediat răcoarea aerului pe piele, dar el o cuprinse repede cu braţele apărându-i goliciunea cu căldura trupului său. Mâna lui rătăci până la capsa care-i închidea sutienul, încercând s-o deschidă. Atingerea lui blândă era extrem de erotică şi micile valuri de excitaţie pe care le crea se uniră curând într-un torent devastator. Damion era un virtuoz al voluptăţii şi era evident că face parte dintre acei puţini bărbaţi care ştiu că o femeie are nevoie de mai mult timp decât partenerul ei pentru a fi total şi pe deplin stimulată sexual.

Damion deţinea o tehnică perfectă! Cum putea fi altfel, având în vedere mulţimea de femei care se desfătaseră în braţele lui! Nu era vorba despre armonia dintre sufletele lor, ci de anii de practică îndelungată. Pentru a doua oară în două zile, reuşise s-o facă să uite de miza pariului lor.

Focul lichid din venele ei îşi recăpăta temperatura obişnuită. Nu fu deloc mirată în momentul în care Damion observă imediat răceala ei.

— Ce s-a întâmplat, Sandi? şopti el. Nu-ţi fac niciun rău, nu-i aşa?

Nu în felul în care-ţi imaginezi tu, îşi spuse ea cu tristeţe. Dar răspunse pe un ton nepăsător:

— Sigur că nu!

Se desprinse de el, ducându-şi braţele la spate pentru a-şi închide fermoarul. Acum, când era aproape prea târziu, îşi aminti de planul pe care-l întocmise pentru descurajarea avansurilor adversarului ei. Nimic nu deruta mai mult un bărbat decât situaţiile ridicole. După ce-şi găsi geanta de seară, o deschise şi vorbi evitând privirea lui Damion:

— Îmi caut carneţelul de însemnări, îi spuse ea pe un ton vesel. Tehnica ta este atât de desăvârşită, încât aş vrea să-mi notez acum, cât sunt proaspete, câteva impresii. Sper că-ţi aminteşti faptul că mi-ai dat voie să folosesc această experienţă pentru proiectul la care lucrez…

— Vrei să iei noiţe? Acum?! exclamă el. Ce fel de

notiţe?

— O, unele foarte măgulitoare, Damion, te asigur, dar stai liniştit, într-un studiu ştiinţific nu sunt menţionate numele, pentru a proteja viaţa privată a subiecţilor supuşi experimentului. Nimeni nu va şti că este vorba despre tine. Mi-ai face un mare serviciu dacă m-ai săruta din nou, dar de data asta mai încet, descompunând fazele sărutului, dacă mă înţelegi ce vreau să spun. Ai o artă specială de a-ţi folosi mâinile, care este foarte confortabilă pentru o femeie.

— Confortabilă?

— Desigur. Mă crezi că am la clinică un actor de cinema atât de neîndemânatic încât nu poate să-şi sărute soţia fără să-i strivească nasul? Dar când ai început tu să mă săruţi, m-am simţit în stare să mă relaxez şi să-mi facă plăcere. Sunt sigură că tu poţi da ceva sfaturi pentru pacienţii mei.

Damion se duse în cealaltă parte a salonului ca să-şi mai toarne un coniac, apoi se întoarse spre canapea, cu şoldul sprijinindu-se de bar şi cu paharul în mână. Trăsăturile lui reflectau un moment de derută care fu înlocuit rapid de obişnuita lor expresie ironică:

— Iubita mea Sandi, ai într-adevăr darul de a face să-i treacă cheful oricărui bărbat! Află, draga mea, că nu confortul este ceea ce căutăm noi atunci când luăm în braţe o femeie.

— Nu, aprobă ea, nereuşind să-şi ascundă tristeţea. Sunt convinsă că supunerea ar fi mai măgulitoare pentru orgoliul vostru.

Un licăr de dezamăgire apăru în privirea lui.

— Poate că o să ţi se pară greu de acceptat, Sandi, dar mă gândeam mai degrabă la satisfacţia unei intense plăceri reciproce… Vrei să te conduc acasă? îi propuse el brusc.

— Mai ai încă la dispoziţie limuzina studioului?

— Da, aşa cred.

— Atunci, nu te mai osteni să mă conduci, Damion. Îl cunosc de zece ani pe şoferul care ne-a adus aici, aşa că

îmi închipui că va fi bucuros să stea de vorbă cu mine pe drumul de întoarcere.

— Cum doreşti, îi spuse el indiferent.

(ansele ca Damion s-o mai sune vreodată din momentul acela erau aproape egale cu zero şi ea putea probabil să se felicite încă de pe acum pentru câştigarea pariului lor stupid.

Şi totuşi, de ce succesul n-o bucura absolut deloc?

Capitolul 1

Sandi privea cum Gabriella cobora din avion la braţul pilotului, în timp ce o stewardesă îi ducea sacoşa de voiaj şi doi stewarzi le făceau loc să înainteze. Mama ei părea radioasă, personificare a proverbului care spunea că viaţa începea la patruzeci de ani. În timp ce ceilalţi pasageri din spatele ei erau marcaţi de oboseala provocată de zborul lung de la New York până aici, ea era ca o regină, elegantă şi cu faţa senină şi odihnită. Parcurse holul aeroportului învăluită într-un nor de parfum delicat, zâmbind cu amabilitate oamenilor care o recunoşteau.

Richard şi Sandi stăteau lângă uşa de la intrare, dar Gabriella, care observa întotdeauna mai întâi bărbaţii şi după aceea femeile, exclamă încântată:

— Richard, darling, carissimo! Ce mai faci?

Deşi erau divorţaţi, Richard nu era mai puţin sensibil la farmecul fostei sale soţii. El îi luă ambele mâini şi le duse la buze:

— Eşti mai strălucitoare ca niciodată, îngerul meu! Roma îţi priieşte de minune!

— Roma mi-a priit întotdeauna. Este oraşul cel mai civilizat din lume.

Ea îşi retrase mâinile, oferindu-i obrazul pentru sărut şi închizând ochii pentru o clipă.

— Richard dragă, îţi prezint o parte a echipajului avionului care au făcut din călătoria mea o adevărată plăcere.

Se întoarse zâmbind spre căpitan, un bărbat în jur de cincizeci de ani care, de emoţie, se înroşi puternic şi şopti câteva cuvinte despre onoarea care i se făcuse de a o primi

pe Gabriella Barini în avionul lui. Copilotul stătea deoparte, cu ochii plini de invidie. Stewardesa îi întinse sacoşa de voiaj actriţei.

— La revedere, domnişoară Barini. A fost o plăcere să fiu la dispoziţia dumneavoastră. Sperăm să călătoriţi din nou cu compania noastră.

— Dar bineînţeles! zise Gabriella zâmbindu-i larg tinerei.

Apoi, având nevoie de cineva care să preia bagajele care i se aduceau, o observă în cele din urmă şi pe Sandi:

— Copila mea! Iată-te în sfârşit! Mă întrebam pe unde umbli…

Mult prea deprinsă cu tacticile ei pentru a mai preciza că stătuse în acelaşi loc încă de la aterizare, Sandi luă bagajul din mâinile stewardesei. Mâinile mamei ei erau făcute să plutească nu pentru a executa nişte gesturi pământene ca acela de a duce nişte bagaje.

— Sunt bucuroasă să te văd, mamă…

Se îndreptară cu toţii spre ieşirea din aeroport unde îi aştepta limuzina cu şoferul personal al tatălui ei, pe care Gabriella îl copleşi cu o mulţime de întrebări:

— Bună ziua, Stanley, ce mai faci? Dar soţia şi bebeluşul tău?

— Amândoi sunt bine, mulţumesc. Micuţei i-a dat ieri primul dinte.

— Ce precoce este! N-are decât şapte luni, nu-i aşa?

— Şase, săptămâna viitoare, domnişoară Barini.

— Cu atât mai bine. Transmite-i toate cele bune soţiei tale.

— O voi face neapărat, o asigură şoferul deschizându-i portiera. E o plăcere să vă avem din nou printre noi, domnişoară Barini.

Gabriella, aruncându-i un zâmbet fermecător, se urcă în maşină şi se cufundă imediat în scaunul luxos cu un oftat de epuizare totală. Sandi văzu îngrijorată cum paloarea se instalează treptat pe chipul ei şi trăsăturile i se surpă ca şi cum ar fi pândit cu nerăbdare clipa aceea pentru a se putea relaxa. Isprava pe care o săvârşise

Gabriella până la urcarea în maşină îi consumase toate forţele.

Sandi se înfurie la culme. Cât de mult o ura pe mama ei pentru obsesia de a juca rolul Gabriellei Barini, superstarul mondial! Dar acesta era un rol pe care actriţa îl exersase vreme de patruzeci şi şase de ani, era prea târziu să-i ceară să renunţe.

— Vrei puţină apă, mamă? E Pérrier în bar.

Fu uimită de răceala propriei voci. Cum era posibil ca oamenii să nu observe că se prefăcea? Cu cât emoţiile ei erau mai puternice, cu atât mai mult se retrăgea în spatele unui zid de gheaţă.

— Îţi mulţumesc, spuse ea obosită. Doar o picătură nu prea rece.

Richard fu vizibil marcat de transformarea ei.

— Calculii ăştia te-au dat gata, Gabriella, observă el. Eşti albă ca cearşaful la faţă.

Nu fusese o observaţie prea înţeleaptă. Imediat, fosta lui soţie trecu la atac:

— Dio mi-o Sandi! Ce prostii i-ai turnat tatălui tău?

— I-am spus că ai o inflamaţie a vezicii biliare.

— Şi ţi-am interzis să mai foloseşti cuvintele astea vulgare şi macabre. Ai de gând să-mi distrugi toată demnitatea pe care o am?

— Vei pierde mai mult decât demnitatea, mamă, în cazul în care refuzi să fii îngrijită.

— Sandi are dreptate, Gabriella, interveni Richard. Acum, ascultă-mă cu atenţie, draga mea. Ştiu că nu-ţi plac spitalele, dar în California avem chirurgii cei mai buni din lume. Ei te pot scăpa de problema ta minoră în mai puţin de o jumătate de oră.

— Da! Asta în cazul în care bisturiul n-o ia pe alături şi anestezistul nu adoarme la căpătâiul meu!

— Scumpa mea, nu eşti deloc responsabilă. Anesteziştii nu adorm în timpul programului şi chirurgii americani efectuează o sută de operaţii pe zi şi numai un mic procent din ele se întâmplă să aibă uneori complicaţii.

Gabriella se încruntă şi spuse cu aroganţă, dar şi cu

tristeţe în glas:

— O singură femeie din mai multe milioane e la fel de frumoasă ca mine şi are la fel de mult talent. N-am nicio încredere în statistici, Richard, pentru că ştii şi tu foarte bine că excepţiile sunt cele mai interesante.

Sandi îl auzi pe tatăl ei oftând, dar fu mirată şi recunoscătoare pentru răbdarea cu care acesta continuă să-i liniştească temerile mamei sale. Pe tot parcursul drumului spre hotel, acesta o ţinu de mână şi încercă s-o convingă:

— Îmi promiţi să te gândeşti serios la ceea ce ţi-am spus? o întrebă el atunci când limuzina se opri în faţa hotelului Bel Air.

— Da, mă voi gândi, spuse ea cu sinceritate. Îţi mulţumesc că te ocupi atât de mult de mine… Fără îndoială că mă voi lăsa operată, dacă aşa spui tu că e bine. Ştiu foarte bine că nu poţi îmbătrâni rămânând în acelaşi timp, şi frumoasă, aşa că poate asta e soarta mea să nu trăiesc prea mult.

Sandi fu puternic tulburată de acea concluzie. Resemnarea lipsită de speranţă a Gabriellei era mai îngrijorătoare decât neîncrederea ei încăpăţânată. Se uită enervată la tatăl ei.

— Vrei să urc cu tine până în apartament, Sandi? îi propuse el în timp ce şoferul şi doi hamali o conduceau pe Gabriella în holul hotelului. Am o întâlnire la cină, dar pot s-o amân dacă tu crezi că prezenţa mea poate fi de vreun folos.

— Îţi mulţumesc, tată, dar cred că ai făcut tot ce era posibil deocamdată. Bănuiesc că se va simţi mai bine după ce o să facă un duş şi se va schimba, dar probabil că va dori să se culce devreme.

— Da, o noapte de somn îi va face bine. Sună-mă, draga mea. Sunt bucuros că mi-ai cerut să vin la aeroport.

Ea îl privi depărtându-se cu o indulgenţă afectuoasă. Ca şi Gabriella, Richard prefera să nu se gândească la durere, spitale sau chirurgi atunci când putea evita acest lucru şi acum era evident că se grăbea s-o şteargă.

Imediat ce ajunse în apartament, farmecul devastator al Gabriellei dispăru din nou. Faţa îi era din nou obosită, de o culoare cadaverică, în timp ce se prăbuşea într-un fotoliu şi-şi acoperea ochii cu mâna. Slăbise şi mai mult de când o văzuse ultima dată Sandi.

— Vrei să comand un pahar de lapte, mamă? Bănuiesc că n-ai mâncat nimic în avion.

— Lapte! Dar ce, am ulcer la stomac?

Gabriella nu mai protestă însă atunci când fiica ei comandă laptele din care bău jumătate de pahar cu o mutră dezgustată. Sosiră bagajele, şi când văzu cele şase valize Gucci păru că se încarcă din nou cu energie.

— Voi face o baie, o anunţă ea arătând spre una din valize. Hainele de care am nevoie sunt în cea de colo. Eşti drăguţă să-mi scoţi tu halatul de casă?

Sandi se apucă să desfacă bagajele în timp ce ea dispărea în baie. Era exclus ca mama ei să se ocupe de problemele acelea materiale şi prezenţa unei cameriste a hotelului ar obliga-o la un efort peste puterile ei pentru a-şi stăpâni nervii în timpul celor câteva ore petrecute împreună. Sandi îşi notă în minte să-i trimită a doua zi dimineaţă pe cineva.

Gabriella ieşi din baie mai înviorată, insistând că nu era deloc obosită. Scoase o exclamaţie de oroare în momentul în care Sandi îi propuse să-i comande masa în apartament:

— Nu sunt nici moartă, nici senilă, fata mea. N-am niciun motiv să mă izolez aici. Pot să mă hotărăsc într-un minut cu cine voi ieşi să cinez în seara asta. Vreau să fie cineva amuzant care să mă facă să râd. Să fie oare Anthony Groves? Nu, el a devenit cam plictisitor de când se crede reîncarnarea Mariei Antoaneta.

— Nu mai crede în reîncarnare, mamă. Nu i-ai citit ultima carte? Acum e de părere că numai prin practicarea celibatului, dormitul pe pământ şi mâncând numai peşte crud şi frunze uscate de fasole îi pot asigura o sută cincizeci de ani de viaţă.

— E absurd! Ce rost mai are să trăieşti o sută

cincizeci de ani dacă te privezi de toate plăcerile? Dar Grant Kopak? Îmi place la nebunie mustaţa lui şi ştiu că este la curent cu ultimele bârfe.

— Frecventarea lui a devenit periculoasă. Se pare că este implicat într-o afacere de trafic de diamante, spuse Sandi, dar ce-ai zice să cinezi cu Damion Tanner? Pot să-l sun şi să-l întreb dacă este liber.

Năucită de oferta pe care i-o făcuse mamei sale, îşi rupse o unghie cu dinţii. Oare îşi pierduse minţile? La numai douăzeci şi opt de ani, era deja victima crizei dintre două vârste? Dar nu mai putea da înapoi. Mama ei se oprise brusc în faţa ei, cu un interes evident:

— Damion Tanner? Cel care a câştigat premiul Oscar pentru filmul lui Richard? De ce nu m-am gândit la el încă de la început?

— Ei, dacă stau bine să mă gândesc, nu e o idee prea bună, mamă. Ştii cum sunt actorii şi individul ăsta este mai arogant decât toţi…

Ochii Gabriellei se îngustară şi pentru prima oară de când sosise la Los Angeles, o privi pe fiica ei cu atenţie:

— Damion Tanner este iubitul tău?

— Evident că nu! negă ea cu vehemenţă.

Gabriella oftă, resemnată:

— Nu… Evident că nu… Ce ridicolă întrebare am putut să-ţi spun! E clar că nu poate fi iubitul tău. Arăţi ca de obicei.

— Şi cum crezi că aş arăta dacă m-aş tăvăli într-un pat cu Damion Tanner? explodă ea. O relaţie sexuală cu el transformă oare femeile într-un bostan sau ceva semănător?

— Nu, nu cred, dar interpretarea lui din Visul tenebrelor nu lasă nicio umbră de îndoială. Femeia care ar avea norocul să fie iubită de el nu ar arăta ca tine, Sandi. Ochii ei ar fi mai puţin reci şi mai puţin inocenţi.

— În ce privinţă inocenţi? spuse ea, dar se opri brusc. Discuţia asta nu duce nicăieri, mamă.

— Nu sunt prea sigură de asta, ba chiar mi se pare foarte interesantă. Sună-l pe Damion Tanner. Mor de

nerăbdare să cinez împreună cu voi doi în seara asta.

Sandi ridică receptorul fără niciun chef. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi părea mai neinspirată propunerea ei impulsivă. Din fericire, erau puţine şanse ca Damion să fie liber trei seri la rând. Formă numărul, rugându-se ca acesta să nu fie acasă, dar când răspunse chiar el, nu ştia dacă era bucuroasă sau supărată:

— Ăă… Bună seara, Damion, spuse ea după ce-şi drese glasul. Sunt eu, Sandi. Sandi Hawkins.

Urmă o pauză foarte scurtă.

— Bună seara, Sandi.

Tonul lui nu era prea încurajator. Îşi drese din nou glasul:

— Mă gândeam… Te-ar deranja… În sfârşit, Damion, poţi să-mi rezervi mie seara asta?

— De ce? Ai nevoie de câteva observaţii suplimentare pentru propriectul tău de cercetare?

Ea închise ochii.

— Nu. Raportul meu este încheiat acum. Te-am sunat pentru că… mama se găseşte la Los Angeles şi i-ar plăcea foarte mult să te cunoască…

— Ah, înţeleg… Fireşte, aş fi încântat s-o cunosc pe Gabriella Barini. Am considerat-o întotdeauna pe mama ta una dintre cele mai mari actriţe ale secolului.

— Îţi mulţumesc, eşti foarte amabil. Putem să cină, mai devreme?

— Bineînţeles. Spune-mi de unde şi când vrei să vin să vă iau.

— Acum te sun de la hotelul Bel Air, dar trebuie să mă duc acasă să mă schimb. Pot s-o aduc pe mama la orice restaurant pe care-l vei alege tu. Spune-mi numai ora.

— Voi fi la tine la ora şapte şi vom merge apoi împreună la Gabriella la hotel.

Ea lăsă pleoapele în jos, sperând ca mama ei să nu fi văzut că roşise.

— Te voi aştepta în holul imobilului. Îţi mulţumesc, Damion. Ştiu că mama va fi foarte bucuroasă să cineze cu tine.

— Dar tu? şopti el. Eşti şi tu bucuroasă c-o să mă vezi?

— Fireşte, răspunse ea cu o răceală pe măsura tulburării din suflet. Pe curând.

Şi închise telefonul fără să mai aştepte replica lui.

*

Aurul filigranat al cerceilor atingeau din când în când pielea ei înfierbântată. Gâtul ei părea foarte graţios sub povara buclelor ridicate într-un coc elegant. Vaporizând puţin parfum în jurul ei, Sandi se uită în oglindă. Încă de când era mică ştia că nu va putea rivaliza niciodată cu frumuseţea mediteraneană a mamei sale, dar în seara asta spera să nu se lase eclipsată total. Alesese o rochie verde din mătase şi nişte sandale cu tot înalt care-i puneau în evidenţă lungimea gambelor şi fineţea gleznelor. Şi cu toate astea, schiţă un zâmbet trist: din nefericire, nimeni nu-i va observa ţinuta atunci când va fi înconjurată de vedete precum Gabriella Barini şi Damion Tanner… îşi luă pardesiul asortat cu rochia şi plecă dând uşor din umeri.

Damion sosi la ora şapte şi un minut. Punctualitatea lui desăvârşită o surprindea întotdeauna.

— Eşti splendidă, îi spuse el cu calm. E pentru prima oară când văd că porţi şi alte culori decât gri şi bej.

Ea înţelese în clipa aceea că, de fapt, nu pentru clienţii necunoscuţi din restaurant se gătise cu atâta grijă.

— Mulţumesc. Încă n-am mai purtat rochia asta, mă bucur că-ţi place. Apreciez foarte mult faptul că ai acceptat atât de repede, Damion. Te-a sfătuit cumva astrologul să te porţi totuşi politicos cu noile cunoştinţe plictisitoare?

— Nu. Asta este una din rarele ocazii în care iau o hotărâre fără să-l consult.

Şoferul deschise portierele şi ei se urcară în spatele limuzinei.

— M-am întâlnit cu Richard de dimineaţă. Mi-a spus că Gabriella a venit la Los Angeles pentru un control medical. Sper că nu este nimic grav.

Sandi n-avea de gând să-i dea amănunte despre operaţie, dar se pomeni relatându-i toată povestea. Damion era un ascultător atent şi plăcut, de aceea atunci când ajunseră aproape de hotel, încă mai vorbea:

— Ideea de spital şi medici o îngrozeşte pe mama. Ţi-aş rămâne foarte îndatorată dacă i-ai spune câteva cuvinte laudative la adresa medicilor din California.

— O voi face bucuros şi o să găsesc eu o modalitate ca să aduc vorba despre subiectul respectiv. Gabriella a trecut prin vreo experienţă nefericită în spital?

— Bunica mea, adică mama ei, a murit pe masa de operaţie în timpul celui de-al doilea război mondial. Mama nu avea decât patru sau cinci ani şi a fost foarte afectată. Sunt sigură că după aceea a înţeles că nu se poate face comparaţie între condiţiile de spitalizare din Europa devastată de război şi cele din ziua de azi din California, dar când este vorba despre operaţie, reacţionează ca fetiţa îngrozită de odinioară şi nu ca o adultă raţională.

— Şi refuzul ei este cu atât mai dificil de învins cu cât acesta prinde rădăcini în registrul emoţional, comentă Damion.

*

Gabriella, îmbrăcată într-o rochie din lame argintie, îi întâmpină în pragul uşii, atunci când coborâră din lift, arborând un zâmbet radios. Sandi căută în zadar vreo urmă de durere sub machiajul strălucitor. Nu, când mama ei intra în rolul de superstar, nici măcar boala nu-i putea slăbi concentrarea. Damion se înclină să-i sărute mâna cu fastul unui Errol Flynn din vremurile de altă dată, şoptindu-i o mulţime de complimente dulcege care o încântară pe actriţă.

— Poţi să fii mândru, Damion, spuse ea în timp ce-şi aranja pe umeri hermina albă. În Visul tenebrelor ai făcut o treabă excelentă. Evoluţia relaţiei tale cu eroina denotă o tehnică desăvârşită.

Mulţimea complimentelor rostite de mama ei o miră pe Sandi. Cu oamenii care lucrau în branşa ei era destul de

zgârcită cu laudele.

— Vă mulţumesc, spuse actorul, vizibil emoţionat. Un elogiu venit din partea dumneavoastră valorează mai mult decât oricare altul.

În ochii Gabriellei apăru o notă de amuzament:

— Nu fi atât de respectuos, Damion. Nu sunt încă atât de bătrână încât să-mi doresc cu disperare ca un tânăr să-mi soarbă pur şi simplu vorbele din gură.

El râse şi-i duse din nou mâna la buzele lui, mână pe care ea i-o oferea cu un gest teatral.

— Dragă Gabriella, respectul nu face decât să-mi ascundă adevăratele sentimente faţă de tine. Am rezervat o masă la Ma Maison, vă place?

Numise unul din restaurantele cele mai costisitoare şi mai în vogă din oraş.

— Minunat! Este localul meu favorit din Los Angeles, exclamă actriţa. Cred că acolo n-o să avem ocazia să ne întâlnim cu cineva cunoscut.

Deşi restaurantul era plin de celebrităţi, Damion şi Gabriella deveniră încă de la sosire centrul atenţiei tuturor. Masa lor, plasată în mijlocul sălii, le permitea să vadă şi să fie văzuţi aproape de toată lumea. Chelnerul şef le aduse şampanie din partea patronului înainte de a apuca să se aşeze pe scaune, iar servirea mesei le fu întreruptă aproape în permanenţă de vechi cunoştinţe care defilau prin faţa lor exclamând emfatic, manifestându-şi astfel surpriza că se aflau acolo Gabriella şi Damion, deşi Ma Maison era locul unde personalităţile Hollywoodului aveau cele mai mari şanse să se întâlnească.

Gabriella nu mâncă aproape nimic şi nu bău decât paharul de şampanie. În astfel de situaţii, n-avusese niciodată nevoie de un alt stimulent decât de atenţia admiratorilor săi.

Un producător de televiziune faimos abia plecase de la masa lor, că se şi apropie o femeie între două vârste, roşie la faţă de emoţie:

— Domnule Tanner! Domnule Tanner! Scuzaţi-mă că vă deranjez, puteţi să-mi daţi un autograf pe meniul

acesta? Am văzut filmul cu dumneavoastră… e fantastic… şi nu ratez niciun episod din serialele cu dumneavoastră. Fiica mea are un poster uriaş deasupra patului. Va turba de invidie când îi voi spune că am stat de vorbă cu dumneavoastră personal…

Damion zâmbi şi-şi scoase pentru a zecea oară pixul, făcând semn spre Gabriella:

— Puteţi îndrăzni să-i cereţi un autograf şi Gabriellei Barini. A sosit de curând de la Roma ca să facă un nou film la Hollywood.

Încă de la începutul mesei, el deturnase atenţia clienţilor asupra mamei ei şi Sandi aprecia generozitatea acestuia. Gabriella avea nevoie de toată adulaţia posibilă pentru a depăşi criza.

— Am comandat cafeaua, spuse el când femeia cu autografele plecă, dar nu mai doriţi şi altceva, evident.

— Nu, mulţumesc, zâmbi Gabriella, al cărui machiaj perfect nu-i mai putea ascunde pentru multă vreme oboseala.

— Am prima consultaţie la ora şapte dimineaţă, minţi Sandi. Aş vrea să mă culc devreme, aşa că ar fi bine dacă am putea pleca imediat după ce ne bem cafelele.

— Ai avut întotdeauna o predilecţie ucigătoare pentru ieşiri scurte şi sobre, oftă mama ei. Bănuiesc că este prea târziu să-ţi schimbi obiceiurile.

— Nu cred că Sandi este atât de conservatoare, interveni Damion pe tonul cel mai firesc. În ultimele două zile am văzut-o râzând în hohote de aproape trei ori.

După care continuă pe un ton indiferent:

— Am auzit că ai o mică problemă de sănătate de care trebuie să te ocupi, Gabriella. Şi eu mi-am făcut anul trecut o operaţie de apendicită, după care am rămas cu o cicatrice atât de mică, încât astăzi nici nu se mai vede. Chirurgul, care are o reputaţie foarte bună, mi-a devenit între timp prieten. Vrei să-l consulţi?

Ochii Gabriellei scăpărară de furie:

— Sandi vorbeşte prea mult despre lucruri care n-o privesc absolut deloc, spuse ea pe un ton aspru. N-am de

gând să mă operez prea curând şi deci n-am nevoie să-l cunosc pe chirurgul tău minunat.

Damion sorbi o înghiţitură de cafea şi spuse gânditor:

— Primul tău film a fost făcut în Italia şi primul film american, regizat de Richard Hawkins a fost turnat un an mai târziu. În câte filme ai jucat de atunci, Gabriella?

Sandi ridică ochii spre el, uimită de modul brusc în care schimbase subiectul.

— Oh, aproape o sută, îi răspunse mama ei.

— E un număr impresionant şi ceea ce este şi mai important, constă în reputaţia de invidiat pe care ţi-ai creat-o, clădită pe o conştiinţă profesională fără cusur. Nu numai că eşti cea mai bine cotată vedetă la box office, dar şi cea care, în ciuda divergenţelor de opinii faţă de un regizor sau un partener, n-ai lăsat niciodată baltă filmările şi tot tu eşti cea care n-ai amestecat sub nicio formă viaţa privată cu cariera şi nici n-ai lăsat ca o neplăcere personală să-ţi influenţeze performanţele artistice.

— Pentru mine, asta se numeşte „profesionalism”.

— Sunt convins de asta, spuse Damion foarte sincer, dar tocmai de aceea mi se pare nedemn de tine să rişti să-ţi pătezi această reputaţie.

Ochii Gabriellei deveniră reci ca gheaţa şi schiţă o mişcare ca şi când ar fi avut de gând să părăsească masa.

— Se pare că Oscarul ţi s-a cam urcat la cap, Damion Tanner. Cred că a sosit vremea să mergem acasă.

Damion o prinse de mână şi o rugă să se aşeze din nou:

— Iartă-mă, Gabriella, dar te-am admirat atâţia ani şi cariera ta este atât de importantă pentru mine încât... Puţini oameni, în meseria noastră, sunt binecuvântaţi cu frumuseţe, talent şi capacitatea de a munci pe brânci. Tu eşti o femeie inteligentă şi destul de puternică pentru a face faţă adevărurilor celor mai dureroase şi mai neplăcue. Meseria de actor este foarte stresantă. Într-o zi grea putem consuma mai multă energie decât un atlet profesionist. În viitorul tău film, ca întotdeauna, circa o sută de persoane vor depinde de înalta calitate a

performanţei tale, dar ştim amândoi că nu poţi sta în faţa camerelor între opt şi douăsprezece ore pe zi timp de trei luni dacă suferi de o boală. Nu vei putea să dai maximum de randament când va trebui să te trezeşti în fiecare dimineaţă cu gândul că poate aceea este ultima din viaţa ta.

Sandi rămăsese cu gura întredeschisă şi respiraţia tăiată, dar mama ei se mulţumi să-i arunce o privire scurtă lui Damion, după care fixă un punct imaginar de pe perete:

— S-ar părea că am de ales între două alternative superbe: fie mor mâine pe masa de operaţie, fie ceva mai târziu, după cum voi avea chef.

— Nu între aceste două alternative trebuie să alegi, continuă calm Damion. Scoaterea calculilor biliari nu este decât o operaţie de rutină, lipsită de orice risc. Trebuie să alegi de fapt între a muri din cauza unei frici iraţionale şi a depăşi această frică şi a trăi mult şi bine. Cunoscându-ţi reputaţia profesională, nu cred că îţi este prea greu să iei o hotărâre.

Gabriella strânse ceaşca de cafea goală cu o mână tremurândă:

— Ţi-ai ratat vocaţia, Damion. Ar fi trebuit să te apuci de politică. Sunt convinsă că i-ai putea convinge pe cetăţenii din Alaska să voteze un impozit pe zăpadă.

Damion zâmbi:

— Iată un plan interesant pentru relansarea economică! Ar trebui să-l aducem la cunoştinţa preşedintelui nostru!

Apoi vocea lui coborî până la nivelul unei şoapte şi Damion se aplecă spre ea, cu privirea cufundată în ochii actriţei:

— Ei, ce zici, Gabriella?

Ea îşi ridică bărbia cu mândrie:

— Mai am vreo douăzeci de zile până la începerea turnărilor. Dacă ţii atât de mult, nimic nu mă împiedică să-l întâlnesc măcar pe prietenul acela al tău, doctorul.

Capitolul 8

Împotriva tuturor aşteptărilor, Gabriella nu-şi luă

înapoi cuvântul dat şi se lăsă condusă chiar a doua zi de dimineaţă la profesorul Mattews. Ajunsă la capătul răbdării, în cele din urmă recunoscu faptul că medicul părea competent şi acceptă să semneze internarea în spital, dar temerile nu i se risipiseră, fiind în continuare convinsă că va muri ca mama ei pe masa de operaţie. Spre uşurarea doctorului Mattews şi a infirmierelor, Sandi petrecu lângă ea, pe un pat pliant cele două nopţi de dinaintea operaţiei. Îşi pierduse orice speranţă s-o facă să-i treacă frica, dar făcuse tot posibilul, deşi îşi dăduse peste cap tot programul la clinică, să-i rezerve tot timpul ei liber.

În ciuda anilor îndelungaţi de disciplină profesională, în dimineaţa aceea nu reuşea să fie atentă la problemele pacienţilor. După o noapte albă, plecase de la mama ei care, într-o stare de letargie neobişnuită pentru ea, se supusese fără să crâcnească rutinei preoperatorii.

— La revedere, Sandi, spusese Gabriella. N-am fost o mamă prea bună, dar aş vrea să-ţi aminteşti că, în felul meu, cum am putut mai bine, te-am iubit întotdeauna.

Cuvintele acelea nu-i dădeau pace. Nici măcar nu ştia ce-i răspunsese, dar îşi dădea seama că, deşi era o psihologă experimentată, în momentul crucial nu ştiuse s-o îmbărbăteze pe mama ei.

Incapabilă să se concentreze, se întoarse la spital imediat după ce ultimul pacient a ieşit pe uşa cabinetului ei. Era ora unsprezece şi nu mâncase nimic din seara anterioară. Când infirmiera o anunţă că domnişoara Barini încă nu ieşise din sala de operaţie, dar că nu era nimic anormal în asta, se alarmă. Obsedată de faţa ei ridată şi cadaverică pe care o sărutase de dimineaţă, se duse să se aşeze în sala de aşteptare. Apoi, agitată, se duse să-şi ia o cafea de la automat.

Când se întoarse în sala de aşteptare, îl văzu pe Damion stând în pragul uşii. Purta blugi şi o geacă din piele, ochii fiindu-i ascunşi în spatele unor ochelari negri, dar nu de aviator de data asta. Apariţia lui fu atât de surprinzătoare, încât Sandi tresări brusc şi cafeaua i se vărsă pe mână.

El fu imediat lângă ea şi-i luă din mână paharul:

— Lasă-l la mine.

Întreaga atmosferă se umpluse de vibraţiile energiei lui. În cazul în care ochelarii ar fi trebuit să-i ascundă identitatea, se părea că nu prea îşi îndeplineau menirea. El îi ridică pe creştet, puse paharul pe o masă şi-i luă mâna ca să-i examineze arsura:

— Era fierbinte?... Nu, pielea e doar uşor înroşită, constată el.

Ea făcu un efort ca să-şi revină.

— N-am nimic, mulţumesc. Am fost surprinsă de prezenţa ta. Nu mă aşteptam să te găsesc aici, Damion.

— Mi-am spus că poate ai nevoie de un sprijin moral.

Dacă ar fi ştiut ce plăcere îi făceau acele cuvinte simple! îi scrisese ca să-i mulţumească pentru că reuşise s-o convingă pe

Gabriella să consulte un medic, dar el nu-i răspunsese decât printr-un cartonaş. De fapt, de când luaseră cina la Ma Maison, el nuîncercase s-o mai contacteze şi ea se silea să se convingă că tăcerea lui o lăsa indiferentă.

— Eşti foarte amabil, îi spuse ea pe un ton afectat. Aşadar, ştiai că mama se operează în dimineaţa asta?

— I-am telefonat în fiecare zi ca s-o încurajez. Infirmiera m-a anunţat adineauri că nu va ieşi din sala de operaţie decât peste aproximativ o jumătate de oră. Vrei să vii cu mine la bufet?

Ea clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Nu pot să înghit nimic şi pe lângă asta, dacă una din infirmiere va dori să ne spună ceva…

— Îi vom anunţa că suntem la autoservire. Te rog, Sandi, vino cu mine. Mi-e o foame de lup şi aş aprecia foarte mult compania ta.

Ea se lăsă convinsă, pentru că i se părea nepoliticos să refuze invitaţia lui din moment ce Damion îşi dăduse peste cap tot programul de la studio ca să vină la spital.

Bufetul se afla la subsolul clădirii şi arăta ca o hrubă luminată cu neoane şi plină de mese din plastic de culoare

portocalie. Damion îşi umplu tava cu un iaurt mare, o cremă cu vanilie, două sucuri de mere şi se duse să se aşeze într-un colţ mai întunecat al încăperii.

— Pari extenuată, îi spuse el punând în faţa ei un iaurt şi o linguriţă. Am impresia că ultimele două zile au fost foarte grele pentru tine.

— Ar fi putut fi şi mai grele, oftă ea începând să mănânce iaurtul fără să-şi dea seama. Cel puţin m-ai scăpat tu de o mare grijă convingând-o să accepte operaţia. Îţi mulţumesc mult pentru ajutor.

— Mi-e teamă că supraestimezi contribuţia mea… Spune-mi, Sandi, întotdeauna se bizuie mama ta pe tine, aşa cum a făcut-o acum?

— Se bizuie pe mine? Îţi dai seama ce-ai spus, Damion? Eu sunt ultima persoană din lume pe care mama ar putea să pună bază, din simplul motiv că ea nu admiră la o femeie decât două calităţi: talentul de actriţă şi talentul de a-i atrage pe bărbaţi. În ceea ce mă priveşte, eu am nişte lacune uriaşe în aceste două domenii.

— Atunci, de ce a apelat la tine tocmai din Italia din moment ce un medic i-a pus acolo diagnosticul? Şi de ce a venit să se opereze în California?

Sandi dădu din umeri, evazivă.

— Pentru că tu eşti aici, continuă el, şi tu eşti singura persoană puternică şi demnă de încredere pe care o cunoaşte.

— Te rog să mă crezi că nu încrederea este ceea ce caută Gabriella, spuse ea nu fără o umbră de amărăciune în glas, fiind resemnată de multă vreme cu acea stare de fapt. În cazul în care însăşi măria sa încrederea i-ar bătea la uşă, ea nici măcar n-ar fi în stare s-o recunoască.

Îşi terminase iaurtul şi Damion i-l înlocui cu crema de vanilie. Deşi se lăudase că-i este foame, el nu înghiţise până atunci decât câteva guri de suc de fructe.

— M-am întrebat adesea cum se face că unele cupluri dau naştere la nişte copii atât de diferiţi faţă de ei, observă el.

— Gabriella dă vina pe genele tatălui meu. Îmi

aminteşte mereu că bunicul din partea tatălui a fost inspector fiscal. Este convinsă că defectele acestuia au sărit peste o generaţie şi au apărut la mine.

— Defectele?

— Da, mă rog, să zicem viciile de formă cum ar fi rigurozitatea, punctualitatea, ordinea şi lipsa totală de apetit pentru iubiri întâmplătoare…

— Şi Gabriella nu moşteneşte aceleaşi „defecte”?

— O, nici pe departe! Bunicul ei n-a făcut altceva decât să risipească averea familiei, iar tatăl ei a fost un cântăreţ de operă destul de cunoscut pe vremuri, după câte se pare. Îşi consuma crizele de furie plimbându-se prin casă şi cântând arii din operele lui Verdi. Bunica ei era contesă, vestită atât pentru numărul uriaş de rochii, cât şi pentru amanţii pe care-i avea.

În ochii lui albaştri apăru un licăr jucăuş.

— Văd că ai avut o familie exemplară. Vreme de două generaţii, nu se înregistrează nicio urmă de spirit practic sau de bun-simţ.

— După părerea Gabriellei, acesta este un lucru demn de invidiat. Dar tu, Damion, ai moştenit de la vreunul din membrii familiei tale talentul de actor?

— Nu prea cred, zise el schiţând o grimasă răutăcioasă. Părinţii mei au aceeaşi părere despre actori ca cea pe care o are mama ta despre inspectorii fiscali. Dacă ai sta să-l asculţi pe tatăl meu, ai avea impresia că întreaga industrie cinematografică este compusă din alienaţi mintali, beţivani şi vagabonzi.

Sandi râse aprobator:

— Chiar aşa şi este, ar putea foarte bine să se ia la întrecere! Ce meserie are tatăl tău?

— Este profesor de educaţie fizică la singurul liceu din White Rock, orăşelul aşezat la sud de Ohio, în care am crescut. Mama predă acolo ştiinţele naturii. Amândoi sunt convinşi că tot ce-şi poate dori un om se găseşte în târguşorul lor. Copilăria mea a fost atât de mediocră, încât nici nu-mi pot imagina ce înseamnă să creşti alături de două personalităţi ale Hollywoodului ca Gabriella Barini şi

Richard Hawkins.

— Era foarte… exploziv, ca să zic aşa. Oricum, numai mediocră nu pot s-o numesc.

— Atât de rău a fost? spuse el cu o simpatie pe care nu reuşi s-o ascundă.

Sandi rămase cu linguriţa suspendată deasupra cremei de vanilie:

— De ce mănânc eu chestia asta? N-ai luat-o pentru tine?

— Nu, e pentru tine. Bănuiesc că n-ai pus nimic în gură de multă vreme… Unde ai făcut şcoala?

— O, în diverse locuri, cel mai adesea în şcoli catolice de fete…

— Înseamnă că părinţii tăi nu s-au ocupat deloc de educaţia ta? Nu semnau carnetele de note sau lista de absenţe?

— Evident că semnau, zise ea zâmbind cu tristeţe. Gabriella s-a vânturat pe culoarele şcolii în câteva ocazii speciale şi tatăl meu venea la şedinţele cu părinţii când îi telefonam secretarei lui ca să-i amintesc. De fapt, niciunul din ei nu era în mod voit neglijent, dar aveau prea multe pe cap ca să-şi facă griji pentru un zero sau un patru la lucrare de istorie.

— După părerea mea, treaba asta nu m-ar fi deranjat prea mult. Dimpotrivă, părinţii mei considerau că nimic nu era mai important pentru un adolescent decât cartea.

— Bănuiesc că toţi copiii îşi doresc întotdeauna ceea ce nu au. Visul meu preferat era acela în care îmi închipuiam că vin târziu de la şcoală pentru a fi certată. N-am făcut-o niciodată, deoarece nici mama, nici tata nu ştiau la ce oră trebuia să vin acasă. Amândoi aveau un program extrem de încărcat.

— Te-ai revoltat vreodată? N-ai făcut niciodată scene sau crize de isterie pentru a le atrage atenţia asupra ta?

— Ba da, m-am răzvrătit, dar nu aşa, ci devenind persoana cea mai rece şi mai calculată din lume, cea care, în casa mamei mele ştia mereu unde se găseau toate lucrurile şi-şi ascundea mereu sentimentele. Probabil am

fost singura fată din universitate care şi-a păstrat virginitatea până la douăzeci şi unu de ani numai pentru a o enerva pe mama!

El o strânse de mână cu înţelegere:

— Dar ştii foarte bine că faţă de mine nu e nevoie să-ţi ascunzi sentimentele, nu-i aşa? îi spuse el cu blândeţe. Nici să fii rece şi calculată. Atunci când suntem împreună poţi să fii tu însăţi.

Ea lăsă ochii în jos pentru ca el să nu-i poată citi răspunsul în privire. Cât de mult ar fi dorit să lase să cadă barierele dintre ei! Cât de mult ar fi vrut să se relaxeze în sfârşit, să-şi deschidă inima fără nicio reţinere! Speriată de forţa neobişnuită a sentimentelor ei, rămase cu privirea aţintită asupra sucului de fructe. Damion îi dădu brusc drumul la mână şi se lăsă pe spătarul scaunului:

— După părerea părinţilor mei, copiii nu sunt capabili să ia singuri hotărâri importante.

Ea îi fu recunoscătoare pentru că schimbase subiectul.

— Ei mi-au ales orientarea şcolară, continuă el, şi când m-am înscris de capul meu la un curs de vioară, tata m-a împiedicat să-l urmez, obligându-mă să intru în echipa lui de fotbal. Am făcut reclamaţie la director, care evident că i-a luat partea tatălui meu, cu atât mai mult cu cât era nevoie mai mare de un fotbalist nou care să apere culorile şcolii decât un violonist.

— Probabil că avea dreptate, zâmbi Sandi, cu ochii scăpărând de maliţiozitate, şi pun pariu că n-ai regretat după aceea, când ai jucat în meciurile din facultate şi cele mai frumoase fete şi-au disputat onoarea de a fi suporterele tale. Ai auzit vreodată ca studentele să se încaiere între ele pentru a putea ieşi cu un violonist?

— Te înşeli şi de data asta în privinţa mea. Mă crezi că pe toată durata studiilor am fost cu o singură fată?

— Nu! exclamă ea râzând. Nu sunt chiar atât de naivă!

— Şi totuşi, acesta este adevărul. Am început să mă întâlnesc cu Janet Thompson în preajma examenului de

bacalaureat şi nu m-am mai uitat la altcineva.

— Janet? Nu aşa se numea soţia ta?

— Ba da. Era frumoasă şi mai era şi fata directoruului şcolii. De comun acord, părinţii mei şi ai ei au hotărât să ne trimită pe amândoi la universitatea din Cleveland. Atunci când am luat autobuzul în septembrie, erau în staţie toţi patru, fluturându-şi batistele cu speranţa evidentă că ne vom căsători.

— Şi ai luat-o de nevastă.

— Nu eram atât de inconştient, dar eşti pe aproape. După aceea, când părinţii mei au descoperit că îmi „pierdeam" timpul cu tipi „indezirabili" ca David Berenstein, au hotărât că trebuia să mă astâmpăr odată. Janet Thompson era după părerea lor cea mai bună soluţie. Ea intenţiona să devină profesoară în sudul statului Ohio, preferabil la White Rock, şi să se mărite cu un băiat bun care să-i facă cei 25 copii care apăreau în statisticile demografice, pentru a-i creşte aşa cum fusese ea crescută.

Sandi îi simţea tristeţea fără s-o înţeleagă pe deplin:

— Damion, dar asta nu este un obiectiv demn de dispreţ. Câţi oameni nu întorc astăzi spatele definitiv vieţii stresante din capitală? Oameni inteligenţi şi talentaţi aleg micile oraşe din est pentru a se stabili pentru restul vieţii lor.

— O, ai dreptate, dar eu nu dispreţuiesc pe nimeni. E un mod de a trăi foarte normal, dar mie nu-mi plăcea. Toţi cei din jurul meu parcă se coalizaseră să mă convingă că trebuia să mă însor cu Janet şi să-i cresc copiii. Într-o seară, ne despărţiserăm după ce ne întorseserăm de la o petrecere şi ea a urcat la mine în cameră…

— Doar nu vrei să spui, Damion, că te-a sedus în pofida voinţei tale, îl opri ea ironică.

El râse într-un mod cam sinistru:

— La nouăsprezece ani, un tânăr este întotdeauna de acord, doamnă doctor Hawkins, ştii foarte bine acest lucru. Janet mi s-a oferit, iar eu am posedat-o rapid, cu o totală lipsă de fineţe. Era, fireşte, virgină şi când în luna următoare m-a anunţat că este însărcinată, n-aveam altă

soluţie decât s-o iau de nevastă. Nu pot să-ţi descriu bucuria părinţilor noştri!

Lui Sandi i se tăie respiraţia:

— Nu mi-am imaginat niciodată că ai avea un copil.

— Nici nu am… dar, în sfârşit, Sandi, aventura e una banală şi nu încerc să mă scuz. În cazul în care Janet a vrut să mă lege de gard, a reuşit. Din moment ce n-o iubeam, n-aveam de gând s-o iau în patul meu.

— Nu înţeleg. Aştepta sau nu un copil?

— Cine ştie? Cred că asta nu mă mai priveşte. La trei săptămâni după căsătorie, mă anunţă – surpriză, surpriză – că nu va exista niciun bebeluş, dar pentru mine era deja prea târziu. Totuşi, în urma căsătoriei noastre toată lumea părea să facă mai uşor concesii şi cum eram în continuare obsedat de scenă, Janet a făcut supremul sacrificiu de a se stabili la Cleveland, jurându-mi totuşi să nu părăsească niciodată statul Ohio.

— Probabil că Ohio are nişte calităţi de care eu încă n-am auzit vorbindu-se.

— Are nişte copaci superbi, zâmbi el, şi Cleveland mai are şi o foarte bună orchestră simfonică.

— Dar asta n-a fost suficient pentru a te ţine pe loc.

— Nu. Multe oraşe au orchestre simfonice, dar numai în două capitale ale Statelor Unite poţi să ajungi actor. Atunci când David Berenstein mi-a propus să mă angajez pe Broadway, am acceptat fără să-i mai consult pe părinţii mei.

— Bănuiesc că Janet a fost distrusă.

— A plâns două zile şi două nopţi în şir, dar a refuzat să vină cu mine la New York. S-a întors la White Rock „aşteptându-mă să mă întorc, atunci când îmi va veni mintea la cap”.

— Ceea ce nu s-a întâmplat şi nu te-ai mai întors niciodată.

— Aşa este. După doi ani de sărăcie, când am început să câştig binişor din meseria de actor, am făcut o ultimă încercare de a o convinge să vină la New York. A refuzat.

Purta pe faţă aceeaşi mască arogantă şi un zâmbet

trist. Sandi îl privi cu compătimire:

— Date fiind multele incompatibilităţi dintre voi, căsătoria asta n-avea cum să reziste, Damion. Tu şi Janet aveaţi aspiraţii diferite. Ar trebui să nu te mai simţi vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat.

— Ar trebui mai ales să nu-mi mai pun sufletul pe tavă în faţa unui psihiatru, îi răspunse el destul de acru.

— Sfatul meu era unul prietenesc, nu profesional, Damion.

— Asta vrei să fii, Sandi? Prietena mea? o întrebă el liniştit.

În momentul acela, atmosfera se schimbă. Spaţiul dintre ei electrizându-se într-un mod aproape palpabil. De masa lor se apropie o infirmieră, risipind tensiunea care devenise de nesuportat:

— Doamna doctor Hawkins? se interesă ea. M-a trimis profesorul Matthews să vă anunţ că mama dumneavoastră a ieşit din operaţie.

Sandi se ridică brusc, sprijinindu-se de marginea mesei:

— Da… Cum a fost?

— Domnişoara Barini doarme încă, dar funcţiile vitale sunt excelente. Dacă vreţi să mă urmaţi, profesorul Matthews vă va da toate detaliile.

Sandi abia simţi mâna lui Damion care o ţinea de cot. De ce infirmiera fusese atât de evazivă? Oare mama ei nu stătuse în sala de operaţie mai mult decât era necesar?

Profesorul Matthews îi întâmpină în faţa uşii rezervei actriţei. Părea obosit, dar fericit.

— Bună ziua, Sandi. Din câte văd, sunteţi la fel de epuizată ca şi mine. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi atât de mult.

— Cum se simte? Este…

— Se simte perfect, Sandi. Operaţia a decurs foarte bine, doar că Gabriella ne-a rezervat o mică surpriză făcând o reacţie alergică la anestezic, deşi o testasem înainte. Ca să fiu sincer, ne-a făcut să trecem prin câteva momente foarte delicate…

Sandi trebui să-şi umezească buzele înainte să poată vorbi din nou:

— Dar sunteţi sigur că acum totul este în regulă?

— Absolut sigur. În ciuda acelui incident, recuperarea postoperatorie decurge mai bine decât ne-am fi aşteptat.

— Pot s-o văd?

Ea făcu o mişcare către uşă, dar profesorul Matthews întinse braţul şi o opri.

— Mama dumneavoastră este sub perfuzie şi are pe faţă masca de oxigen. Acesta este un procedeu clasic după o operaţie de acest gen, dar dacă nu sunteţi prevenită dinainte, puteţi avea un şoc.

O bătu pe umăr ca să-i facă un pic de curaj.

— N-aveţi niciun motiv să vă faceţi griji. E mai bine să doarmă, pentru că nu i-ar plăcea deloc să mă audă ce spun acum. Gabriella Barini este o femeie extrem de rezistentă.

Sandi dădu din cap în timp ce era copleşită de emoţie:

— Dar este fragilă! Nu este deloc rezistentă! strigă ea.

Şi, spre mirarea tuturor, dar şi a ei însăşi, izbucni într-un hohot de plâns zgomotos.

Damion rămase la început nemişcat, apoi o luă în braţe şi o strânse la piept. O legănă încet şi o mângâie pe păr până când plânsul i se mai domoli.

— Îmi pare rău, şopti ea cu obrazul lipit de cămaşa lui. Nu ştiu ce m-a apucat. Nu ştiu de ce…

— Pentru că eşti extenuată, spuse el. Pentru că îţi iubeşti mama.

Îi ridică bărbia cu degetul şi o privi în ochi:

— Hai să intrăm la Gabriella ca să ne asigurăm că tuburile acelea funcţionează corect, apoi te voi duce acasă. Ai nevoie de o noapte bună de somn.

Ea îşi şterse ochii cu dosul mâinii.

— Am nevoie de o batistă.

— Poftim, interveni profesorul Matthews, vizibil uşurat că n-o mai vedea plângând.

Sandi luă şerveţelele şi se desprinse cu regret din braţele lui Damion. Apoi, cu o mână pe clanţa uşii, se întoarse spre Damion şi-i spuse:

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru tot.

Capitolul 9

Pentru Damion Tanner hotărârea de a n-o mai vedea pe Sandi Hawkins era uşor de luat: o mai făcuse de patru ori de când o cunoştea. De patru ori descoperise totuşi că a pune în practică acea hotărâre era mult mai greu. După operaţia Gabriellei, se jurase să păstreze distanţa şi acum se îndrepta spre clinica Laurence la volanul maşinii lui de lux.

Ce simţea pentru femeia aceea? Campania de seducţie i se păruse la început uşoară. Pentru el intrase deja în obişnuinţă sistemul de a face mai întâi invitaţia la restaurant fără avansuri insistente şi în seara următoare la el în apartament, ceea ce crea tranziţia lină spre patul uriaş cu saltea de apă. Metoda asta, cu uşoare variaţii, funcţionase întotdeauna. La începutul carierei lui, fusese destul de naiv să creadă că femeile se lăsau cucerite de farmecul lui personal, dar îşi dăduse repede seama că de fapt succesele lui profesionale furnizau afrodiziacul necesar. Toate, fără nicio excepţie, îi făceau complimente referitoare la performanţele lui ca amant, dar el ştia foarte bine că ele s-ar fi simţit la fel de bine în braţele oricărei alte vedete. Probabil că ar fi putut să rămână întins pe spate şi să privească tavanul camerei fără ca ele să se simtă mai puţin convinse că petrecuseră o noapte de extaz fabulos.

Zâmbi ironic: de fapt, nu era un cap de ţară, mulţi bărbaţi s-ar fi mulţumit şi cu aşa ceva. Cred că încep să îmbătrânesc, se gândi el. Din ce în ce mai des, golul din „dimineaţa de după” înghiţea plăcerea facilă a „nopţii de dinainte”.

De ce oare serile petrecute cu Sandi se abătuseră într-un mod atât de enervant de la schema obişnuită? Unde greşise? Atunci când ea îl fixa cu ochii ei verzi, de ce era cuprins de dorinţa furioasă de a o trânti pe prima

suprafaţă plană care-i ieşea în cale şi a face dragoste cu ea până când ar fi urlat de plăcere? De ce simţea nevoia de a sta de vorbă cu ea, de a i se confesa aşa cum nu mai făcuse niciodată cu o altă femeie? Oare din pricină că ştia să asculte cu atâta răbdare, sau pentru că i se părea că, în ciuda răcelii atitudinii ei, avea o putere de seducţie devastatoare?

Măi să fie! Putea într-adevăr să i se pară doamna doctor Hawkins seducătoare? Cu excepţia serii când cinaseră împreună cu mama ei la Ma Maison, n-o văzuse îmbrăcată decât ca pe o membră a unei societăţi de binefacere. Niciodată nu observase la ea măcar un nasture desfăcut la bluză şi nu-i zărise nici măcar pielea de la baza gâtului. Nici nu voia să-şi imagineze ce lenjerie purta pe sub mohorâtele ei taioare de in – o centură de castitate, probabil!

Ironia situaţiei consta însă în faptul că toate astea n-aveau nicio importanţă. Între timp, descoperise că dorea cu disperare s-o aducă pe Alexandra Hawkins în patul lui, nu din cauza pariului lor prostesc, ci pentru că ardea de dorinţa nebună de a o avea.

Aşezat pe scaunul maşinii, trupul îi fremătă din cap până-n picioare. Să facă dragoste cu ea! De multă vreme nu se mai gândise la actul sexual ca la ceva inspirat de dragoste. Părinţii şi soţia lui îl învăţaseră că dragostea era sinonimă cu distrugerea, că a fi iubit însemna a fi devorat, a lăsa să-i fie atacată integritatea artistică şi din cauza asta rezista din toate puterile la ideea de a se îndrăgosti. De trei ani de când plecase din New York, învăţase să se cunoască foarte bine. Ştia că se folosea de relaţia fizică pentru a evita relaţia intimă. Îl costa mai puţin sufleteşte să petreacă noaptea într-un pat cu o femeie decât stând de vorbă cu ea. Atunci când trupul lui se împreună cu cel al unei femei, mintea, inima şi sufletul rămâneau în siguranţă în spatele barierelor de apărare.

Dar cu Sandi, interesul lui nu reuşea să se limiteze la nivelul pur fizic. Cu ea, simţea dorinţa arzătoare şi enervantă de a ajunge în străfundurile conştiinţei acesteia.

Murea de nerăbdare să descopere femeia pe care o ghicea ascunsă în spatele măştii de indiferenţă, a coculuі auster şi hainelor impecabile. Se surprinsese spunându-i lucruri pe care nu le mai spusese nimănui până atunci, numai pentru plăcerea de a-i stârni unul din rarele ei zâmbete.

Opri maşina în parcarea clinicii şi închise portiera cu zgomot. Trebuia să înceteze cu consideraţiile acelea plictisitoare referitoare la Sandi. Una era să dorească o femeie din punct de vedere sexual şi alta să repete la nesfârşit că femeia aceea îşi uzase sănătatea iubind o mamă egoistă şi abuzivă, şi era cu atât mai rău cu cât stomacul lui se strângea în mod dureros când şi-o amintea pe femeia aceea căzând în braţele sale, plângând în hohote şi cerându-i o batistă între două sughiţuri.

Parcurse culoarele clinicii până la uşa cu plăcuţa pe care scria Dr. Alexandra Hawkins. Secretara lui Sandi, o tânără femeie de treizeci şi cinci de ani, cu umeri laţi şi zâmbet amabil, îl întâmpină cu răsuflarea tăiată:

— Domnul Tanner! V-aş fi recunoscut dintr-o mie! Sandi vă roagă s-o scuzaţi, va trebui să mai aşteptaţi puţin. Am avut o zi infernală.

— Nu e nicio problemă. Pot să mai aştept.

Dar abia rosti aceste vorbe, că se deschise o uşă şi Sandi intră în încăpere. El simţi un zgomot înfundat în piept ca şi cum inima ar fi vrut să-i sară afară. Se sprijini nepăsător de birou, prefăcându-se indiferent.

Sandi purta o fustă maro – din nou! – şi o bluză din mătase albă cu nasturii pe partea dreaptă, în stil oarecum capac. Cu excepţia mâinilor, nicio bucăţică de piele nu era la vedere între gât şi genunchi şi totuşi, cât de senzuală i se părea şi cât de mult îi venea s-o trântească pe pat şi să-i descheie blestemaţii aceia de nasturi!

— Bună ziua, Damion, zise ea cu zâmbetul acela politicos care-l făcea să scrâşnească din dinţi de furie.

Nu putea să pară ceva mai bucuroasă că-l vede? Nu-şi pierdea stăpânirea de sine decât atunci când îşi făcea griji pentru mama ei?

— Îmi pare rău, continuă ea cu aceeaşi politeţe

enervantă. Mă aştepţi de mult?

— Nu, abia am sosit.

Ea îşi luă jacheta şi poşeta din piele – tot maro! – din dulap şi se întoarse spre secretară:

— Voi fi aici luni dimineaţă pe la ora şapte şi jumătate, Glenna, ca să fac ordine în hârţoage. Îţi mulţumesc pentru orele suplimentare prestate astăzi.

— Mi se pare foarte normal. Dacă n-aş mai sări din când în când peste câte o masă, aş avea nevoie curând de o nouă garderobă! Transmiteţi-i mamei dumneavoastră urările mele de însănătoşire grabnică.

— O voi face negreşit.

Pe culoar, se întoarse spre Damion:

— Apreciez foarte mult faptul că ai trecut pe aici să mă iei.

Vocea ei exprima aceeaşi politeţe neutră pe care o arătase şi secretarei. El privi în altă parte, rezistând cu greu dorinţei nebuneşti de a o lipi de trupul lui şi de a o săruta până când ar fi devenit fierbinte, roşie în obraji şi ar fi gâfâit de plăcere.

— Nu e niciun deranj să te duc la spital. Mă bucur că Gabriella poate să primească deja vizite. S-a operat numai de două zile.

— Da, dar mama nu face lucrurile ca toată lumea, spuse ea cu afecţiune în glas. Dat fiind că n-a murit pe masa de operaţie, va trece în extrema cealaltă şi se va restabili în mult mai puţin timp decât ar face-o altcineva după genul ăsta de intervenţie.

Când sosiră în rezervă, o găsiră pe Gabriella palidă, cu cearcăne adânci de oboseală sub ochi, dar foarte vioaie pentru un om care trecuse printr-o operaţie atât de grea. Îi anunţă veselă că profesorul Matthews avea de gând s-o externeze peste trei zile şi că putea începe filmările la noua peliculă la data stabilită.

În încăpere intră o infirmieră cu tava pentru cină pe care Gabriella o întâmpină cu o strâmbătură de dezgust:

— Dragii mei, ar fi mai bine să plecaţi. Nu voi mai avea suficientă energie să vă vorbesc. Dragonii ăştia

deghizaţi în infirmiere vor veni să mă bată la cap până când voi înghiţi şi ultima bucăţică din amestecurile astea scârboase.

Luă un bol plin cu o cremă galbenă pe care o scutură în mod ostentativ:

— Uite ce numesc ei mâncare! exclamă ea regăsindu-şi sarcasmul obişnuit.

Damion zâmbi:

— Dar chiar asta este, Gabriella! E o cremă răsturnată!

Ea se înfioră în mod teatral.

— Nu le-a fost de-ajuns că aproape m-au asasinat pe masa de operaţie, acum mă forţează să mănânc resturi de cremă! Am ajuns să cred că necazurile mele nu se mai termină niciodată.

— Mai ai şi jeleu de zmeură, observă Sandi. Şi o supă de pui.

Mama ei nu mai comentă nimic.

— Duceţi-vă, copii. La revedere, mergeţi repede şi mâncaţi ceva mai apetisant, ca să mă pot consola cu ideea că măcar voi aveţi parte de o cină ca lumea.

Când ajunseră în lift, Sandi zâmbi:

— Cred că e pe cale de a se restabili, nu-i aşa?

— Fără nicio îndoială.

— Mă întreb de ce era atât de grăbită să ne vadă plecaţi…

— Ar trebui să nu mai încerci să-i afli motivaţiile atunci când hotărăşte să facă ceva, zise el râzând. Vrei să vii să cinăm la mine acasă? Am de gând să fac tacos. Îţi garantez că reţeta mea e cea mai bună din America.

— Cum să refuz o asemenea ofertă?

Ea zâmbi, dar n-o făcu în arhicunoscutul mod politicos, ci era unul fermecător, aşa cum se întâmpla destul de rar. Îi admiră buzele, împietrit de dorinţa de a o săruta. Intensitatea acelei dorinţe îl enerva şi în timp ce o conducea la maşină, între sprâncene îi apăruse o cută adâncă. Obsesia lui devenea din ce în ce mai ridicolă. Cu cât o va duce mai curând în patul lui, cu atât mai repede

va putea să se liniştească şi să se ocupe de lucruri mai importante. Îi promisese lui Richard Hawkins să citească două scenarii şi el nici măcar nu le răsfoise. Atunci când o femeie începe să-i afecteze munca, era cazul să folosească mijloacele cele mai energice pentru a pune lucrurile la punct.

Când ajunseră în apartament, o conduse direct în bucătărie. Nancy, menajera, lăsase un bilet la vedere prin care îl anunţa că era în camera ei şi când avea nevoie de ea putea să sune. El mototoli mesajul şi-l aruncă la coş. Nancy se putea bucura în linişte de o seară liberă. Observă mirat că era nerăbdător ca un puştan s-o impresioneze pe Sandi cu talentele lui culinare.

— Ia loc, îi spuse el făcându-i semn spre unul din taburetele înalte din faţa barului care separa aparatura casnică de restul încăperii. Vrei ceva de băut?

— După o zi ca asta, cel mai înţelept ar fi să beau un pahar de apă rece, pentru a avea şansa de a rămâne trează în timpul cinei, dar o să-ţi cer un scotch dublu care mă va face probabil să cad sub masă. Măcar o voi face zâmbind.

— Ce-ai zice de un compromis, şi anume o bere slabă mexicană!? Procentul de alcool este foarte mic, dar merge mai bine cu tacos decât apa rece.

— E o idee foarte bună.

El scoase o bere din frigider, o deschise şi i-o întinse.

Ea bău cu înghiţituri mari şi apoi o puse pe bar, oftând mulţumită:

— Sunt sfârşită, Damion, nu pot să mă ofer să te ajut. Am chef numai să stau aici şi să-ţi admir îndemânarea de mare bucătar.

— Este exact ceea ce voiam să-ţi propun, dar dacă fac eu toată treaba, tu ai obligaţia să mă răsfeţi cu o conversaţie sclipitoare.

— Damion, sunt în picioare de la cinci dimineaţa, aşa că nu te aştepta la ceva spectaculos. Să zici mersi dacă voi fi cât de cât coerentă.

— Atunci, să vorbim despre noi. O să fie mai uşor. Să organizăm o repriză de întrebări şi răspunsuri.

El tocă o ceapă şi nişte piper verde cu o viteză uluitoare şi le aruncă într-o tigaie.

— Mai întâi, vorbeşte-mi despre Peter.

— Peter?

— Da. Prietenul tău Peter, care călătoreşte foarte mult.

— Ăă… da… Păi bănuiesc că e tot plecat. Nu l-am mai văzut de o vreme.

Cu o săptămână în urmă, n-ar fi observat imperceptibila transformare de pe faţa ei, dar în seara aceea, el văzu cum fruntea i se colorează uşor. De ce oare discuţia despre Peter o deranja atât de mult? De ce se simţea cuprins de un atac de gelozie prostească?

Puse nişte bucăţi de carne de vită în sosul fierbinte şi adăugă puţină sare:

— Te-ai gândit vreodată să te măriţi?

— Am fost logodită. Se numea Jim Bruckner şi era profesor de psihologie la UCLA; ne-am despărţit cu o lună înainte de căsătorie.

— A, da? Ce nu era în regulă?

— Nimic. Totul şi nimic. De fapt, Jim nu voia să se însoare cu mine, ci cu Alexandra Hawkins, fiica celebrului regizor Richard Hawkins şi a celebrei Gabriella Barini. Modul meu de viaţă îl fascina, nu personalitatea mea.

— Îmi pare rău de cele întâmplate. Probabil că a fost extrem de dureros pentru tine să descoperi toate astea, dar măcar ai avut norocul să afli adevărul înainte să fie prea târziu.

Ea ridică încet ochii spre el.

— Cred că amândurora ne-a fost rănită mai degrabă demnitatea decât sentimentele. N-am mai spus nimănui acest lucru, dar motivaţiile mele nu erau prea diferite de ale lui Jim. Eu voiam să mă mărit cu el pentru că era profesor la UCLA, avea o familie aşezată care trăia foarte confortabil într-o vilă de la periferia oraşului şi mai avea şi două surori zvăpăiate care-l adorau şi mă primeau cu braţele deschise. Ca să fiu sinceră cu mine însămi, nu-l iubeam cu adevărat pe Jim ca bărbat şi cred că nici el nu

era îndrăgostit de mine.

Damion se lupta cu valul de emoţii care-l asaltau, pe care însă preferă să nu le examineze mai îndeaproape. Ştia numai că dorea foarte tare s-o cuprindă în braţe, să-şi pună capul pe umărul ei şi să-i simtă răsuflarea pe obraz. Se întoarse rapid pentru a pune capacul pe tigaie şi a da focul mai mic.

— Va fi gata într-o jumătate de oră. Ţi-e foame rău?

Ea dădu negativ din cpa.

— Atunci, ce-ar fi să bem o bere în salonaş? Canapeaua e mult mai confortabilă decât taburetele de la bar.

— De acord, spuse ea fără nicio urmă de tulburare în glas.

O luă înaintea ei, cu capul plin de gânduri contradictorii. Cu o oră în urmă, hotărât s-o seducă, iar acum simţea pentru ea o tandreţe ciudată, mai mult protectoare decât senzuală. Devenea din nou nervos. Detesta această oscilaţie permanentă a sentimentelor lui.

— Ia loc, îi spuse el îndreptându-se spre combina stereo pentru a pune un disc.

Când se întoarse spre Sandi, ea stătea nemişcată în mijlocul încăperii, cu mâna crispată pe sticla de bere şi cu trupul încordat la maximum.

Fără să mai stea pe gânduri, din două salturi fu lângă ea şi-i desprinse degetele unul câte unul de pe sticlă şi o puse apoi pe masă.

— Ce s-a întâmplat? Ceva nu este în regulă, scumpa mea?

Cuvântul arhicunoscut îi scăpase fără să vrea, dar ea nu reacţionă în niciun fel; doar închise ochii.

— Mi-e frică, şopti ea. Nu vreau să mă îndrăgostesc de tine, Damion.

Inima lui începu să bată atât de puternic, încât respira cu dificultate. Dintr-un motiv inexplicabil, se temea să se apropie de ea, aşa că rămase la un metru distanţă:

— N-ai niciun motiv să te îndrăgosteşti de mine. Nici eu n-am niciun chef să mă îndrăgostesede tine.

Ce mod ciudat de a linişti o femeie pe care voia s-o ademenească în patul lui! îşi spuse el.

— Nu sunt pe cale de a mă îndrăgosti de tine, spuse ea pe un ton hotărât. Faptul că îmi doresc să am o relaţie fizică poate de scurtă durată cu tine nu înseamnă nimic special.

Foarte atent, el respiră uşurat:

— Nu, absolut nimic, aprobă el.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept, adoptând o atitudine distantă:

— Mulţi oameni au câte o aventură sexuală foarte plăcută şi săptămâna următoare nici nu-şi mai aduc aminte cum se numesc partenerii lor. Compatibilitatea fizică nu are neapărat un sens anume.

— Actul dragostei, spuse el cu blândeţe, are sensul pe care vrei să i-l dai.

— Dar, Damion, este o nebunie ca noi doi să facem dragoste! Ceea ce simţim unul pentru altul este de domeniul iraţionalului!

— Poate că e iraţional, dar e un sentiment foarte puternic.

El parcurse încet spaţiul dintre ei, studiindu-şi mişcările ca şi cum i-ar fi fost teamă să n-o pună pe fugă. O lipi de pieptul lui şi-i mângâie mătasea netedă a părului.

— Lasă-mă să te iubesc, şopti el. Arată-mi cum vrei să fii iubită, Sandi.

El văzu cum i se înroşesc obrajii, cum ridică ochii spre el şi deodată simţi cum trupul ei începe să tremure în braţele lui.

— Mâine vom regreta amândoi ceea ce facem acum, spuse ea oftând.

El îşi coborî mâna de-a lungul coloanei ei vertebrale, apoi o prinse de şoldurile graţioase şi le lipi de coapsele lui.

— Uite ce mult te doresc… Cum am putea să regretăm ceva ce vrem atât de mult să facem amândoi?

— Damion, e o nebunie…

— Dar e atât de plăcut… îi şopti el în timp ce-i scotea

ăcele din păr. Acesta căzu ca un nor negru în jurul umerilor ei.

El o privi câteva clipe în tăcere, apoi se aplecă şi puse cu atenţie ăcele pe măsuţă:

— Dacă într-adevăr nu vrei să facem dragoste, ar fi mai bine să pleci chiar în clipa asta, dar dacă rămâi, Sandi, nu-ţi voi mai oferi o altă ocazie ca să te răzgândeşti, pentru că nu voi mai fi în stare s-o fac.

— Vreau… vreau să rămân.

Fără să scoată un cuvânt, el găsi nasturele sub formă de perlă fină de la gulerul bluzei ei. Degetele îi tremurau uşor. Mai erau încă patru nasturi şi, deodată, se temu că nu va reuşi să-i descheie pe toţi fără să-şi piardă controlul şi să rupă mătasea subţire a acesteia. De multă vreme nu mai fusese dominat de o asemenea dorinţă doar la simpla idee că va vedea nişte sâni de femeie.

Simţul umorului îi dispăru complet în momentul în care ultimul nasture fu descheiat. Fantasmele care-l bântuiseră în nopţile lui albe se confirmau acum când privea pielea ei aurie şi catifelată. Bluza căzu pe podea în timp ce el se apleca şi o săruta pe gâtul graţios. Sutienul era ca o spumă de dantelă transparentă de culoarea pielii şi dorinţa deveni de o intensitate dureroasă. Îi prinse sânii în palme, dar acest simplu contact nu-l mulţumi suficient, de aceea se aplecă şi începu să-i sărute îndelung.

Avusese de gând să fie blând, să nu se grăbească, să lase gura să se joace cu a ei într-un mod extrem de senzual, pentru a-i demonstra că dispunea de o mare experienţă în domeniu şi o tehnică desăvârşită a sărutului. Dar imediat ce buzele ei se întredeschiseră la contactul cu gura lui, uită tot ce învăţase în braţele altor femei. Îşi vârî rapid limba printre buzele ei lacome, dorind s-o supună cu agresivitatea unui mascul primitiv pe care nu şi-o putea stăpâni. În timpul acesta lipi superbul ei trup de trupul lui, forţând-o să-i simtă ardoarea dorinţei. Ea se înfioră toată în braţele lui, continuând să-i ofere gura şi mai insistent şi el înţelese că ea tremura din cauza dorinţei, şi nu de frică.

Nu reuşi să-i deschidă încuietoarea sutienului. În

ultimii doisprezece ani nici nu-şi mai amintea câte femei dezbrăcase şi şoptise mai multe cuvinte seducătoare decât putea ţine minte, dar acum degetele lui erau stângace şi corzile vocale prea uscate pentru a putea vorbi. Încuietoarea se deschise în sfârşit, descoperindu-i sânii tari cu sfârcurile roz deja întărite de plăcere.

El închise ochii, zguduit de o dorinţă nebună. O va trânti acolo, pe covor şi o va avea chiar în locul unde se aflau… O cuprinse cu braţele şi-i căută fermoarul de la spate, îl trase şi, din fericire, fusta alunecă pe podea cu un foşnet uşor.

Nemulţumit de faptul că stăteau încă în picioare în mijlocul încăperii, o ridică şi o duse până la canapea. Ce uşoară era în braţele lui! Ea nu opuse rezistenţă când îi scoase şi restul hainelor. Stând în genunchi lângă ea, Damion îşi plimbă buzele peste pântecele ei, formând arabescuri lente de săruturi umede de la sâni la magnificele rotunjimi ale coapselor, masându-i fără încetare sfârcurile sânilor cu degetele, vrând să se abţină până când ar fi avut certitudinea că era pregătită să-l primească în ea.

Ea scotea strigăte slabe, dar şi unele mai intense care-i indicau lui Damion faptul că îi mai descoperise încă o zonă erogenă. Simţea plăcerea ei ca şi cum ar fi fost a lui însuşi. Deodată, ea îl prinse de cap cu ambele mâini, îl trase spre ea şi-şi apăsă puternic buzele pe gura lui. El îi vârî un picior între genunchi şi gestul lui o făcu să geamă uşor. Se uită la ea, temându-se că o rănise, dar îşi dădu repede seama că nu fusese un geamăt de durere. Avea buzele umede şi umflate de la săruturi. Ochii ei verzi – acei ochi reci care-i bântuiseră visele – nu mai erau aşa. Înflăcăraţi de dorinţă, stăteau aţintiţi asupra lui cu o patimă pe care n-ar fi îndrăznit niciodată să şi-o imagineze. Se zvârcoli pe pernele canapelei de parcă pluşul i-ar fi iritat pielea:

— Te vreau, Damion… Te vreau… Nu mai pot să aştept…

Timp de câteva secunde, imaginea triumfului

masculin arhicunoscut îl făcu să-i fiarbă sângele în vene, odată cu satisfacţia obişnuită pe care i-o producea o femeie când îi cerea s-o posede. Apoi triumful fu repede înlocuit de o patimă amestecată cu o tandreţe atât de intensă, încât devenise aproape dureroasă. Vru să-i spună ceva lui Sandi, ceva din care ar fi putut înţelege că avea cu totul alte sentimente faţă de ea, că în momentul acela făcea dragoste cu totul altfel decât înainte. Într-o străfulgerare a minţii lui tulburate, realiză că voia de fapt să-i spună că o iubeşte.

Te iubesc, Sandi. Acele cuvinte simple se formară în mintea lui, dar gura nu le rosti. I se părea că limba lui cântăreşte o tonă.

Într-un astfel de moment spusese multor femei că le iubeşte, fără să fie adevărat, dar acum, când era adevărat, îi era ciudă că nu putea să pronunţe acele câteva silabe.

— Te doresc cum n-am mai dorit nicio femeie. Eşti frumoasă, Sandi. Acum…

Ea se încordă sub el, tremurând toată, şi el o sărută din nou, în timp ce pătrundea uşor în căldura trupului ei. La început încet, se forţă să controleze ritmul mişcărilor sale până când copsele ei căpătară aceeaşi cadenţă.

Dorinţa lui crescu enorm, până în punctul în care era gata să explodeze într-o agonie insuportabilă. Mişcările lui deveniră mai violente şi Sandi gemu, încordându-se şi mai mult şi agăţându-se de el, în timp ce Damion îi acoperea buzele cu gura pentru a-i putea sorbi gemetele de plăcere. Atunci când se produse convulsia finală, Damion avu impresia că Sandi se dizolvă în trupul lui. Ultimele urme de autocontrol pe care le mai observase pe figura ei dispăruseră. Presiunea acumulată ajungând la apogeu, se produse explozia tumultuoasă a unui extaz indescriptibil. Nu ştia dacă era vorba de bucurie sau de tortură, dar cu siguranţă nu mai simţise niciodată ceva atât de puternic.

Mult mai târziu, se ridică într-un cot pentru a o privi pe Sandi. Avea fruntea plină de şuviţe umede. I le dădu la o parte cu tandreţe pentru a-i putea vedea ochii. Obrajii îi erau coloraţi încă de forţa pasiunii şi el îşi spuse că nu mai

întâlnise niciodată o femeie atât de frumoasă.

— Îţi mulţumesc, îi spuse el cu duioşie. Îţi mulţumesc că ai făcut dragoste cu mine.

Capitolul 10

A doua zi dimineaţă, o rază de soare care se strecura prin crăpătura draperiei duble o trezi din somn pe Sandi. Rămase nemişcată câteva momente, simţind căldura frumosului trup al lui Damion lipit de al ei. Patul lui cu saltea cu apă era mai mare decât cele obişnuite, dar în ciuda spaţiului pe care-l aveau la dispoziţie, se ghemuiseră unul în braţele celuilalt în centrul acestuia.

Se desprinse încet de el ca să-l poată privi. Nu părea prea relaxat. Chiar şi în somn, avea uşoare urme de oboseală pe faţă. Îi venea tare mult să-l legene şi să-i şteargă cearcănele de sub ochi, sărutându-l îndelung. Închise ochii ca să reziste tentaţiei. Nu, nu va fi atât de naivă încât să se creadă singura femeie din lume capabilă să elimine de pe chipul lui urmele de stres şi nici să-şi închipuie că noaptea aceea fusese la fel de specială pentru Damion, aşa cum fusese pentru ea.

Avusese dreptate să-i fie teamă să se culce cu el. Avusese presimţirea că îşi risca în felul acesta siguranţa personală şi presimţirile lui se cam adevereau. Din punct de vedere profesional, ştia totul despre teoria relaţiilor sexuale, dar în noaptea aceea Damion o învăţase cu adevărat ce însemna să faci dragoste.

O cuprinse un val de panică. Se jurase să nu iubească pe nimeni fără să fie iubită şi mai ales să nu se încurce cu un actor. Încă din copilărie, învăţase de la Richard şi Gabriella că actorii îşi rezervau emoţiile reale pentru aparatul de filmat şi ea îşi modelase caracterul în consecinţă. În toţi anii aceia suferise, dar acceptase să fie pe locul doi, după lentila obiectivului. N-avea deloc de gând să repete figura şi acum, când era adultă.

Damion era un actor profesionist, foarte ataşat de meseria lui, lucru care nu lăsa loc pentru o relaţie permanentă. Pentru o vedetă ca Damion iubirea nu era decât o distracţie între două filmări, pe când ea, doamna

doctor Alexandra Hawkins, n-avea nicio predilecţie pentru o legătură pripită între doi pacienţi.

Dacă s-ar ridica în clipa aceea din pat, poate că ar reuşi să iasă din apartament înainte să se trezească Damion, dar dacă ar rămâne, poate ar mai face încă o dată dragoste… Se uită cu teamă spre pat. În definitiv, chiar şi o femeie cu scaun la cap ca ea putea măcar o dată în viaţă să facă un pas greşit!

— Bună dimineaţa, spuse vocea lui gravă, pătrunzând-o până în adâncul sufletului.

Damion stătea rezemat într-un cot.

— Bună dimineaţa.

— Cum de-ai ajuns aşa departe de mine? Ne simţeam foarte bine acolo, în mijlocul patului.

— Aveam de gând să mă ridic.

Dintr-un salt, ajunse lângă ea şi o privi cu înţelegere şi ironie în acelaşi timp. Îi ridică bărbia cu degetul ca s-o poată studia mai bine:

— Ce vedem noi aici? E posibil oare să pari atât de tristă în patul meu cu saltea de apă superlux şi temperatură controlată? Statutul casei mele interzice un asemenea comportament.

Ea se apropie şi mai mult de marginea patului, forţându-se să zâmbească:

— Sunt supărată pentru că n-ai cearşafuri de satin negru, glumi ea. Credeam că toate starurile de la Hollywood au aşa ceva.

— Trebuia să-mi spui mai devreme. Eu iau în serios îndatoririle mele de vedetă şi am câteva garnituri în dulap. Pe vremea când locuiam la New York şi serialele mele de televiziune începeau să aibă succes, eram convins că satinul negru dă bine imaginii mele. Cred totuşi că am mai evoluat un pic de atunci.

Degetele sale descriseră nişte cercuri mari pe pântecele lui Sandi. Fără să vrea, puse şi ea mâna pe pieptul lui, pentru a-i simţi părul întunecat şi des sub palmă:

— Şi nu te-ai îndrăgostit niciodată, Damion, în toţi

anii aceia cât ai stat la New York?

Ochii lui se îngustară, exprimând un umor sarcastic:

— Ba da! Eşti chiar enervantă, Sandi! N-ai citit niciun articol despre mine?

— Nu mă refer la numărul nesfârşit de starlete pe care le-ai întins pe satinul negru. Te întreb dacă ţi s-a întâmplat să şi iubeşti.

Câteva clipe chipul lui se întunecă, apoi ridică indiferent din umeri:

— Nu. Niciodată… Dar tu, Sandi? Ai mai iubit pe cineva?

Nu înainte de a te întâlni, îşi spuse ea, dar îşi alungă repede acel gând din minte:

— Nu. N-am iubit niciodată cu adevărat.

El era acum atât de aproape de ea, încât putea să-i simtă bătăile înfundate şi ritmice ale inimii. Oare la ce se gândea? Petrecuseră jumătate din noapte făcând dragoste, dar nici măcar o singură dată n-o lăsase să bănuiască în vreun fel că ar fi dorit ceva mai mult decât plăcerea temporară de a o poseda. El se uită la ea, dar oare o vedea? Sau o vedea pe cea mai recent cucerită dintr-un lung şir de femei? îşi întoarse faţa către pernă pentru ca el să nu observe tristeţea din ochii ei.

— Sandi, nu te întoarce… Te implor…

De ce vorbea atât de şovăitor?

— Sandi… te doresc… te rog… aş vrea încă o dată…

— E târziu. Trebuie să plec.

— Nu, nu acum. Mai stai puţin.

El îşi apăsă buzele pe vârful nasului ei şi simţi că barba lui îi înţeapă pielea. Se încordă atunci când o prinse de mijloc şi-i opuse rezistenţă când se apropie de ea, dar ştiau amândoi că rezistenţa aceea nu era serioasă. Să fii iubită de Damion era o distracţie periculoasă, dar cum să nege faptul că şi-o dorea cu atâta putere?

— Eşti atât de frumoasă, şopti el, sărutându-i cu gura lui lacomă părul, ochii, obrajii şi la sfârşit buzele senzuale.

Ea încercă din nou să scape, dar el nu-i luă în seamă rezistenţa, prinzându-i capul cu ambele mâini pentru a o

săruta cu forţa. Pentru câteva clipe ea îşi strânse buzele, dar în noaptea trecută el învăţase cum să-i trezească dorinţa şi reţinuse foarte bine lecţia. Sub mângâierea degetelor lui, ea deschise gura, îşi încolăci braţele pe după gâtul lui şi trupul ei se făcu unul cu al lui Damion. De ce oare în niciuna din cărţile ei de psihologie nu se relata acel interesant fenomen ştiinţific?

El o mângâie până când fu orbită de dorinţa de a fi din nou a lui. îl primi în ea cu un tremur de plăcere intensă, se arcui sub el cu o dorinţă aproape dureroasă, înfigându-i unghiile în muşchii spatelui şi îndemnându-l prin mişcările ei ritmice s-o iubească fără sfârşit.

— Te iubesc, Sandi, spuse el.

În momentul acela, din ochi i se prelinse o lacrimă şi trupul ei explodă într-un milion de raze de soare.

Probabil că adormise din nou sau poate nu auzise soneria de la intrare, pentru că dormitorul lui Damion se găsea la capătul celălalt al apartamentului. Oricum, ea moţăia atunci când cineva bătu la uşă. Abia mai avu timp să-şi acopere umerii cu cearşaful înainte să intre menajera:

— O, îmi pare rău că vă deranjez, domnule Tanner. Credeam că sunteţi singur. Nu ştiam că aţi avut un musafir aseară.

Individa nu era nici jenată şi nici mirată că-l descoperă pe patronul ei în pat cu o necunoscută:

— Bună dimineaţa, domnişoară, adăugă ea politicoasă fără să-i arunce nicio privire lui Sandi… A venit domnul Richard Hawkins, domnule Tanner. Să-i spun să mai aştepte?

— Da, într-adevăr, asta ar fi cea mai bună i…

— Să crezi tu c-o să aştept! strigă de pe coridor vocea lui Richard. Aştept de zece zile să binevoieşti a citi scenariul ăla blestemat şi mâine am întâlnire cu producătorul.

Menajera dispăruse cu tact în timp ce el dădea buzna în cameră, mergând direct spre fereastră, fără să arunce nicio privire spre pat.

— Pentru Dumnezeu, Damion! E deja ora prânzului!

Trase cu o mişcare furioasă cele două draperii şi încăperea se umplu de o lumină orbitoare.

— Dă-i papucii fufei şi vino la muncă. Nu mai avem decât douăzeci şi patru de ore ca să ne hotărâm dacă pornim din nou la drum împreună pentru a câştiga o jumătate de milion de dolari fiecare! Chiar mă întreb dacă ţi-ai aruncat măcar ochii pe scenariu!

Richard se întoarse şi în cele din urmă privi spre pat. Sandi abia avu timp să-şi vâre capul sub cearşaful albastru, rugându-se la Dumnezeu să provoace un cutremur de pământ. Poate că în debandada care va urma, ar putea s-o şteargă fără ca tatăl ei să apuce s-o recunoască. Slaba ei speranţă se risipi în momentul în care Damion reuşi să vorbească:

— Nu e o fufă, spuse el liniştit, nevăzând niciun motiv să-i păstreze identitatea secretă. E Sandi.

Ea simţi că roşeşte din creştet până-n tălpi.

— Puţin îmi pasă mie de numele sau culoarea…

Richard tresări şi se opri în mijlocul frazei:

— Vrei să spui Sandi Hawkins? Fiica mea? Dar ce te-a apucat, sărmanul meu prieten, să ţi-o vâri pe Sandi în pat?

Damion nu spuse nimic, desigur din respect faţă de ea… Nici n-ar fi vrut să ştie ce răspuns i-ar fi dat dacă cei doi bărbaţi ar fi fost singuri. Cu inima strânsă, coborî cearşaful până la nivelul nasului:

— Bună dimineaţa, tată.

Tatăl ei o privi preţ de mai puţin de o secundă şi-şi luă rapid ochii de la ea:

— Bună dimineaţa.

Şi îşi drese glasul înainte de a continua:

— Fiica mea, Sandi! Ce idee ai putut să ai, sărmane prieten!

Tonul vocii lui demonstra din nou că era scandalizat numai de alegerea pe care o făcuse marele Damion Tanner şi nu de jignirea adusă fiicei sale seduse.

— Dacă ai avea amabilitatea să pleci, pentru ca eu şi Sandi să ne putem îmbrăca, probabil că ar putea exista

eventualitatea de a sta de vorbă ceva mai târziu.

— Bine, bombăni el prost dispus, dar nu uita că azi avem treabă pe platou şi deci nu e momentul potrivit să te duci să te distrezi sub duş. Unde este scenariul tău?

— În living, pe măsuţă.

— Bine, o să mă uit peste adnotările tale, dar ai face bine să te grăbeşti, Damion şi să-ţi pui mintea la treabă. E incredibil!… Sandi… când ai atâtea scenarii de citit!

Ieşi din încăpere trântind uşa în urma lui.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, spuse Damion pe un ton clam. Nancy n-ar fi lăsat pe nimeni să ajungă până aici dacă ar fi ştiut că am… musafiri.

— Sunt convinsă că Nancy este foarte bine dresată.

Sandi se ridică din pat înfăşurată în cearşaf. Realiză că situaţia grotescă în care se găseau nu-l stânjenea absolut deloc. Probabil că această scenă se repetase deja de nenumărate ori până atunci.

— Aş vrea să fac un duş, spuse ea pe un ton indiferent, evitându-i privirea.

El îi indică peretele cel mai îndepărtat pe care se aflau mai multe uşi.

— Sunt două băi. Cea din dreapta oglinzii este de obicei a mea. Poţi s-o foloseşti pe cea din stânga.

— Mda… O baie pentru el, o baie pentru ea, îl ironiză ea, ce metodă practică pentru a scăpa rapid de intimitatea unei nopţi de dragoste.

— Da, dacă aşa vezi tu lucrurile, este într-adevăr practic. Sandi, continuă el, cred că e un moment nepotrivit să vorbim despre noaptea trecută. Tatăl tău aşteaptă să…

— Te rog, nu-ţi face griji, îl opri ea îndreptându-se spre uşa indicată de el. M-am născut la Hollywood şi ştiu că lectura unui scenariu are prioritate faţă de discuţia cu o fufă.

Se simţea atât de rău şi era atât de furioasă, încât nici nu mai vedea în faţa ochilor.

— Un milion de dolari are prioritate asupra multor lucruri, îi răspunse el rece, dar nu asta am vrut să sugerez în momentul în care am spus că nu e momentul potrivit.

Cu mâna pe clanţa uşii, rămase cu spatele la el, pentru ca Damion să nu-i vadă lacrimile:

— Repet, Damion, nu-ţi face griji. Nu-mi datorezi nicio explicaţie. Ai câştigat pariul şi în plus m-ai făcut să petrec o noapte splendidă, pentru care îţi mulţumesc. Ce-am putea să ne mai spunem?

Închise uşa băii şi intră sub duş, după ce deschise apa rece la maximum.

Cuvintele tatălui său i se infiltrau ca un acid în suflet. Nu-i fusese şocat absolut deloc simţul moral atunci când o surprinsese în pat cu Damion şi, nici n-o compătimea că făcuse un lucru pe care poate îl va regreta mai târziu, ci fusese pur şi simplu uluit că Damion Tanner, care-şi putea oferi cele mai frumoase femei din lume, îşi pierdea timpul cu insipida şi enervanta Alexandra. De fapt, şi ea îşi punea aceeaşi întrebare.

Dar la ce s-ar fi putut aştepta de la tatăl său? Până la urmă, jignitor era faptul că Richard şi menajera considerau prezenţa ei în patul lui Damion ca pe un episod obişnuit din jocul hollywoodian, la care ea se jurase să nu participe niciodată. Damion n-avea nicio vină că, uitând regulile jocului, se îndrăgostise de el.

Se întoarse în cameră înfăşurată într-un prosop, dar numai găsi pe nimeni acolo. Se îmbrăcă şi se îndreptă cu pas hotărât spre living. Orgoliul ei suferise o grea lovitură, dar îi mai rămăsese totuşi suficientă demnitate pentru a ascunde acest lucru.

Uşa livingului era întredeschisă. Bătu uşor şi intră. Damion şi tatăl ei stăteau în genunchi în faţa canapelei cu scenariul împrăştiat în toată încăperea.

— Am plecat, îi anunţă ea cu răceală. Am de gând să mă opresc la mama, la spital. Ai ceva să-i transmiţi?

Fără să ridice capul din hârtiile care-l înconjurau, Richard îi răspunse preocupat:

— Sărut-o din partea mea, mă bucur că îi merge bine… Ce-am făcut cu scena în care Jude ameninţă că-l omoară pe amantul soţiei lui?

— Cred că e aici, spuse Damion luând câteva foi de

pe măsuţă. Da, asta e. E o scenă foarte bună, cu un mare impact emoţional.

— La revedere, Damion.

El o privi indiferent, ca şi cum n-ar fi reuşit s-o focalizeze. Dacă Sandi n-ar fi văzut de zeci de ori acea expresie şi pe chipul mamei ei, ar fi crezut că este beat sau drogat.

— Pa, iubiţico, spuse el întorcându-se imediat la hârtiile lui. Ei i se păru că îi spune „iubiţico” pentru că nu putea să-şi amintească numele ei.

— Te sun diseară, adăugă el vag.

— Da, bineînţeles.

Abia în holul clădirii îşi dădu seama că-şi lăsase maşina la clinică. Chemă un taxi şi portarul o însoţi până la trotuar:

— Minunată zi, nu-i aşa, domnişoară? Niciun pic de umezeală. Nu există nicăieri în lume un oraş mai frumos ca Los Angeles atunci când soarele se hotărăşte să strălucească!

Ea izbucni în râs şi-şi muşcă buza de jos pentru a nu face o criză de isterie:

— Aveţi dreptate! Nimic pe lume nu seamănă cu Los Angeles.

Capitolul 11

Nu se aştepta deloc ca Damion s-o sune şi de aceea nu fu mirată când constată că sâmbătă şi duminică nu primi niciun telefon de la el. Duminică seara era convinsă că va putea supravieţui chiar şi în condiţiile în care n-ar mai fi apărut niciodată în viaţa ei. Îi demonstrase într-un mod cât se poate de umilitor că pentru el cariera era mai importantă decât aventurile trecătoare. La urma urmei, îi era recunoscătoare lui Damion că n-o sunase. Orice încercare de a mai prelungi relaţia lor nu făcea decât să-i mărească suferinţa şi disperarea.

Dar ţi-a spus că te iubeşte… protesta slab o voce interioară pe care psihiatrul o făcu să tacă imediat. Dragă doamnă doctor, astea sunt nişte cuvinte care nu puteau să lipsească dintr-o tactică amoroasă perfectă. Damion

Tanner nu putea să nu-ţi şoptească cuvinte dulci la ureche. La ce să te aştepţi de la un bărbat ca el? Să ragă ca un animal în focul acţiunii?

Întreaga noapte albă de duminică spre luni îşi repetă aceste argumente pe diverse tonalităţi. După ce lucră toată dimineaţa la clinică, se convinsese că sosirea inopinată a tatălui ei în cameră o salvase de la multe necazuri. Cu cât se va gândi mai puţin la Damion, cu atât suferinţa va dispărea mai repede. Pe la prânz, primi un buchet uriaş de trandafiri roşii, cu un cartonaş fără plic şi nesemnat prins de celofanul ambalajului, astfel încât mesajul fusese expus tuturor ochilor indiscreţi: „În seara asta sunt liber la ora şapte. La tine, sau la mine?”

Timp de câteva secunde, oscilă între a plânge de furie pentru aroganţa pe care o dovedea faţă de ea sau să sară în sus de bucurie pentru că încă o mai dorea. În cele din urmă prima variantă ieşi învingătoare. A, nu! Nu va risca nici să-l sune şi nici să fie găsită acasă, în cazul în care ar trece pe la ea. Cum îndrăznise să trimită un mesaj în văzul tuturor? Cum îndrăznise să presupună că va ghici cine era expeditorul acestuia? Câtă impertinenţă!

Scotoci printre hârtiile de pe birou până găsi o invitaţie la un seminar de specialitate care avea loc chiar în seara aceea. De teamă să nu se răzgândească dacă va trece mai întâi pe acasă, se duse de la clinică direct la sala de conferinţe. Când seminarul se termină, nu putea spune dacă fusese interesant sau plictisitor, deoarece petrecuse cele trei ore interminabile visând cu ochii deschişi la Damion.

La cinci minute după ce ajunse acasă, sună telefonul:

— Mi-a fost dor de tine în seara asta. Te-am sunat din sfert în sfert de oră. Patul este atât de gol fără tine… şi braţele mele nu s-au simţit niciodată atât de singure.

Inima lui Sandi începu să bată atât de puternic, încât ar fi putut fi auzită la capătul celălalt al firului.

— Peter! exclamă ea bucuroasă. Ştiam că te-ai întors, trandafirii aceia nu puteau veni decât de la tine!

Damion înjură.

— Ştii foarte bine că nu sunt Peter! De ce n-ai răspuns invitaţiei mele, Sandi?

— Ce se poate răspunde unui mesaj atât de impertinent? De ce n-ai semnat? Crezi cumva că eşti singurul bărbat care este interesat de mine?

— Nu, răspunse el, dar sper să fiu singurul la care ţii cu adevărat.

Vocea ei explodă în telefon:

— Aşa cum ţii tu la mine, Damion? Cum ai ţinut în cele două zile în care ai fost prea ocupat ca să mă suni?

— Sandi, a fost vorba de nişte împrejurări speciale. Lasă-mă să vin la tine şi îţi voi explica totul…

— Nu e nimic de explicat, am înţeles deja, Damion, îl opri ea, simţind cum furiei îi ia locul obişnuita ei răceală. Atunci când este vorba despre lumea filmului, împrejurările sunt întotdeauna speciale.

— Nu pot să cred că în munca ta nu apar şi situaţii critice! Sunt convins că în anumite momente necesităţile unui pacient sunt prioritare şi tu trebuie să-i stai la dispoziţie în cazul în care eşti o profesionistă competentă şi serioasă.

— Normal că apar şi momente de criză la clinică, dar ele nu durează în niciun caz trei zile şi nu se întâmplă în fiecare zi, pe când lumea filmului se află într-o stare de criză permanentă!

— Sandi, nu putem vorbi despre toate astea la telefon… Sunt multe neînţelegeri de clarificat. Vrei să treci pe la mine, mâine seară?

Inima o îndemna să accepte, dar vocea raţiunii fu mai puternică. După doar o noapte petrecută cu Damion, viaţa ei o luase razna. Ce-ar fi urmat dacă ar continua relaţia cu el? Cum ar supravieţui inevitabilei despărţiri, dacă ar deveni dependentă de el?

— Nu, Damion, spuse ea cu fermitate. Nu voi trece nici mâine, nici în altă seară.

Închise telefonul şi se grăbi să formeze numărul de la „Abonaţii plecaţi de acasă” pentru a-şi înregistra postul telefonic.

Apoi îşi petrecu jumătate din noapte plângând, după care se cufundă extenuată într-un somn profund.

*

Gabriella Barini plecă din spital în ziua fixată şi se mută cu multă pompă în apartamentul ei din hotelul Bel Air. Patru infirmiere şi două ajutoare se agitau în permanenţă la căpătâiul ei şi de aceea convalescenţa el fu scurtă. Frumuseţea sclipitoare îi revenise înainte de a-şi recupera în întregime forţa fizică.

La puţin timp după ce ieşi din spital, o invită pe Sandi să ia cina la ea. Nu trebuia să iasă din hotel, spuse ea, pentru că încă nu i se dăduse voie să înghită ceva care să semene cât de cât a mâncare. Sandi, căreia în ultimele zile îi era indiferent cu ce se hrăneşte, comandă acelaşi meniu ca şi mama ei: piept de pui fiert şi piure de morcovi.

— Mâncare pentru bebeluşi, bodogăni Gabriella cu o mutră scârbită când li se aduse comanda.

Luă furculiţa şi gustă din pui, evitând privirea fiicei sale. Sandi avea ciudata impresie că Gabriella Barini, o femeie extrem de sigură pe ea, era uşor stânjenită.

— A trecut pe la mine Damion Tanner în după-amiaza asta, spuse ea brusc.

Sandi simţi cu neplăcere că roşeşte. I se părea un secol de când nu-l mai văzuse şi-i tremurau genunchii de fiecare dată când îi auzea numele.

— Serios? spuse ea cu o indiferenţă prefăcută. Drăguţ din partea lui. A început filmările la noua producţie?

— Habar n-am. Abia reuşesc să ştiu cum stau lucrurile cu filmul meu, dar să mă mai ocup şi de ale altora!

Gabriella îşi şterse buzele cu delicateţe, bău o înghiţitură de apă şi puse paharul înapoi pe masă, în timp ce Sandi, stând parcă pe cărbuni încinşi, aşteptă să continue discuţia. Nu-i era foame de mâncare, ci de veşti despre Damion.

— Îmi place noua ta coafură, continuă Gabriella spre

dezamăgirea ei. E modernă şi-ţi scoate în evidenţă puritatea trăsăturilor clasice, rochia îţi stă foarte bine şi umbra mov de pe pleoape se asortează cu ochii şi îmbrăcămintea.

— Da? Mă bucur că-ţi place cum arăt, mamă. Cred că garderoba mea avea nevoie de puţină veselie.

— De data asta, părerile noastre coincid pe deplin.

Sandi îşi răsuci şervetul în jurul degetului, apoi, dându-şi seama ce făcea, îl aruncă pe scaun.

— Ţi-a… ăă… Damion ţi-a spus ceva interesant?

— Evident! Ce întrebare! Damion este cel mai sclipitor şi mai interesant dintre toţi bărbaţii!

— A… a vorbit… despre mine? întrebă Sandi, în timp ce obrajii şi gâtul parcă îi luaseră foc.

— O, desigur, zise mama ei evaziv. Ar fi fost ciudat să vină aici şi să nu pomenească de tine. Spune-mi, Sandi, ce părere ai despre noul meu neglijeu? E un albastru mai puţin obişnuit, nu-i aşa? Mă întreb dacă n-aş putea să-mi fac şi o rochie de aceeaşi culoare.

— Da, mamă, e un albastru superb, spuse ea cu un oftat resemnat, dar tu eşti mereu superbă, în orice fel de albastru şi în orice te-ai îmbrăca.

Gabriella ridică ochii spre fiica ei, schiţând un zâmbet.

— Aici, draga mea, te înşeli. Există o mulţime de croieli şi de culori în care arăt groaznic, dar sunt suficient de şireată ca să nu port ce nu mă avantajează.

— Nu, mamă, nu eşti şireată, tu ai o spontaneitate dezarmantă. Eu sunt cu calculele în familie.

— Vei vedea că vom mai discuta despre asta… Apropo, Mark Kline m-a invitat să apar în emisiunea lui miercuri dimineaţa. Mi-ar face multă plăcere dacă te-ai uita şi tu.

Când auzi vestea, Sandi se miră:

— Ai urât întotdeauna emisiunile în direct. Eşti sigură că te simţi suficient de întremată ca să apari în faţa camerelor de luat vederi?

— Da.

Gabriella zâmbi din nou. Terminase de mâncat şi părea foarte mulţumită de ea însăşi.

— Vrei ceva la desert? o întrebă ea pe Sandi.

— Da. O îngheţată cu ciocolată şi alune.

— Atunci dă comanda, deşi, după părerea mea, n-am crezut niciodată că ciocolata poate constitui vreun leac pentru supărarea din dragoste.

Sandi nu îndrăzni s-o întrebe pe mama ei ce voise să spună de fapt prin acele cuvinte.

*

Miercuri dimineaţă, îşi luă tava cu micul dejun în salon şi deschise televizorul. Mark Kline tocmai termina prezentarea invitatei lui.

— Vorbiţi-ne despre noul dumneavoastră film, spuse Mark. Din câte am auzit, veţi juca în el un rol mai neobişnuit.

— Da, filmul acesta este foarte excitant pentru mine…

Vibraţiile vocii ei erau suficiente ca să ţină telespectatorul cu sufletul la gură. Spre deosebire de multe alte actriţe, se pricepea foarte bine la arta interviului.

— Dar în dimineaţa asta, continuă ea, sunt atât de fericită, încât n-aş putea vorbi despre munca mea. În dimineaţa asta sunt înainte de toate mamă.

Clipind des din gene, se transformă ca prin minune în imaginea perfectă a mândriei materne. Sandi avu presimţirea unui dezastru iminent. Gabriella îşi coborî vocea la un nivel confidenţial, invitându-i pe cei zece milioane de telespectatori ai postului să-i afle secretele de familie.

— Este vorba despre fiica mea. Alexandra Hawkins, născută din căsătoria mea cu Richard Hawkins. Vă închipuiţi deci cât de bucuroasă sunt să anunţ că fiica mea se va mărita săptămâna viitoare cu Damion Tanner.

Sandi puse cu mare grijă pe masă ceaşca de cafea pe care o ţinea în mâini şi apoi sări de pe scaun strigând la

ecranul televizorului:

— Ai înnebunit? Nu cumva profesorul Matthews ţi-a scos o bucată din creier în loc de vezica biliară? Cum poţi să-mi faci aşa ceva, mamă? Cum… cum poţi fi atât de crudă?

Furia care-i înceţoşa privirea şi-i astupa urechile o făcu să piardă câteva întrebări ale lui Mark Kline. Se mai linişti puţin chiar în momentul în care Gabriella anunţa că ceremonia va avea loc într-un cerc restrâns de prieteni, dar că „scumpa" ei Alexandra ţinuse să îmbrace tradiţionala rochie albă pe care va merge s-o comande chiar în după-amiaza aceea la un croitor faimos.

— Fiica mea consideră că nu iubeşti decât o dată în viaţă şi pentru mine e o mare bucurie faptul că se căsătoreşte cu un bărbat atât de pasionant şi de sclipitor ca Damion Tanner!

Sandi închise televizorul. Dacă ar mai fi ascultat un singur cuvânt din minciunile mamei ei, ar fi spart televizorul. Se duse în bucătărie şi bău un pahar mare cu apă.

Sună telefonul, dar nu răspunse. Oricine ar fi fost, nu era în stare să poarte o discuţie coerentă sau măcar politicoasă. Dar de fapt, de ce era atât de furioasă? Probabil că oamenii vor fi uimiţi sau cel mult plictisiţi. În definitiv, anunţul Gabriellei nu va crea un rău prea durabil. La început, ziariştii se vor gândi că discreţia „logodnicilor" va duce la ţinerea secretă a locului unde va avea loc ceremonia; apoi „despărţirea" va fi obiectul bârfelor hollywoodiene vreme de câteva zile, după care vor fi înlocuite cu alte subiecte arzătoare ale actualităţii locale. Sfârşitul unei idile prezenta mai puţin interes aici decât începutul ei.

Trebui să recunoască totuşi faptul că furia ei avea o altă cauză şi anume aceea că îşi dorea cu disperare ca anunţul mamei ei să fie adevărat.

Când auzi soneria de la intrare, se îndreptă în mod automat spre uşă, apoi îşi aduse aminte că ultimul lucru pe care şi-l dorea era acela de a avea musafiri.

Soneria se auzi din nou:

— Sandi, deschide uşa! Imediat!

— Nu pot. Nu sunt acasă.

— Foarte bine, dacă nu eşti acasă, înseamnă că n-o să mă vezi când o voi dărâma!

— Damion, sper să nu faci aşa ceva!

— Crezi că mi-e frică? urlă el.

Deşi ştia că uşa era din stejar întărit cu un blindaj din fier, văzându-l pe Damion atât de hotărât să mute chiar şi munţii din loc, deschise.

Era îmbrăcat ca de obicei în blugi şi tricou şi cu toate astea nu i se păruse niciodată mai frumos. Ochii îi scăpărau de furie. Dădu buzna în living şi începu să se agite ca un leu în cuşcă:

— Ce tertipuri ai pus la cale împreună cu mama ta? Refuzi să vorbeşti cu mine şi să mă vezi timp de o săptămână şi aflu acum, împreună cu alte câteva milioane de telespectatori că faci planuri de măritiş cu mine! Nu ţi-a trecut prin cap să ceri mai întâi şi părerea mea? Sau crezi că poţi să mă târăşti cu forţa în faţa altarului!?

Ea se întoarse spre el, încercând să-şi transforme toate emoţiile într-o furie la fel de mare ca a lui, ceea ce ar fi fost mult mai demn decât să izbucnească în lacrimi sau să-i cerşească un sărut:

— N-am nimic de-a face cu farsa asta! Crezi cumva că mă amuză faptul că mama mă face de râs la televiziune trântind un anunţ atât de ridicol, de tembel, de absurd…

— Ce ţi se pare atât de tembel? o opri el, ameninţător. Oricât de ciudat ţi s-ar părea, există destule femei care nu s-ar simţi nicidecum „ridicole” măritându-se cu mine!

— O, da, aşa este! Vedetele le-au fascinat întotdeauna pe masochiste!

În focul discuţiei se apropiaseră unul de altul şi acum numai o barieră subţire despărţea căldura celor două trupuri. Sandi îşi înfipse unghiile în palme pentru a n-o depăşi, apoi inspiră adânc şi-şi încruciţă braţele la piept.

— Uite ce e, Damion, îmi pare rău pentru acest

incident. Nu ştiu exact ce-a fost în mintea mamei, dar voi chema imediat câţiva ziarişti şi voi da o dezminţire.

— Sandi, uită-te la mine, te rog.

Ea îi simţi răsuflarea precipitată pe obraz şi, deşi ţinea ochii închişi, ghici că se apleca spre ea. Dacă n-ar fi făcut nicio mişcare, ar fi sărutat-o. Oare acceptarea unui sărut reprezenta o nebunie atât de mare?

Tresăriră amândoi în momentul în care auziră pe cineva sunând îndelung la uşă.

— Eu sunt! strigă Gabriella când Sandi se apropie de intrare.

Chiar şi prin lemnul gros de stejar, vocea mamei sale nu i se păru că exprimă vreun regret pentru cele petrecute, ba chiar era mulţumită de festa pe care le-o jucase. N-o lăsă pe Sandi s-o bombardeze cu întrebări sau reproşuri, ci se îndreptă imediat spre living, răspândind în jur mirosul parfumului ei favorit. Îl întâmpină pe Damion cu un zâmbet părintesc:

— Dragul meu! Ce noroc că eşti deja aici! În sfârşit, vom putea să ne explicăm toţi trei pe îndelete.

— Eu unul nu cred că am vreo explicaţie de dat, îi răspunse Damion, extrem de furios.

— Să înţeleg de aici că deja i-ai spus fiicei mele cât de mult o iubeşti? Atunci, totul este perfect, vom face economie de vorbe inutile.

Pentru prima oară, Damion păru să fi rămas fără replică. Sandi nu mai rezistă fizic şi se prăbuşi pe un fotoliu. Atunci când mama ei intra într-un rol nou, ştia de minune să ardă etapele! Chiar în momentul acela, stând drept în centrul camerei, dădea un spectacol strălucit, imitând-o pe Regina Elizabeta primind-o pe prinţesa Diana în sânul familiei regale.

— Nu sunteţi deloc prea vorbăreţi în dimineaţa asta, după câte văd! exclamă ea zâmbindu-i îngăduitoare lui Damion.

— Ei bine, cred că tăcând amândoi îmi uşuraţi mult sarcina pe care o am de îndeplinit. În ultima vreme niciunul din voi n-a dat dovadă de suficientă inteligenţă

pentru a face ca această discuţie să aibă loc.

Sandi îşi căpătă din nou uzul vorbirii.

— Stai puţin, mamă! Nu cred că poţi să ne duci de nas atât de uşor! Eu şi Damion îţi cerem să ne explici ce-a fost cu declaraţia aceea din emisiunea lui Mark Kline. Cum ai putut să fii atât de iresponsabilă?

Trăsăturile fine ale mamei sale nu trădară niciun semn de jenă sau vinovăţie:

— N-am făcut nimic iresponsabil. Până şi tatăl tău a recunoscut că planul meu este excelent şi reprezintă o soluţie ideală pentru o situaţie imposibilă.

— Dacă şi tata a fost de acord, înseamnă că într-adevăr este vorba despre o nebunie totală!

Gabriella se încruntă, supărată:

— Copila mea, în ultima vreme a fost evident pentru toţi cei din jurul vostru că tu şi Damion vă supuneţi unor chinuri cumplite trăind despărţiţi şi, pentru că ştiu că amândoi sunteţi prea încăpăţânaţi să recunoaşteţi ce sentimente aveţi unul faţă de celălalt, ne-am hotărât să intervenim noi. Aşa cum pe bună dreptate a observat tatăl tău, dacă aveţi de gând să fiţi nefericiţi, măcar faceţi-o sub acelaşi acoperiş. Eu una nu sunt de acord cu căsătoria, pe care o consider o instituţie plicticoasă, dar tu şi Damion aveţi nişte idei ciudate despre loialitate, încredere, împreună până la moarte etc… Pe scurt, eu şi Richard suntem de părere că voi doi vă potriviţi perfect.

Se opri uşor îngreţoşată la gândul că ar fi putut rămâne cu aceeaşi persoană până la sfârşitul zilelor ei, dar dădu uşor din umeri; după care continuă:

— De altfel, Richard vrea să vă căsătoriţi cât mai repede posibil, dat fiind că Damion nu mai e în stare să muncească normal de când te-a întâlnit.

Sandi scrâşni din dinţi:

— Nu vă gândiţi totuşi că mă împingeţi să mă căsătoresc cu Damion numai ca să îmbunătăţesc condiţiile de muncă ale viitorului film al tatii?

— Nu, nu la asta ne-am gândit. Te vei căsători cu Damion pentru că-l iubeşti. Eu şi tatăl tău suntem nişte

oameni foarte ocupaţi, aşa că am fixat ceremonia pentru marţea viitoare.

— Ce vă face să credeţi că Sandi mă iubeşte? o întrebă scurt Damion aşezându-se în faţa ei.

Gabriella abordă unul din zâmbetele ei încântătoare:

— Pentru că pur şi simplu este fiica mea… Dar dacă te îndoieşti, n-ai decât s-o întrebi chiar tu, oricum eu nu mai pot să stau mult timp. Limuzina studioului mă aşteaptă jos, iau masa cu Richard pentru a discuta despre organizarea ceremoniei. Deoarece aceasta va fi o zi unică în viaţa noastră, nu vrem să fie deranjată de ziarişti şi persoane indiscrete. Suntem convinşi că vă doriţi o petrecere în cerc restrâns.

Sandi sări ca friptă de pe canapea.

— Mamă, îţi spun pentru ultima oară că nu va avea loc nicio căsătorie! Eu şi Damion nu avem nimic în comun! Nimic!

— Şi în privinţa asta eu şi tatăl tău am căzut de acord: într adevăr, tu nu eşti femeia care să se culce cu un bărbat cu care nu are nimic în comun.

Se opri în cadrul uşii, cu o mână sprijinită artistic de canat şi cu cealaltă ţinându-şi poşeta într-o poziţie perfectă pentru camera de filmat. Gabriella avusese întotdeauna o înclinaţie specială pentru ieşirile teatrale.

— La spital, am avut timp destul să mă gândesc. Nu voi putea juca la nesfârşit roluri de june primă. Acum când este la modă vârsta de patruzeci de ani, intenţionez să uluiesc publicul prin strălucita maturitate şi noua mea viziune asupra condiţiei umane.

— E o idee excelentă, mamă, dar…

— Fireşte că e o idee excelentă. Aşa sunt mereu ideile mele. Cu orice preţ, am nevoie de un nepot pe care să-l legăn cu ocazia promoţiei pentru noul meu film. N-aveţi niciun minut de pierdut dacă vreţi să mi-l oferiţi la data fixată. Parcă mă şi văd! Fotografiile vor avea un impact uriaş asupra admiratorilor mei. Mă voi îmbrăca în albastru, iar bebeluşul va purta haine de culoare crem. Cremul stă bine bebeluşilor, mai ales atunci când sunt roşii

şi au pielea zbârcită.

Cu gura întredeschisă, Sandi evită privirea lui Damion. Oscila între lacrimi şi râs isteric. De un singur lucru era sigură: îi venea s-o strângă de gât pe mama ei. Gabriella, zâmbind în continuare, făcu o piruetă:

— Nu vă deranjaţi, cunosc drumul spre ieşire şi, oricum, voi aveţi foarte multe lucruri să vă spuneţi… Ah, apropo, Sandi, am anunţat-o ieri pe secretara ta că nu te vei duce astăzi la serviciu. Ţi-a contramandat toate consultaţiile.

După ce plecă Gabriella, cei doi rămaseră împietriţi în mijlocul salonului într-o tăcere insuportbailă. Sandi îşi îndepărtă o şuviţă care-i intrase în ochi:

— Ştii foarte bine că n-o să meargă… zise ea în cele din urmă.

— Ce n-o să meargă? Fotografiile promoţionale ale Gabriellei cu copilul nostru în braţe?

Ea zâmbi cu tristeţe:

— O, nu… În privinţa asta, instinctul publicitar al Gabriellei este infailibil. Are perfectă dreptate, vârsta de patruzeci de ani e la modă acum…

— De ce nu vrei să mă priveşti? De ce nu mi-ai răspuns la telefon? Oare noaptea petrecută împreună n-a însemnat nimic pentru tine?

— Damion, te… te iubesc foarte mult şi sunt… sunt foarte atrasă de tine din punct de vedere fizic, dar nu vreau ca relaţia noastră să meargă mai departe, pentru că s-ar putea să mă facă să sufăr.

Dar se trezi în braţele lui, cu capul lipit de pieptul său.

— Cum îţi poţi închipui că te voi face să suferi?… Dragostea mea, nu-mi doresc nimic altceva pe lume decât să te iubesc.

— Poate că acum aşa este, spuse ea cu tristeţe, dar am văzut atâtea iubiri aşa-zise sincere care s-au sfârşit printr-un divorţ spectaculos după câteva luni. Damion… Nu-mi pot permite să te iubesc… Voi suferi prea mult dacă mă vei părăsi.

— Nu-ţi dau voie să pleci, Sandi. Mi-au trebuit treizeci şi şase de ani ca să te găsesc, aşa că n-am de gând să te las să dispari aşa uşor.

Prinzându-i capul cu mâinile, o privi drept în ochi:

— Nu mă confunda cu părinţii tăi, Sandi. Tatăl şi mama ta au ales să-şi sacrifice viaţa personală pentru viaţa publică. Lucrăm în acelaşi domeniu, şi eu şi ei, dar valorile mele morale şi stilul meu de viaţă sunt total diferite.

— Într-o anumită privinţă ai dreptate, dar cred că nu vei pune niciodată căsnicia noastră înaintea meseriei tale, Damion.

— Da, meseria mea este foarte importantă, este chiar vitală, dar şi a ta este la fel de importantă, aşa că poţi să înţelegi ce simt eu. Ieri seară, când am venit să te iau ca să mergem la spital, erai total absorbită de problemele tale profesionale. Să nu crezi că mă plâng din cauza asta. Sunt de acord cu preocupările tale şi cred că aşa trebuie să stea lucrurile.

— Îţi închipui cumva că în felul ăsta mă linişteşti? spuse ea pe un ton obosit. Crezi cumva că datorită faptului că suntem amândoi sclavii muncii noastre relaţia noastră va fi mai trainică?

— Nu. Până să te întâlnesc credeam că cel mai important lucru pentru mine era cariera, dar dragostea poate schimba un destin, Sandi. Te iubesc prea mult pentru a permite carierei să ne strice relaţia. Nu te voi lăsa să inventezi obstacole care nu există. Dacă mă iubeşti, vom putea să împăcăm foarte bine şi căsnicia şi viaţa profesională.

— Nu cumva confunzi dragostea cu atracţia fizică?

— Sufleţelule, o ironiză el, am în spate ani îndelungaţi de experienţă şi te rog să mă crezi că ceea ce simt pentru tine nu are nimic de-a face cu o simplă dorinţă fizică.

Îi mângâie uşor zona sensibilă din spatele urechilor. Trupul lui Sandi începu să tremure. Lupta cu dorinţa de a închide ochii şi a capitula sub magia atingerii lui.

— Damion, noaptea petrecută împreună a fost cea

mai frumoasă aventură din viaţa mea. Am sperat că şi tu ai simţit la fel, dar în momentul în care tatăl meu a intrat în apartament, a fost de ajuns să pomenească despre un scenariu oarecare pentru ca tu să uiţi până şi de existenţa mea.

Îşi şterse cu dosul mâinii lacrima care-i apăruse în colţul ochilor.

— Nu e vorba numai despre faptul că suntem două persoane care au meserii stresante, continuă ea. Am crescut ocupând mereu locul doi în viaţa părinţilor mei, n-aş putea suporta să ocup acelaşi loc şi în viaţa ta... Problema este că... te iubesc prea mult ca să accept faptul că poate la un moment dat vei prefera un scenariu în locul meu.

El o luă în braţe şi o duse până la canapea, pe care se aşează cu ea pe genunchi.

— Ştiu că purtarea mea ar fi putut să ţi se pară inumană şi am vrut mereu să mă explic. Am fost oarecum depăşit de situaţie. La început m-am simţit vinovat. A fost extrem de neplăcut să mă trezesc nas în nas cu tatăl tău. Chiar şi un actor desăvârşit ar fi interpretat prost acest rol. Nu mă vedeam luându-te în braţe şi şoptindu-ţi vorbe dulci în timp ce Richard tuna şi fulgera la un metru de patul meu.

— E pentru prima oară când aveai de-a face cu un tată furios în aceste condiţii? zâmbi ea.

— Slavă Domnului, da! Dar chiar dacă n-ai fi fost în pat cu mine, Richard avea toate motivele să fie furios. Scenariul despre care vorbea se găsea pe biroul meu de o veşnicie şi eu nici măcar nu aruncasem vreo privire peste titlu, pentru că fusesem mult prea ocupat visând la tine.

— Damion, eu întotdeauna am gândit logic înainte să iau nişte decizii importante, dar atunci când este vorba despre tine îmi pierd orice logică. Sunt cunoscută drept un om calm, serios, care ştie să se autocontroleze, dar cu tine n-am reuşit să fiu niciodată calmă şi e de-ajuns uneori să mă priveşti că şi încep să tremur din creştet până-n tălpi... Toate astea mă îngrozesc, Damion. Sentimentele pe care

nu le pot stăpâni mă sperie.

Ea văzu cum ochii lui se umplu de ironie:

— Iubiţica mea, asta este probabil cea mai bună veste a zilei, pentru că eu cunosc deja soluţia problemei tale. Hai cu mine în dormitor şi-ţi voi arăta un tratament minunat pentru boala de care suferi.

— Cu tine, totul este foarte simplu…

— Pentru că totul este într-adevăr simplu. Numai psihiatrii complică lucrurile astea.

Începu să-i descheie nasturii, sărutând-o tandru pe faţă şi pe gât

— Asta este prima etapă a tratamentului. Ce părere ai?

— E interesant, zise ea cu răsuflarea tăiată.

— Te iubesc, Sandi. Pentru nimeni n-am mai avut un sentiment atât de puternic. Săptămâna trecută am simţit că înnebunesc de dorinţă.

În momentul acela, Sandi simţi să sufletul i se deschide ca o uşă spre infinit. Reţinerea de până atunci, care devenise sfâşietor de dureroasă, explodă într-un strigăt de bucurie:

— Te iubesc, Damion, şi eu te iubesc… repetă ea, încântată de plăcerea pe care i-o produceau acele cuvinte, dar nu-mi imaginam că dragostea este atât de… distrugătoare!

El se ridică, ţinând-o în continuare în braţele lui, dar se opri în mijlocul livingului:

— Aveam de gând să te duc până la patul cel mai apropiat, zâmbi el tandru, dar mi-am dat seama pe parcurs că nu ştiu unde este dormitorul tău.

— Prima uşă la dreapta, şopti ea.

O luă pe coridor şi împinse uşa cu umărul, dar după ce intră în încăpere, se opri în loc.

— Ei… Iată o cameră foarte interesantă.

Sandi îşi aduse aminte prea târziu că nimeni n-avea voie să intre în grota ei. Nu era prea diferită faţă de restul apartamentului, dar Damion rămase cu ochii pironiţi la singura pată de culoare din acel mediu auster: un imens

poster fixat chiar în centrul peretelui, deasupra patului. El se studie în tăcere timp de câteva secunde, apoi se înclină şi o sărută pe vârful nasului:

— Îmi plac gusturile tale în materie de artă…

Nu exista nicio urmă de ironie în vocea lui, ci doar dragoste şi un uşor râs afectuos. Ea rămase cu ochii aţintiţi asupra fotografiei în mărime naturală a lui Damion Tanner, dezbrăcat până la brâu, într-una din scenele din Visul tenebrelor.

— Tata avea unul în plus în biroul lui, îi explică ea. Voia să-l arunce, dar mie mi s-a părut că e păcat să se irosească…

— Mă bucur să descopăr că mă voi însura cu o femeie atât de econoamă.

O lăsă jos şi trase cuvertura de pe pat. Când văzu sclipitoarele cearşafuri din satin roşu, fu zguduit de un hohot uriaş de râs. O aşeză în pat şi se întinse şi el lângă ea.

— Ştii ceva, Sandi? Constat că eşti cea mai mare şmecheră din lume… De fapt, eşti la fel de rece ca un vulcan în plină erupţie! Să nu îndrăzneşti să te mai joci cu mine de-a serioasa doamnă doctor Hawkins acum, după ce ţi-am văzut dormitorul!

— Tragi nişte concluzii cam pripite. Cearşafurile nu dovedesc nimic.

— Poate că nu, dar despre asta vom discuta mai târziu. Deocamdată am de gând să provoc o mare dezordine în capul ăsta frumos, dar prea bine organizat.

Ea izbucni în râs, dar veselia îi trecu brusc când el începu s-o dezbrace. Avea sânii umflaţi de plăcere chiar înainte ca el să-i atingă şi pielea parcă-i lua foc sub săruturile lui. Damion se dezbrăcă privind-o în permanenţă şi şoptindu-i vorbe de iubire, în timp ce ea îl mângâia sub pretextul că-l ajută, cuprinsă de dorinţa cumplită de a-l simţi mai repede în ea. Îşi înfăşură strâns picioarele în jurul lui şi se cufundă în valurile de plăcere pe care i le oferea mişcarea ritmică a coapselor lui până la explozia finală.

După ce se mai liniştiră, el îi repetă strângând-o la piept:

— Te iubesc, Sandi. N-am rostit cuvintele astea sacre în timp ce făceam dragoste ci acum, ca să fii sigură că sunt sincere.

— Şi eu te iubesc, Damion.

— Atunci, când ne căsătorim? Marţea viitoare, ca să le facem plăcerea părinţilor tăi?

— E prea repede! Am putea să mai aşteptăm…

— A, nu! o opri el. Nu te porni acum să-mi vorbeşti despre decenţă! Nu vreau să împart patul cu foarte cuviincioasa şi educata doamnă doctor Alexandra Hawkins. Ai de ales între mâine şi marţea viitoare.

— Nu e patul tău, protestă ea. E al meu.

— Exact. Este fără nicio îndoială patul tău, dar dacă nu te grăbeşti să stabileşti data căsătoriei noastre, voi povesti întregii clinici despre înclinaţia ta pentru cearşafuri roşii şi postere erotice. Ce concluzii crezi că vor trage colegii tăi de aici? Implicaţiile freudiene trebuie să fie cu duiumul.

— Şantajul nu va duce nicăieri, Damion.

El îşi puse mâinile pe sânii ei şi-i masă sfârcurile cu palma:

— Dar puterea de convingere? şopti el aplecându-se s-o sărute.

— Poţi să mai faci o încercare.

Ea văzu dansând în ochii lui o flacără jucăuşă, dar el întârzie să-şi lipească buzele de gura ei, în timp ce mângâierea lui începea s-o scoată din minţi de dorinţă. Ea îşi apăsă sânul pe mâna lui şi Damion zâmbi cu subînţeles.

— Am reuşit să te conving, doamnă doctor? Când ne căsătorim?

— Marţi! Marţi pare a fi o zi excelentă pentru o nuntă!

— Ai făcut o alegere foarte bună. Astrologul meu va fi de-a dreptul fericit. Chiar în dimineaţa asta mi-a spus că marţea viitoare va fi ziua perfectă pentru a mă căsători cu femeia pe care o iubesc.

— De unde ştia astrologul tău că voi accepta?

— Am impresia, spuse el oftând uşor, că destinul nostru este scris în stele. Cel mai bine ar fi să nu mai opui rezistenţă, dragostea mea.

Damion îi oferi buzele cu un sărut lung şi năvalnic, căruia Sandi îi răspunse la fel de impetuos.

— Cine se opune? glumi ea strângându-l şi mai tare în braţe.

Sfârşit